

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT

CĂTRE CAMARAZII LUI

Anul XIV -1908/1909
-----

de

GEORG von VIEBAHN

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

BERLIN N. 1909

Societatea Evanghelică Germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

CUPRINSUL

TITLUL	CITATUL	CONȚINUTUL
1. Un fum care dispare repede	Iacov 4,14	Despre apropierea morții și despre seriozitatea veșniciei.
2. Dumnezeu a fost martor	Psalmul 90,8	Dumnezeu este prezent și poate să-i răspundă omului obraznic astfel, încât el să se prăbușească.
3. Moștenirea pierdută	Faptele Apostolilor 26,18	O moștenire pământească se poate pierde – ferice de cel care posedă în cer o moștenire nepieritoare.
4. Aprodul	Luca 12,5	Moartea este un aprod. Ea îl apucă pe păcătosul vinovat pentru a-l duce în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu.
5. Unde este adăpostul tău?	Psalmul 62,7	Ferice de cel care Îl cunoaște pe Isus ca Salvator și Prieten!
6. De ce tăgăduiesc oamenii existența lui Dumnezeu?	1 Ioan 2,22	Există trei feluri de tăgăduitori ai lui Dumnezeu: cei cinștiți, care sunt ajutați dacă întâlnesc creștini adevărați; aceia care Îl neagă pe Dumnezeu pentru că așa este moda; și aceia care, din cauza slujirii păcatului și din cauza conștiinței lor împovărate, doresc să nu existe Dumnezeu.
7. Adevărul Evangheliei	Marcu 1,15	Evanghelia este adevărul și trebuie mărturisită oamenilor ca o realitate pe care ei trebuie s-o pună la socoteală.
8. Despre tine este vorba	Evrei 9,27	Este vorba despre întrebarea: unde ai fi tu acum, dacă te-ar fi prins moartea în unul dintre marile accidente care se petrec de jur-împrejurul tău?
9. Ce este o catastrofă?	Psalmul 32,7	Dumnezeu cheamă lumea păcătoasă prin accidente și cutremure, ca să se trezească din somnul ei și să caute harul.
10. 80 de orașe fără cârciumă	Tit 2,11	Despre blestemul alcoolului și despre puterea Evangheliei de a-i elibera pe oameni din sclavie.
11. Perla Cleopatrei	1 Ioan 3,8	Bețivii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

12. Ce este păcatul?	Proverbe 14,34	Păcatul nu este o noțiune teologică, ci acea realitate din viața omului, care aduce pentru timp și veșnicie suferința, lacrimile, ruina, moartea.
13. Darul cel mai prețios	2 Corinteni 9,15	Chipurile idolești din religiile păgâne pretind jertfe pentru a împăca divinitatea, dar Evanghelia harului adeverește că Dumnezeu L-a jertfit pe singurul Său Fiu pentru a-i împăca pe păcătoși.
14. Pasul peste prag	Ioan 5,24	Ești chemat să pășești peste pragul ușii care duce din moarte la viața veșnică.
15. Există presimțiri și vise profetice?	Iov 33, 15-18	Există presimțiri și vise prin care Dumnezeu îl avertizează și-l cheamă pe om. Ferice de cel care înțelege glasul Domnului!
16. Ești recunoscător?	Psalmul 116,12	Animalele îi fac de multe ori de rușine pe oameni prin recunoștința lor. Orice creștin adevărat trebuie să fie recunoscător pentru dragostea Tatălui și pentru nenumăratele lui binefaceri.
17. Cât timp să te aștepte Dumnezeu?	Luca 15,20	Dumnezeu îi așteaptă pe oameni cu răbdare minunată ca să se întoarcă la Isus din căile păcatelor lor și să găsească pace.
18. De ce lasă Dumnezeu să se petreacă pe pământ atâta nedreptate?	2 Petru 3,15	Despre răbdarea lui Dumnezeu cu care poartă El lumea de păcătoși - și păcatul tău îl poartă cu răbdare!
19. Înțelege minunile lui Dumnezeu	Matei 13,14	Dumnezeu poate să facă minuni și să salveze acolo unde omul nu vede nici o ieșire.
20. Întâmplare sau providența lui Dumnezeu?	Psalmul 107,8	Mulți oameni au parte de minunile lui Dumnezeu, dar în loc să le înțeleagă și să se smerească înaintea Dumnezeului salvator, ei vorbesc despre întâmplare.
21. Înșelători înșelați	Ioan 8,44	Despre nebunia oamenilor, care tăgăduiesc persoana diavolului și îl fac subiect de glumă.
22. Sic tranzit gloria mundi!	1 Ioan 2,17	Despre deșertăciunea strălucirii pământești și despre căile către comorile nepieritoare.

23. Poate credința să umple o groapă?	Matei 6,26	Ajutorul lui Dumnezeu nu eșuează nici măcar atunci când este vorba despre dificultăți financiare.
24. Târât	Proverbe 29,1	Nu-L provoca pe Dumnezeu! Dacă El îi răspunde batjocoritorului obraznic, îl zdrobește.
25. Este iadul o realitate?	Isaia 33,14	Oamenilor nu le folosește la nimic dacă tăgăduiesc pierzarea în iad. Adevărul Bibliei rămâne valabil: tu trebuie să fii salvat prin credința în jertfa lui Isus.
26. De ce sunt așa de mulți alienați mintal?	Efeseni 2,12	Tăgăduirea lui Dumnezeu, pofta cârnii, încrederea în bani îi aduc pe oameni cu cetele în casa de nebuni. Caută-ți refugiul la Dumnezeu!
27. Cine a fost Isus? Cine este Isus?	Evrei 13,8	Isus este un Mântuitor înviat, minunat, prezent.
28. Sânge vărsat	1 Ioan 3,16	Oamenii își laudă eroii care și-au vărsat sângele pentru patrie. Dar aceasta nu te ajută; Fiul lui Dumnezeu Și-a vărsat sângele pentru tine, ca tu să fii mântuit.
29. Este învierea plauzibilă?	Luca 24,34	Oamenii cred cele mai incredibile știri pentru că sunt scrise în ziar, dar învierea Fiului lui Dumnezeu nu vor s-o creadă.
30. Un bogat sărăcit, un sărac	Matei 6,19-21	Bogăția pământească se poate preface repede în ruină, cum s-a întâmplat de curând în Messina, dar a-L cunoaște pe Isus și a avea pace cu Dumnezeu – acestea sunt o comoară veșnică, de nepierdut.
31. Ce părere aveți despre creștinism?	1 Corinteni 1,18	Creștinismul adevărat se manifestă prin putere, pace, smerenie, biruința asupra păcatului și triumful în moarte. El își are esența în predarea inimii și a vieții Fiului prezent al lui Dumnezeu.
32. Dumnezeu a vorbit	Psalmul 50,1	Marile cutremure sunt limbajul lui Dumnezeu către generația actuală: Dumnezeu îi cheamă pe păcătoși la pocăință.
33. Un dezastru național	1 Ioan 1,2	Încâlceala ideilor despre suicid este așa de mare, încât numărul crescând al sinuciderilor josnice a crescut infraționabil

		până la un dezastru național.
34. Ai o corabie?	Psalmul 32,6-7	Păcătosul vinovat a căzut sub judecata viitoare, dar există pentru el un loc de salvare în brațele întinse ale lui Isus. Cine aleargă în aceste brațe este în siguranță față de judecata viitoare.
35. Pe culmile vieții	Marcu 8,36-37	Măreția pământească se risipește în nimic când omul vinovat stă la poarta veșniciei. Dar harul lui Dumnezeu poate să dea o cunună nepieritoare aceluia care, crezând, vine cu vina lui să caute adăpost la Mântuitorul.
36. Ajunge podul tău până dincolo?	Ioan 14,6	Nici disprețuirea morții, nici religiozitatea, nici umorul bun nu sunt suficiente pentru a ajunge pe acest pod pe malul mântuirii veșnice.
37. Ziua răzbunării	Isaia 61,1-2	Noi trăim în ziua harului, odată va veni ziua răzbunării – deschide-I astăzi inima ta lui Isus!
38. Este răzbunarea dulce?	Romani 3,15-17	Omul spune: Răzbunarea este dulce! Dumnezeu spune: Harul este dulce!
39. Saluturi de adio	1 Petru 1,8	Despre cum își iau rămas-bun când pleacă acasă creștinii credincioși care au găsit viața veșnică în Hristos.
40. Un orator mut cu un limbaj puternic	Romani 2,15-16	Conștiința trezită dovedește păcătosului că nimic nu este uitat și pierdut din vina care a rămas în urma lui. Dar Domnul îl cheamă la un har desăvârșit și la iertare.
41. Cum se iese din mlaștină?	Ioan 8,36	Despre robia poftelor carnale și despre Evanghelia harului, care-l cheamă pe păcătos să aducă tainele conștiinței lui în lumina lui Dumnezeu.
42. Cel mai eficace purtător al culturii	Psalmul 119,111	Despre minunile pe care Biblia le face în largul pământului, prin aceea că aduce popoarelor adevărata cultură.
43. Primejdia galbenă	Psalmul 119,57	Marea primejdie pentru poporul nostru nu constă în popoarele Asiei de Est care se trezesc la realitate, ci în germani, care subminează poporului nostru prestigiul și autoritatea Bibliei.

44. Temperamentul meu	Romani 7,14	Temperamentul înnăscut îl duce pe om la mânie și furie, ba chiar până la crimă. Dar Domnul face din creștinul credincios un biruitor asupra temperamentului său.
45. Limba maternă a lumii	Psalmul 19,7	Cuvântul lui Dumnezeu vorbește acea limbă care corespunde cel mai bine nevoilor inimii tuturor oamenilor și popoarelor.
46. Vina apăsătoare	1 Ioan 1,9	Este o mare deosebire dacă un păcătos își recunoaște vina pentru că speră că-și despovărează conștiința prin mărturisire, sau, dacă un om care și-a găsit pacea și iertarea vinei, își mărturisește sincer vina și înlocuiește bunul furat pentru că Duhul lui Dumnezeu îl îndeamnă la aceasta.
47. Cum găsesc pace?	Isaia 53,5	Salvarea păcătosului vinovat este de mult încheiată. Apucă, crezând, împăcarea pe care Isus a înfăptuit-o pe cruce pentru tine.
48. Un cuvânt și efectele lui	Isaia 55,11	Minunatele efecte ale Cuvântului lui Dumnezeu, prin care un păcătos indiferent este adus dintr-odată la pacea cu Dumnezeu.
49. Rugăciunile unei mame	Romani 11,33	Cum un medic a fost chemat la pacea cu Dumnezeu prin Biblia pe care mama lui decedată i-o dăduse cu el, dar pe care el o vânduse.
50. Fericirea lumii	1 Ioan 2,15-17	În ciuda bogăției, a sănătății, a fericirii de familie și a casei frumoase, o inimă omenească poate fi nefericită până la disperare.
51. Puterea harului	Romani 5,20	Puterea harului îl poate smeri pe păcătos în țărână chiar și atunci când el vrea să fugă de har pe căile păcatului său.
52. În împărăția înșelăciunii	Ioan 18,37	Pe acest pământ suntem peste tot înconjurați de înșelăciune. Creștinii adevărați nu mai aparțin acestei împărății a înșelăciunii, ci Împărăției adevărului. La Isus nu este nimeni înșelat.
53. Unde găsesc fericirea?	Marcu 8,36-37	Fericirea este de găsit numai la Isus; ea este într-adevăr aici, în timp ce lumea nu cunoaște decât o fericire iluzorie, în care inima nu ajunge niciodată la pace.

Nr. 1 UN FUM CARE DISPARE REPEDE

„Pentru că ce este viața voastră? Este doar un abur care se arată pentru puțin și apoi dispare.” (Iacov 4,14)

„Găsesc că aici nu este nicidecum locul pentru a discuta despre asemenea lucruri importante.” Așa spunea o femeie foarte iritată în compartimentul de tren, când cel din fața ei a întrebat-o în timpul discuției, dacă este în ordine cu Dumnezeu și dacă păcatele ei sunt iertate. Dar moartea nu întreabă dacă oamenii găsesc potrivită venirea ei. Ea vine neanunțată și-și apucă prada fără amânare. Ziarul din Fr. relatează:

O personalitate cunoscută până departe, consilierul comercial Kr., președintele consiliului administrativ al muzeului profesional, al filaturii de camgarn, al căilor ferate din Pfalz și așa mai departe, a murit alaltăieri de o moarte subită. La adunarea membrilor corporației sale, în hotelul „Schwan”, a ținut o cuvântare în care, printre altele, a arătat că acum erau exact 50 de ani de când a participat la o asemenea adunare. El și-a încheiat discursul plin de umor cu dorința ca toți participanții să apuce sănătoși jubileul celor 50 de ani al primei lor întruniri. Când a vrut să ciocnească un pahar pentru aceasta cu domnii, a căzut dintr-odată pe un scaun și a fost – mort. Îl lovise un stop cardiac. – Ce predică zguduitoare a fost acest eveniment! Ai fi putut crede că orice comesean și-a pus în inimă întrebarea: ești pregătit să mori? Ești împăcat cu Dumnezeu? Dar cu toate că asemenea evenimente străbat ziarele într-un tiraj de milioane, rămân totuși fără un efect vizibil la mulțimea oamenilor.

Într-o sâmbătă din noiembrie 1893, după marea expoziție mondială, de „ziua primarului”, domnul Carter Harrison, primarul din Chicago le-a întâmpinat festiv pe autoritățile civile. Într-un discurs către cei adunați spunea: „Cred că voi mai apuca să văd că Chicago va fi cel mai mare oraș din America. Nu pun la socoteală trecutul. Am făcut un contract nou cu viața și am intenția să mai trăiesc peste o jumătate de secol, iar la sfârșitul acestei jumătăți de secol Londra va fi îngrijorată că Chicago vrea s-o întrecă în mărime. Și New York-ul va spune: „Să mergem în capitala Americii.” Glonțul unui criminal l-a lovit pe Harrison în decursul a opt ore după aceasta și zece minute scurte au pus capăt vieții pământești a celui care a rostit cuvintele de mai sus. Dacă acest bărbat ar fi meditat la ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, n-ar fi vorbit așa. „Veniți acum, cei care spuneți: „Astăzi sau mâine vom merge în cutare cetate și vom petrece acolo un an și vom face comerț și vom câștiga!”, voi, care nu cunoașteți ce va fi mâine (pentru că ce este viața voastră? Este doar un abur care se arată pentru puțin și apoi dispare), în loc să spuneți: „Dacă Domnul va vrea și vom trăi, vom face și aceasta sau aceea”. Dar acum, vă lăudați în îngâmfările voastre: orice laudă de felul acesta este rea.” (Iacov 4,13-16.) Înțelege limpede această realitate: viața ta pământească va trece repede, va zbura ca un abur pe care îl gonește vântul, din care nu rămâne nimic – dar tu personal, eul tău, acesta rămâne; **tu ai un suflet nemuritor.**

„Sunt așa de copleșit cu treburi, că n-am timp nici să mor,” a spus într-o dimineață un om de afaceri când i-a căzut sub ochi anunțul mortuar al unui cunoscut. Puțin după aceea a căzut mort acasă la el, când a vrut să intre într-o altă cameră. Atunci a trebuit să aibă timp să moară. Sărmanul om credea că n-are timp pentru lucrurile veșnice, iar acum aceste lucruri au fost singurele care ar fi avut valoare pentru el. Totuși, pentru câte lucruri n-au oamenii timp! Timp să mănânce, timp să stea adesea ore în șir la masă, timp să citească ziarul, timp să pălăvrăgească cu vecinul, timp pentru distracțiile lor; **dar nu au timp să se ocupe cu ceea ce are valoare veșnică.** Este adevărat că mulți sunt înhâmați la muncă grea de dimineața devreme până seara târziu. Dar oare nu de aceea ți-a dat chiar Dumnezeu duminica, pentru ca tu să ai timp să meditezi la veșnicie? Dacă spui: „n-am timp”, te acuză duminicile. Cum va fi când vei avea o veșnicie întreagă pentru a medita la cum de n-ai avut timp aici jos? Atunci ți-ai dori să mai ai din

nou prețiosul timp al harului; dar zadarnic, căci este prea târziu. Fă-ți acum timp să te interesezi de Dumnezeu, pentru că **Dumnezeu se interesează de tine!** Nu vei avea în afacerile tale pământești nici o pagubă, ci câștig, căci binecuvântarea lui Dumnezeu face mai mult decât efortul tău. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6,33). Dar oamenii nu vor să creadă acest lucru. Inima lor este deschisă pentru cele pământești, pentru câștigul de bani – pentru chemarea harului este închisă. Este grav, dar este adevărat, că omul care nu poate ține închisă ușa pentru moarte, când vrea să intre, poate interzice intrarea Mântuitorului salvator - **și majoritatea o fac.** – Isus bate o dată, de două ori, la câte un om bate de douăzeci de ori, de o sută de ori – apoi pleacă de acolo. Oamenii n-au timp pentru El, pentru Prietenul salvator.

Lasă-mă să te întreb: n-a bătut Domnul deja și la tine? Meditează odată! N-a fost moartea deja aproape, chiar lângă tine în primejdie deosebită, în boală grea, iar Dumnezeu ți-a auzit strigătul și te-a salvat din spaima ta? Atunci a fost vorba despre salvarea vieții tale trupești. Dar cum stau lucrurile cu salvarea sufletului tău? Sunt mulți oameni cărora Domnul trebuie să le strige: De câte ori n-am vrut să vă salvez! El trebuie să spună despre ei ca despre locuitorii Ierusalimului: **„N-ați vrut!”** (Matei 23,37). Mai târziu se aud la patul morții strigătele: Nu vreau să mor! Nu pot să mor! Dintr-odată orice minut are altă valoare în fața veșniciei, decât înainte. Înainte au fost lăsate să treacă nebagate în seamă, minutele erau marfă ieftină, oamenii credeau că au destule pentru a le risipi nechibzuit. Dar apoi, deodată, când vine ultimul, care trebuie să hotărască asupra veșniciei, valoarea lui crește la infinit. Toți oamenii știu bine că această viață zboară repede și că este adevărat ce spune Biblia: „Omul este ca o suflare, zilele lui sunt ca umbra care trece” (Psalmul 144,4). Dar în viața zilnică oamenii se comportă ca și când ar putea rămâne pe pământ după poftă, atât cât vor. – Zadarnic le predică sicriile și mormintele prietenilor și cunoscuților. Firește, de vorbit, se vorbește destul despre deces – normal, căci moartea intervine în toate familiile, ba aici, ba colo. Ba zace aici cineva pe moarte, ba trebuie acolo să se supună cineva unei operații grele; pe lângă acestea, multe cazuri mortale neașteptate în urma accidentelor de automobil, de tren și altele asemănătoare. Dar oamenii, chiar dacă vorbesc despre moarte și chiar dacă își întocmesc ultimele dispoziții testamentare, au de regulă gândul că pe ei încă n-o să-i ajungă mult timp. Dar este absolut altceva să citești despre o bătălie sângeroasă în timp ce stai comod în colțul sofalei, sau să stai personal pe câmpul de luptă. Este altceva să vorbești în zilele sănătoase despre moarte sau să pășești personal prin perdeaua care desparte timpul de veșnicie.

Dar tu nu știi câte minute sau câți ani te despart de această clipă decisivă. Știi tu că pentru păcătosul vinovat mai înainte există o odihnă în harul lui Dumnezeu, o siguranță deplină, că poți merge ca un copil împăcat al lui Dumnezeu în slava casei cerești a Tatălui? Aceasta este esența creștinismului, ca un om să apuce **siguranța harului** prin credința în sângele ispășitor al Fiului lui Dumnezeu. Orice creștin adevărat primește siguranța prin Duhul Sfânt: sunt împăcat cu Dumnezeu, sunt iubit de Dumnezeu! Cine trăiește și posedă aceasta, acela nu trebuie să se îngrijoreze când, unde și cum îl va întâmpina moartea. El se știe adăpostit pentru timp și veșnicie în mâinile harului. El poate preamări: „Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este victoria, moarte?” (1 Corinteni 15,55.) Dacă dorești să obții această fericită siguranță, atunci apuc-o în zilele sănătoase și nu amâna această decizie importantă! **Crede că această pace desăvârșită poate fi găsită de tine!** La aceasta te cheamă harul lui Dumnezeu. Atunci nu va mai trebui să întrebți câte minute sau zile îți rămân pentru a-ți salva sufletul. Atunci vei trăi orice oră în siguranța bucurăsoasă: **adăpostit pentru totdeauna!** Atunci vei trăi pentru a-ți lăuda Salvatorul. Atunci te vei odihni în pacea lui Dumnezeu.

Nr. 2 DUMNEZEU A FOST MARTOR

„Ai pus nelegiuirile noastre înaintea Ta,
păcatele noastre ascunse în lumina feței Tale.” (Psalmul 90,8)

În sala de judecată din Kreuznach, în iunie 1908 a ajuns să fie judecată o ceartă între un hangiu din Mainz și un negustor de vin din Kreuznach. Hangiul comandase 22 de sticle de vin, dar negustorul i-a trimis 72, a căror plată o pretindea. Negustorul de vin susținea și jura că acea comandă a fost pentru 72. După ce a depus acest jurământ, birtașul i-a strigat: **„Acum ai comis un sperjur!”** În aceeași clipă negustorul s-a prăbușit lovit de dambla, fără cunoștință. După câteva zile a murit. Ce mărturie zguduitoare despre prezența lui Dumnezeu! Dar chiar dacă am putea scrie cu litere mari în toate sălile de judecată, în încăperile de școală, în birourile de afaceri: „Dumnezeu este martor!”, ar folosi puțin. Nu, această realitate trebuie să fie scrisă în inimi și conștiințe. Atunci, în Kreuznach, trebuie să fi fost vorba despre o valoare de 60 de mărci - pentru a o obține, negustorul l-a sfidat pe Dumnezeu cu un sperjur. Ce nebunie oarbă! El nu s-a gândit că Dumnezeu a fost martor. Acest lucru să-ți fie scris în conștiință prin acest text: **tu umbli, vorbești, gândești în prezența Dumnezeului sfânt!**

Bătrânul miner invalid, accidentat în mină, credincios, povestește: „Acum mulți ani ședeam în cârciumă la jocul de cărți, la care mi-am permis diferite înșelăciuni. După ce tocmai câștigasem iarăși, mi-a spus partenerul meu că aș fi trișat. Din această cauză am jurat pe toți sfinții: Dumnezeu să-mi sfărâme oasele în trup dacă am trișat! Și totuși știam că o făcusem, chiar dacă celălalt nu voia să mă creadă.

În ziua următoare lucram în mină lângă o bucată mare de stâncă, ce fusese slăbită de vremea rea, când aceasta a început deodată să alunece și să mă preseze tare în zid. Avea o greutate de cel puțin 20 de chintale. În ciuda izbiturii îngrozitoare mi-am păstrat deplina cunoștință: dar un picior era grav rănit, iar celălalt era strivit de tot. Dumnezeu mi-a sfărâmat oasele din corp; am strigat după ajutor; dar a trebuit să rabd mai bine de două ore până au reușit să mă elibereze din starea mea îngrozitoare. Atunci am fost în pragul morții și dacă stânca m-ar și lovit în cap, astăzi aș fi în iad. Dar Domnul a fost milostiv și mi-a salvat acolo întâi viața trupească și apoi sufletul.”

Fii convins că Dumnezeu este El personal prezent, acest Martor care aude și Judecător care va scoate la lumină și lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi planurile inimilor (1 Corinteni 4,5)! Dacă spune cineva: „Cred că există un Dumnezeu personal!” aceasta încă nu înseamnă credință așa cum o înțelege Cuvântul lui Dumnezeu. Întrebarea este dacă omul **Îl pune la socoteală** pe acest Dumnezeu prezent, dacă **Îi arată** într-adevăr în gândire, în vorbire, în purtare venerația datorată acestui Dumnezeu sfânt. Despre această venerație, care este în același timp o teamă de sfintele Sale judecăți, este scris: „Teama de Domnul este începutul înțelepciunii” (Psalmul 111,10). Ce nebunie a batjocoritorilor și a tăgăduitorilor lui Dumnezeu! Ei umblă în prezența Aceluia care are ochi ca flacăra de foc, în mâna căruia este toată puterea în cer și pe pământ, al cărui semn și cuvânt îl așteaptă mii de mii și de zece mii de ori zece mii de îngeri cu înfățișare de lumină – pe acest Dumnezeu sfânt îndrăznesc să-L sfideze, înjurându-L, batjocorindu-L și hulindu-L.

În penitenciarul din M., un infractor rău famat (pe nume Repping) își ispășea în închisoare pedeapsa pe mulți ani, care i-a fost atribuită. Într-o duminică participa împreună cu ceilalți deținuți, în biserica instituției, la predica despre cuvântul: „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi”. La ieșirea din capela instituției, Repping a zâmbit și a spus unuia dintre deținuți: „Vreau să-i demonstrez negrului că poți să devii liber fără Fiul.” În noaptea următoare a executat o evadare bine pregătită de el de multă vreme. R. a desfăcut gratiile de fier de la fereastra celulei lui și s-a lăsat în jos pe cearșaful lui. Dar s-a prăbușit și zăcea mort în sânge lângă peretele închisorii. – Dacă Dumnezeu nu există, atunci pot să-L sfidez nepedepsit – așa gândește omul.

Asemenea evenimente se întâmplă destul de des; ele sunt mărturisite și garantate astfel, încât nimeni să nu le poată contesta. – Dar aceasta nu face nici o impresie asupra celor care, prinși în slujba păcatului și în desfătarea lumii, sunt ferm hotărâți să nu se întoarcă din drumul lor. La prezența Martorului sfânt trebuie să se gândească în mod deosebit aceia care, cu vorbe amăgitoare, le înșeală pe fetele naive, care au încredere, răpindu-le inocența, cinstea și fericirea vieții și după aceea le părăsesc în nenorocirea lor. **Dumnezeu a fost martor!** Toate cuvintele care au fost rostite acolo, vinovatul le va regăsi în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu. Este scris: „Ai pus nelegiuirile noastre înaintea Ta, păcatele noastre ascunse în lumina feței Tale.” De aceea este foarte explicabil că asemenea oameni doresc ca Dumnezeu, Cel pe care Biblia Îl mărturisește, să nu existe. De aceea Îl contestă. Îi ajută aceasta? Înlătură ei cu aceasta prezența lui Dumnezeu? Tu nu poți să înlături nici măcar un păcat din amintirea ta, nu poți să dai odihnă conștiinței tale - **și totuși crezi că poți să-L desființezi pe Dumnezeu, pe Cel care ți-a dat conștiința?** El a creat în pieptul tău acest martor de necorupt al păcatului tău. – Aceasta înseamnă har; Dumnezeu **vorbește** prin conștiința ta, ca tu să-L cauți și să-L găsești pe Dumnezeul oricărui har. Trăim în vremea harului. „Ziua răzbunării Dumnezeului nostru” încă n-a venit. De aceea vedem mai multe exemple că păcătoși, hulitori, batjocoritori obraznici se prăbușesc cu mărturisirea vinei lor înaintea lui Dumnezeu și găsesc har, decât din acelea că Dumnezeul prezent și sfânt îi zdrobește pe păcătoșii îndrăzneți. Câți oameni nu rostesc acest blestem groaznic: să mă bată Dumnezeu! - și totuși Dumnezeu îi poartă cu răbdare, nu-i zdrobește, îi caută cu har. Ce Dumnezeu al răbdării și al îndurării!

Predicatorul Spurgeon povestește cum un martor credincios al lui Isus a trecut într-o seară pe lângă un om care blestema; dar n-a avut curajul să vorbească cu cel care blestema, despre păcatul lui. Aceasta i-a neliniștit noaptea conștiința. De aceea s-a dus în dimineața următoare în același loc cu speranța că-l va reîntâlni aici pe cel care blestemase, când acela va merge dimineața la lucru. Așa a și fost. Bărbatul s-a văzut dintr-odată abordat prietenește cu vorbele: „Bună dimineața, prietene! V-am așteptat deja.” „Domnul meu,” a spus cel abordat, „sunteți în eroare, în orice caz, căci eu nu vă cunosc.” „Păi, nici eu nu vă cunosc, dar v-am văzut aseară când mergeați acasă de la muncă și acum am venit să vă revăd.” „Trebuie să fie o greșeală; nu știu să vă fi văzut vreodată.” „Nicidecum, prietene, doar v-am auzit aseară rugându-vă.” „Acum mi-e foarte limpede că sunteți în eroare; eu nu m-am rugat niciodată în viața mea.” „O”, a spus martorul lui Isus, „dacă Dumnezeu v-ar fi ascultat aseară rugăciunea, în dimineața aceasta n-ați mai fi fost aici. V-am auzit rugându-vă ca Dumnezeu să vă ia ochii și să vă osândească sufletul.” Omul a început să tremure și a spus: „Deci dumneavoastră numiți aceasta că m-am rugat? Așa este, așa am spus.” „Ei, dorința mea în dimineața aceasta este, ca din această clipă să vă rugați la fel de arzător pentru mântuirea sufletului dumneavoastră, cum v-ați rugat până acum pentru osândirea dumneavoastră. Și doresc ca Dumnezeu să asculte în har viitoarele dumneavoastră rugăciuni.” **Acest om care blestema s-a întors într-adevăr la Isus**, s-a lăsat convins că exista un Mântuitor pentru el, un Dumnezeu al oricărui har, care i-a mântuit sufletul prin jertfa Lui de pe cruce.

Nu știu dacă până acum ai umblat în prezența Dumnezeului sfânt, conștient că va trebui să dai socoteală în fața Dumnezeului sfânt de gândurile, cuvintele, căile și faptele tale. Nu știu dacă L-ai cinstit și te-ai temut de El, de Cel sfânt, dacă ai căutat harul lui Dumnezeu cu multele tale păcate și cu vina vieții tale. Dacă încă nu L-ai căutat, află acum **că pentru toate păcatele tale, indiferent ce nume ar avea, este pregătită o iertare absolută.** Domnul Isus, Cel prezent și Cel sfânt, te caută și te cheamă. El a purtat blestemul, pedeapsa pentru păcatele tale, sângele Lui a curs pentru vina ta. Încredințează-te Lui, crezând! Atunci vei afla și vei vedea că o mântuire deplină este pregătită pentru tine, o viață sub harul lui Dumnezeu, a cărui îndurare te-a purtat până în ceasul acesta.

Nr. 3 MOȘTENIREA PIERDUTĂ

„Să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea lui Satan la Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor și moștenire între cei care sunt sfințiți prin credința în Mine.” (Faptele Apostolilor 26,18)

Un tânăr ucenic zugrav din Hamburg povestea cum a moștenit de la un unchi suma de 21 000 de mărci. Bucuria a fost mare. Suma a fost plătită la "Volksbank" din Hamburg. El a ascuns bancnotele în geanta de piele pe care o adusese cu el și s-a grăbit la telefon, pentru a împărtăși alor săi imediat vestea îmbucurătoare că a obținut banii. În emoția lui bucuroasă a uitat geanta cu banii pe o tejghea. Când s-a întors, geanta cu banii nu mai era – el nu i-a mai văzut niciodată. Consternarea, durerea au fost mari. Toate speranțele frumoase care se legaseră de această moștenire – a vrut să se ducă la o școală de pictură din München – au fost distruse. Ce pierdere dureroasă - și totuși, acest drum greu a fost un drum al harului. În marea lui suferință a înțeles că avem nevoie de comori care nu se pierd. „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6,19-21). În acest cuvânt Domnul îi îndeamnă pe toți oamenii să devină siguri de harul lui Dumnezeu și de veșnica lor mântuire și să apuce prin pocăință și prin credință înfierea lui Dumnezeu și moștenirea din ceruri. Lucrul acesta l-a făcut acel ucenic greu încercat al zugravului. El și-a deschis inima pentru dragostea căutătoare a lui Dumnezeu, a acceptat bucuros vestea harului. Astfel, iertarea păcatelor, pacea cu Dumnezeu – moștenirea din ceruri care nu se vestejește, nu se pătează, nu putrezește a devenit partea lui preafericită. A făcut un schimb bun; nu s-a mai plâns de pierdere, a lăudat harul. El s-a întors de la întuneric la lumină și de sub puterea lui satan la Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor și moștenire între cei care sunt sfințiți prin credința în Isus. (Compară cu Faptele Apostolilor 26,18). Ai trăit și ai primit și tu aceasta? Sau **moștenirea din ceruri** este pentru tine „**vorbărie goală**”? Această moștenire ți se pare o chestiune fără valoare, căreia îi preferi pe departe o pungă plină și o viață veselă? Aceasta o fac, într-adevăr, cei mai mulți creștini de nume. Pe de altă parte însă, oamenii se comportă în același timp așa, ca și când ar fi de la sine înțeles că moștenirea și mântuirea sunt în cer pentru toți, pentru credincioși și necredincioși, pentru evlavioși și nelegiuți. Ce amăgire mare! Despre renumitul batjocoritor, Voltaire, care a fost mulți ani prieten cu Frederic cel Mare, se poate citi că odată l-a însoțit pe împărat într-o călătorie în ducatul Cleve. Acolo au fost musafiri la o moșie. La masă, francezul a făcut tare pe grozavul cu batjocura lui hulitoare și a spus: „Îmi vând locul din cer pe un taler prusac.” La masă era și un consilier din Cleve, care nu era filozof, dar era creștin; acestuia i s-a părut prea mult pălăvrăgeala batjocoritoare, de aceea s-a sculat și a spus pe șleau: „Domnul meu, noi avem o lege conform căreia oricine vrea să vândă ceva, trebuie să-și dovedească dreptul de proprietate. Deci aveți amabilitatea și dovediți-ne întâi că aveți un loc în cer. Abia apoi puteți decide cu cât îl vindeți.” Francezul lăudăros a devenit foarte tăcut.

Despre aceia care au într-adevăr un loc și o moștenire în ceruri, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Însuși Duhul mărturisește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos.” (Romani 8,16-17.) Care este situația ta? **Ai în tine mărturia Duhului Sfânt că ești un copil și moștenitor al lui Dumnezeu?** Ai un loc legitim, o moștenire sigură sus, în casa Tatălui? Întrebarea este totuși foarte serioasă din două motive, în primul rând: pentru că nu știi cât de repede vei fi chemat din timp în veșnicie; și în al doilea rând pentru că veșnicia este așa de lungă. Așa că trebuie totuși să știi, să știi sigur unde o vei petrece.

Deja de mai multe ori au fost căutați moștenitorii oamenilor bogați prin anunțul public al avocatului. Îmi amintesc că un avocat american le-a invitat pe rudele unui german bogat care a murit acolo, să-și revendice drepturile de moștenire. Acel bărbat plecase sărac dincolo, în America, a câștigat o avere mare, a murit fără să fi făcut vreun testament. Acum casa, averea, bunurile așteptau ca moștenitorul legitim să se anunțe. Pe atunci mulți oameni doreau ca și lor să le moară în America un unchi necunoscut, bogat, și atunci ar fi dintr-odată oameni bogați. Poate nu știi sau n-ai înțeles niciodată lucrul acesta, că într-adevăr, cu adevărat, în realitate este pregătită pentru tine o moștenire minunată, măreață, împărătească – nu în America, nu, într-o țară mult mai bună – în slava Împărăției lui Dumnezeu, în țara luminii și a adevărului, la Domnul.

Nu disprețui această moștenire! Altfel ar putea să-ți meargă ca lui Esau! Acesta a fost fiul întâi-născut al lui Isaac și avea un drept la moștenirea și binecuvântarea întâiului născut. Ar fi fost minunat pentru el să preia ca un stăpân binecuvântat moștenirea bogată a tatălui său; ar fi fost binecuvântat pentru timp și veșnicie. Dar el a disprețuit aceste binecuvântări, **pentru că încă nu le vedea**. Într-o zi, pe când a venit flămând de la vânatoare, fratele lui, Iacov, pregătise un castron cu linte, un preparat roșiatic, care a stârnit pofta lui Esau. Atunci i-a vândut fratelui său binecuvântările sale veșnice ca întâi-născut, pentru mâncarea de linte devorată repede. Cuvântul lui Dumnezeu spune avertizând: „ca să nu fie vreun curvar sau vreun lumesc, ca Esau, care pentru o singură mâncare și-a vândut dreptul de întâi-născut; pentru că știți că și după aceea, dorind să moștenească binecuvântarea, a fost respins (pentru că nu a găsit loc pentru pocăință), deși o căuta stăruitor, cu lacrimi” (Evrei 12,16-17). Câți n-au fost deja chemați la minunata, veșnica moștenire din ceruri, să moștenească o cunună a slavei ca fiii întâi-născuți ai lui Dumnezeu, dar **pentru că acum încă n-au văzut această moștenire**, au risipit-o pe mâncăruri de linte, care au fost devorate în grabă. Pentru unii mâncarea de linte înseamnă plăcerea de o clipă a poftii carnale, pentru alții – poleiala amăgitoare a bogăției, pentru alții – onoarea din partea oamenilor și pentru alții – fleacurile, distracțiile și amuzamentele. Dar după aceea: ce regret amar, ce durere adâncă – o, nu face așa!

Câte un moștenitor bogat a sfârșit deja ca cerșetor în casa săracilor; el și-a risipit averea în chip ușuratic. El vedea acolo casa minunată pe care i-o lăsase tatăl lui – dar pentru el era închisă, nu avea voie să intre în ea. Ce trist! Pentru copiii lui Dumnezeu este scris: „Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după marea Sa îndurare, ne-a născut din nou pentru o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți, pentru o moștenire nestrucăcioasă și neîntinată și care nu se veștejește, păstrată în ceruri pentru voi” (1 Petru 1,3-4). Auzi, o moștenire în țara veșniciei primăveri, în care nu este nici veștejire, nici îmbolnăvire, nici murire, ci veșnică înflorire și veselie. Acest text îți spune, dacă încă n-ai auzit niciodată, **că Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri pentru tine, deoarece a vrut să răscumpere întregul tău drept la această moștenire și să ia din viața ta tot ce te-ar face inapt ca să-ți primești moștenirea**. Isus a murit pe cruce sub blestemul vinei păcatului tău, El a suferit toată pedeapsa ta. Cheamă cu toată încrederea Numele lui Isus! Vei afla că sângele Lui spală toate petele păcatului tău și că sfântul Lui Nume este puterea minunată pentru a-ți deschide poarta cerului și pentru a-ți înscrie numele în cartea veșnică a vieții ca moștenitor deplin valabil, ca fiu întâi-născut. Esau a trebuit să plângă cândva cu multe lacrimi după moștenirea pierdută. Strigătul lui de durere: „Binecuvântează-mă și pe mine, tată!” a sfâșiat inima lui Isaac – dar a fost prea târziu. Să nu-ți meargă la fel la poarta veșniciei!

Nr. 4 APRODUL

„Vă voi arăta însă de cine să vă temeți: temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are autoritate să arunce în gheenă; da, vă spun, de El temeți-vă!” (Luca 12,5)

Un creștin a trecut la răsăritul soarelui pe lângă o cârciumă, în care cheflii obosiți, pe jumătate adormiți în spatele paharelor lor, intrau visând în noua zi. El a deschis ușa și a strigat cu o voce tunătoare un singur cuvânt: „**Veșnicia!**” Acei oameni confuzi au sărit în sus îngroziți, speriați, mânioși. Au ocărât - și au băut mai departe! Aici doar s-a strigat prin ușă cuvântul veșnicie, dar veșnicia însăși, realitatea serioasă stă foarte aproape în fața ușii și oamenii stau foarte aproape de poarta veșniciei. Dar să nu faci cu această pagină ca acei cheflii, la care strigătul de a-și aminti de veșnicie a iscat numai mânie, dar nici un interes pentru mântuire și salvare. Este fără îndoială și sigur voia lui Dumnezeu, ca această pagină să te facă să tresari din indiferența ta inertă pentru a găsi harul lui Dumnezeu, iertarea vinei tale și o viață nouă, fericită. Trebuie să le găsești înainte de a fi prea târziu, înainte să vină moartea. Te aud spunând: „Lasă-mă! Nu vreau să aud nimic evlavios!” Nu, nu trebuie să auzi nimic evlavios; ceva cu totul pământesc, ceva palpabil, real, din miezul vieții practice! Trebuie să auzi despre oameni tineri, veseli, care nici de Dumnezeu n-au întrebat, nici la veșnicie nu s-au gândit.

S-a întâmplat de curând la Königshütte, că într-o seară la ora 10, un grup de băieți tineri s-au furișat în casa meșterului tâmplar, Dr., și au scos un sicriu care se afla în holul casei. Unul s-a culcat în sicriu și ceilalți au plimbat sicriul cu un cărucior de mână pe strada bisericii. Unul dintre acești tineri neastâmpărați s-a accidentat apoi mortal la locul de muncă, în ziua următoare. Meșterul Dr. scria în acele zile, că cel accidentat va trebui să fie înmormântat pentru somnul de veci în același sicriu în care, în urmă cu câteva zile, din neastâmpăr, s-a lăsat dus încolo și-ncoace.

Moartea este un mesager serios al lui Dumnezeu și nu este bine să fie făcut subiect de glumă. Dumnezeu l-a luat deja pe câte unul pe cuvânt, mai repede decât a crezut el. Astfel s-a întâmplat, de exemplu, că anul trecut, un așa-zis artist, care-și punea „câinii boxeri” să joace la teatrul de varietăți, a trimis tuturor agenților de teatre speciale o scrisoare pe hârtie cu chenar negru, în plic cu chenar negru, care conținea următoarea comunicare: „Nu sunt mort, ci încă trăiesc dar mă retrag de la 1 decembrie a acestui an și apar iar la Berlin. Cu mult respect, H. H.” Într-adevăr, acest bărbat a fost angajat la un teatru de varietăți din Berlin pentru un șir de spectacole din 01.12.1907; el a exploatat forma anunțului mortuar numai ca reclamă. El s-a îmbolnăvit la Berlin în mod ciudat așa de tare, încă înainte de prima apariție cu câinii lui boxeri, încât în trei zile a murit.

Un alt caz: un scamator, care își zicea „profesor Bl.”, dădea reprezentații în marea hală de bere din Storchen. La sfârșitul spectacolului încărcă un pistol, arăta și mulțimii cartușul cu glonț. Cu acest pistol trebuia să tragă asupra lui unul dintre spectatorii din rândurile din față, de la o distanță de puțini metri; el voia să prindă glonțul cu gura și apoi să-l facă pe acesta să-i iasă din gură. Firește că taina era aceasta, că în ultima clipă scamatorul îndepărta glonțul din cartuș înainte de încărcare, cu un truc îndemânatic, iar apoi, după împușcătură, scotea din gură un alt glonț, băgat dinainte în gură. Dar nu s-a lămurit cum s-a întâmplat, că din greșeală glonțul a fost într-adevăr încărcat în pistol odată cu cartușul. Spectatorul, căruia i s-a pus pistolul în mână, a țintit deci fără nici o bănuială spre scamator și a apăsat. Nefericitul om a fost lovit în creier prin ochiul drept și a fost mort pe loc. Consternarea generală care s-a iscat a fost explicabilă. Aceste mii de spectatori au primit o nouă și serioasă avertizare, că nu avem voie să facem moartea subiect de distracție sau de voie bună. Tineretul face aceasta cu plăcere, fără să se gândească ce îi așteaptă în spatele acestei perdele.

În vara lui 1906, câțiva tunari se întrețineau în W., în atelierul bateriei lor, despre înot. Meșterul bateriei a spus în dialectul german de jos: „Vanovend schwemm eck doer de Rinn on wenn eck versupp.” (Deseară înot în Rin chiar dacă mă înec.) Zis și făcut. Omul a mers seara cu un camarad la strand. În ciuda interdicției categorice a supraveghetorului, au înotat până departe în râu. Meșterul bateriei a ajuns într-un vârtej. În ciuda tuturor eforturilor a fost tras în adânc. Cadavrul lui a fost recuperat după câteva zile. Astfel a fost smuls dintr-odată în veșnicie. Tare mă tem că a trecut neîmpăcat dincolo, la veșnica pierzare! Moartea îl înhață pe omul neîmpăcat, pentru a-l duce cu o forță irezistibilă în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu. „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” (Evrei 9,27.) Te-ai gândit la ce cuprinde cuvântul „**judecată**”?

Judecata are pentru păcătosul neîmpăcat următorul rezultat: „Dacă cineva nu a fost scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.” (Apocalipsa 20,15.) Ce înseamnă aceasta? Gândește-te la o supărare ușoară sau la o durere care se repetă zilnic. Ai de exemplu o măsea foarte dureroasă sau ești permanent în anturajul unui om cu toane sau incomod. Îți spui: „Aceste dureri trebuie să le suport zi și noapte timp de un an; sau: trebuie să stau douăsprezece luni neîntrerupt în anturajul acestui om respingător.” Acesta ți se pare un timp îngrozitor de lung, dar speranța la un sfârșit al suferințelor îți dă curaj și putere să suporti răul. Dar despre iazul de foc, despre domiciliul veșnic al păcătosului neîmpăcat Domnul spune: „viermele lor nu moare și focul nu se stinge” (Marcu 9,48). Conștiința ta te va acuza neîncetat, așa încât chinurile psihice vor deveni pentru tine un foc veșnic, neîntrerupt. „Grozav lucru este să cazii în mâna Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10,31). Nici un soare nu va răsări peste acest întuneric. Și dacă în disperarea ta vei striga: „Cât timp?”, atunci nu-ți va răsuna din zidurile închisorii tale decât acest geamăt „Cât timp?” O, pentru totdeauna și veșnic! Meditează la acest cuvânt și la însemnătatea lui îngrozitoare!

Da, moartea este un **aprod**. Trimișii tribunalului pământesc intră uneori spre groază într-o casă, pentru a-l lua de acolo pe bărbatul vinovat, despre a cărui infracțiune familia habar nu avea. Un maistru a fost arestat într-o fabrică în timpul lucrului, pentru delict împotriva moralității. El nu s-a întors la prânz acasă. Închisoare preventivă – condamnare – temniță. Biata femeie stătea acolo cu copiii ei, lipsită de întreținător, cu familia acoperită de rușine. Și totuși, acolo era o speranță – bărbatul putea să se întoarcă acasă după ispășirea pedepsei, putea exista un nou început. Dar trimisul judecătoresc din veșnicie, moartea, îl duce pe cel vinovat cu sine în cea veșnică pierzare. Dar Dumnezeu nu vrea să te convingă de vina ta cu spaima iadului, ci vrea să ajungă la inima ta cu razele dragostei Lui. Dumnezeu a pus dragostea Lui minunată în fața ochilor tăi prin crucea de pe Golgota. Isus nu vrea să te sperie în sfânta prestanță a Judecătorului, ci bate la inima ta ca Prieten salvator, Își întinde mâinile de la cruce spre tine! Tu trebuie să-L recunoști pe Cel care a purtat pentru tine blestemul și judecata, ca tu să găsești viața și să fii salvat din judecata mâniei pierzării veșnice. El îți strigă: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine aude cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5,24). și: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1,7). De aceea a venit, de aceea a murit. El îți spune: grăbește-te și scapă-ți sufletul, caută adăpost și mântuire la El, Cel care te iubește de nespus!

Nr. 5 UNDE ESTE ADĂPOSTUL TĂU?

„La Domnul este mântuirea mea și gloria mea, stânca tăriei mele; adăpostul meu este în Dumnezeu.” (Psalmul 62,7)

În H., în primăvara lui 1908, zăcea în spital singurul fiu al unor părinți credincioși, adânc încercați. Medicul a constatat o boală de plămâni. Bolnavul pricinuisse părinților lui deja dureri profunde și griji serioase prin viața lui departe de Dumnezeu, în plăcerea lumii, ba chiar pe căile adânci ale păcatului. Dar ei au stăruit cu rugăciunea credinței ca Dumnezeu oricărui har să biruiască inima fiului lor, ca El să-l ducă la picioarele lui Isus și să-i mântuiască sufletul. Acești părinți au înțeles foarte bine că Dumnezeu vorbea prin această boală cu fiul lor, dar nu bănuiau cu câtă dovadă de dragoste va acționa Dumnezeu cu fiul lor. Acesta zăcea deja de opt săptămâni; el scria despre hemoragiile pulmonare care nu voiau să cedeze, cu toate că în rest se simțea bine. Medicul curant făcea, firește, tot ce putea, dar nu avea nici un remediu. Fiul scria în această perioadă de încercare, că s-a întors spre Dumnezeu cu rugăciuni fierbinți și că începuse să citească Cuvântul lui Dumnezeu. Acest bărbat tânăr așa de ușuratic mai înainte, se întindea spre Dumnezeu după ajutor.

Tatălui i se părea că are datoria să mai cheme un profesor, ca să facă ce poate, dacă este posibil, pentru însănătoșirea fiului. Profesorul a venit și a constatat: „Medicul curant s-a înșelat. Hemoragiile nu vin de la plămâni, ci de la gingie; fiul lor este în rest sănătos tun.” Ce bucurie! Ce har! Dumnezeu în înțelepciunea și dragostea Lui a folosit eroarea unui medic și cunoștința celuilalt spre mântuire și binecuvântare. Astfel a aflat acest bărbat tânăr un răspuns la rugăciunile lui, a avut parte de Dumnezeu. Dar el n-a făcut ca mulți alții, ca după ce a avut parte de ajutor, să-L uite pe Cel care l-a ajutat. Nu, el și-a dat acum cu adevărat inima Aceluia care l-a căutat așa de minunat. Rugăciunile părinților au fost ascultate, fiul îndelung căutat a fost în sfârșit găsit de bunul Păstor.

Acești părinți o știu și o mărturisesc, în ciuda încercărilor multe și grele prin care au trecut: căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite în dragoste și înțelepciune!

Acel fiu însănătoșit se găsisse aparent într-o stare deznădăjduită, - el a strigat către Dumnezeu, Dumnezeu i-a răspuns. Părinții s-au bazat, rugându-se, pe Dumnezeul atotputernic și n-au rămas de rușine. Dumnezeu nu le-a dăruit numai sănătatea trupezască a fiului lor, ci mai mult, ceva mult mai mare, sufletul lui a fost mântuit, el a devenit un copil al lui Dumnezeu. Există o făgăduință prețioasă: „Poporul meu niciodată nu va mai fi de ocară” (Ioel 2,27).

Spune-mi în cine îți pui încrederea, nădejdea? Unde este adăpostul tău în nenorocire, în boală, în moarte? Orice om are ceva în care se încrede, în care își pune nădejdea, în care își vede comoara și fericirea. La unul este propria rațiune, la altul averea lui. Câte unul își clădește viitorul pe sănătatea lui, un altul pe vreun prieten bogat. Persoana sau lucrul în care mă încred sau în care îmi pun nădejdea este dumnezeul meu, mai exact: **idolul meu**. Dacă privim mai de aproape, ne dăm seama că **numai puțini** oameni își pun încrederea și nădejdea în Dumnezeul cel viu – toți ceilalți sunt idolatri, marea majoritate sunt idolatri fără să-și dea seama de aceasta. Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu vorbește foarte serios despre aceia care se încred în oameni și în lucruri trecătoare. „Așa zice Domnul: „Blestemat este omul care se încrede în om și care își face carnea braț al său și a cărui inimă se depărtează de Domnul. Și va fi ca un tufiș în pustiu și nu va vedea când va veni binele; și va trăi în locurile arse ale pustiului, într-un pământ sărat și nelocuit.

Binecuvântat este omul care se încrede în Domnul și a cărui încredere este Domnul! Pentru că el va fi ca un copac plantat lângă ape și care își întinde rădăcinile spre râu și nu va vedea când va veni arșița, ci frunza lui va fi verde; și nu se va îngrijora în anul de secetă, nici nu va înceta să dea rod.” (Ieremia 17,5-8.)

Acum permite să fii întrebat: Cine este Dumnezeuul tău, adăpostul tău, prietenul tău? Averele și-o lași în urmă – ea nu te poate mângâia în nenorocire. Am văzut destui milionari disperând. Familia îți poate fi luată – așa cum le-a mers multora în străinătate din cauza epidemiei de holeră. Sănătatea ta poate să treacă dintr-odată – cine este stâncă adăpostului tău, care nu se clatină? Îl cunoști pe Prietenul care ia de pe conștiința ta povara vinei tale și de pe inima ta povara grijii tale? Îl cunoști pe Acela care a venit din ceruri pentru că te iubea și te căuta? Îl cunoști pe Fiul lui Dumnezeu, care a murit pe cruce pentru tine? Numai Isus este Cel care nu Se clatină niciodată, nu Se înșală niciodată, care îți este credincios – lasă-te în mâinile Lui, El îți este aproape! Cheamă-L!

Așa a fost situația, pe când mai locuiam lângă Rin, așa povestește binecuvântatul predicator al curții, Emil Frommel, că a trebuit să merg la unul dintre marii negustori, pentru un muncitor care era în nevoie. Consilierul comercial avea un suflet și o inimă cum puțini au, un creștin adevărat. După ce mi-am spus dorința, el a spus: „Da, știți, în Biblie este un verset foarte delicat. De multe ori mi-aș fi dorit să-l pot scoate, totuși n-aveam voie. Dar el m-a costat enorm de mulți bani.” „Dar care?” „„Celui care îți cere, dă-i; și nu te întoarce de la cel care vrea să se împrumute de la tine” (Matei 5,42) – aici este” și mi-a deschis Biblia care era lângă registrele contabile. „Aici nu se spune: cel care îți cere bani sau un cuvânt sau o scrisoare, care cere mult sau puțin, jenat sau nerușinat, o dată sau de douăzeci de ori; nu: dă celui care îți cere! Și cu asta, basta! – dar și dumneavoastră vă încadrați la acest verset!” – Treaba a fost rezolvată repede și am obținut ce voiam, chiar mai mult.

Mă interesa cum ajunsese acest om la credință, deoarece mai înainte fusese un om de lume foarte admirat, care s-a putut descurca foarte bine și fără Dumnezeu.

Astfel am ajuns fără să ne dăm seama să vorbim despre întoarcerea lui la Dumnezeu și mi-a povestit: „Aveam un băiat de 8 ani, care mergea la gimnaziu. Odată a avut de învățat un cântec care nu-i intra absolut deloc în cap. Seara m-a chinuit să-l învăț cu el și să-l ascult. Dar se poticnea mereu la ultimul rând: **„Și fără un prieten în cer, cine rezistă pe pământ?”** De o sută de ori i-am șoptit rândul. Dimineața devreme, la ora șase, a venit la patul meu, m-a trezit și și-a început iar cântecul. Iar versul fatal! În sfârșit, a plecat la școală și eu am scăpat de el! Dar de vers nu puteam scăpa. Am plecat la birou și am citit corespondența – dar în fiecare scrisoare îmi stătea scris cu litere de foc: **„Și fără un prieten în cer, cine rezistă pe pământ?”** Calculam, dar totul era zadarnic. Această întrebare se impunea imperios: dar tu rezisti pe pământ și totuși n-ai nici un prieten în cer? Cine este de fapt prietenul din cer? Este absurd, mi-am zis, ceea ce a învățat băiatul. - Știți că există melodii care câte unuia îi zumzăie în cap toată ziua: așa mi-a mers. Numai că povestea mi-a dat serios bătaie de cap: mă temeam că băiatul mă va întreba cine este prietenul din cer.

Pe scurt, n-am reușit să scap de vers. Tot mai mult îmi apărea în fața sufletului, că în toată activitatea am trăit o viață ca în vis și am găsit că de fapt sunt, în ultimă instanță, un om îngrozitor de singuratic, care, în definitiv, a trăit numai pentru sine. În sfârșit, am luat-o din loc și m-am întors la Mântuitorul și mi-am deschis inima pentru El, iar **El a devenit Salvatorul și Prietenul meu. Treceam** cândva drept un om bogat, dar de fapt eram un om foarte sărac – **acum sunt** în realitate bogat și puterea mea și banii mei aparțin „Prietenului din cer”, fără care, vă asigur, n-aș mai putea rezista pe pământ. Ba încă ce voi deveni în veșnicie?”

Și tu? Îl cunoști pe Prietenul din cer și fericirea de a fi prețioasă Lui proprietate? Nu există nici o altă stâncă de adăpost, nici o altă cetate de salvare, decât El. „Numai El este stâncă mea și mântuirea mea, turnul meu înalt: nu mă voi clătina. La Dumnezeu este mântuirea mea și gloria mea, stâncă țării mele; adăpostul meu este în Dumnezeu.” (Psalmul 62,6-7.)

Dă-I inima ta lui Isus, acestui Prieten minunat! El vrea să fie adăpostul tău.

Nr. 6 DE CE TĂGĂDUIESC OAMENII EXISTENȚA LUI DUMNEZEU?

„Cine este mincinosul, dacă nu cel care tăgăduiește
că Isus este Hristos-ul?” (1 Ioan 2,22)

Există trei feluri de tăgăduitori ai lui Dumnezeu. Sunt în primul rând oameni nobili, sinceri, care caută realmente adevărul. Ei cercetează toată înțelepciunea omenească, citesc mii de cărți. După tot gânditul și meditatul, totul le devine din ce în ce mai nesigur. Ei își pierd nădejdea de a găsi certitudinea. Ei spun: „Nu există Dumnezeu!” deoarece ei cred că trebuie să dovedească cu rațiunea existența lui Dumnezeu, înainte de a-L putea recunoaște pe Dumnezeu, crezând. Mândria rațiunii lor îi face orbi, încât în mijlocul creației lui Dumnezeu nu-L recunosc pe Creator și în ciuda inimii lor fără pace nu observă că fug de Dumnezeul păcii, care îi caută. De multe ori acești oameni sunt ajutați dacă se întâlnesc cu creștini adevărați, care Îl cunosc pe Isus. Un medic excelent s-a întâlnit odată cu un creștin cunoscut. „Nu pricep,” a spus medicul, „că un om așa de multilateral cultivat ca dumneavoastră, mai crede în vechile basme ale creștinismului.” „Domnule doctor,” a fost răspunsul, „imaginați-vă odată că chiar dumneavoastră ați fi fost salvat de la moarte printr-un leac și că la o sută de pacienți cu vârste diferite, pe care îi aveți de tratat, obțineți același rezultat favorabil cu acel leac și anume, chiar în cazurile cele mai grave; n-ați avea atunci încredere în acest medicament?” „Bineînțeles,” a răspuns medicul. „Atunci,” a continuat creștinul credincios, „aveți în această pildă imaginea creștinismului. Credința mea se bazează pe experiență. De când am venit la credința în Isus Hristos sunt alt om, am pace, bucurie, mângâiere și tot ce am nevoie. Și ce am trăit eu, au experimentat la fel, de multe veacuri, mii de oameni.” Medicul a tăcut; devenise gânditor. – Întâlnise un om care a putut să i-L mărturisească pe Isus, Dumnezeul-Mântuitor viu, salvator, pentru că **avusese parte** de Isus. Unii dintre acești tăgăduitori sinceri ai lui Dumnezeu chiar au venit deja la credință prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Cuvântul viu și dătător de viață le-a atins conștiința - și pentru că au fost sinceri, harul lui Dumnezeu a putut să-i biruiască.

Un fost ofițer rus de cavalerie, care astăzi trăiește ca mare moșier, povestește: Am fost un adevărat tăgăduitor al lui Dumnezeu. Pastorul meu mi-a spus să mă rog. Am răspuns: „Cum pot să mă rog, domnule pastor, că eu nici măcar nu cred în vreun Dumnezeu!” „Da, dar un alt sfat nu am să vă dau!” „Atunci este inutil că am vorbit cu dumneavoastră despre aceste lucruri!” – Când am ajuns acasă seara târziu, am găsit pe masa mea un pachet cu cărți pe care mi le-a trimis librarul din oraș, ca să-mi aleg. Printre cărți am găsit una care trata filozofic, dar necreștinește întrebarea: de ce trăim, și anume, pentru a practica dragostea. Aceasta a fost și părerea celor mai nobili bărbați din toate timpurile, ca Socrate și chiar Isus. Acesta ar fi fost doar un om, în orice caz unul foarte nobil. Aceasta mi-a plăcut, am citit toată noaptea din carte. Acolo era mult vorba despre nobilul Isus, care a fost și a gândit și a vorbit atât de plin de dragoste și a suferit liniștit nedreptatea. Și am citit și am tot citit cu interes crescând. În acea noapte L-am îndrăgit pe Isus, așa cum un contemporan al Domnului trebuie să se fi simțit atras de El, dar care n-a știut nici el că Acela era Dumnezeu din veșnicie și Domnul slavei.

Acum voiam să știu mai mult despre acest Isus. Am început să citesc Biblia, evangheliile. Când am citit despre cuvintele și faptele, despre umblarea acestui Isus, atunci a crescut El în ochii mei; a crescut tot mai mult, mi s-a părut supraomenesc în dragostea Lui, în putere și în adevăr. Deodată mi-a venit un gând cu totul nou: **El este în final totuși Dumnezeu!** Nu știam ce să cred și cum să mă lămuresc. Atunci m-am întrebat: „Oare n-ar trebui să te rogi?” La gândul acesta, ceva a răspuns în mine: „Dar eu nici măcar nu cred în vreun Dumnezeu, cum pot să mă rog?” Dar eu am spus: „Totuși, pot să încerc. Nu mă vede nimeni care să poată să râdă de mine!” Și m-am rugat: „O, Dumnezeule, dacă ești acolo sus, atunci arată-mi adevărul!” Aceasta a fost

prima mea rugăciune. Apoi am citit mai departe în Evanghelia după Ioan; Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea și m-a luminat prin razele dragostei Sale la citirea Cuvântului Său. Trebuia să spun într-una: „Nici un om nu poate: gândi, simți, vorbi și proceda astfel. În lumina Lui am văzut lumina și mărturisirea s-a smuls din inima mea: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel, Tu ești Mielul lui Dumnezeu, care a purtat pe cruce și păcatele mele.” Eram nespuse de fericit; deoarece El era Dumnezeu, El Și-a plătit și Și-a răscumpărat din belșug creația prin sângele Lui și în același timp și pe mine; și păcatele mele au fost plătite pe Golgota.

Am mulțumit, am iubit, am lăudat și eram fericit în dragostea Lui, răscumpărat din teama și groaza morții. Numai aceasta regret, că am găsit așa de târziu singurul lucru vrednic de dorit pe pământ și că nu l-am slujit mai cu credincioșie de când Îl cunosc.

Sunt alții care Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu pentru că așa este moda. Ei vor să demonstreze că sunt culți. De aceea permit cu plăcere ca un profesor învățat să le dovedească în prelegeri științifice, că se trag din maimuță. Ei vin în grupuri pentru a asculta această înțelepciune, pe bani prețioși de intrare. Doar este prezis despre generația de astăzi: „De aceea Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă minciuna” (2 Tesaloniceni 2,11) și: „dorind să-și desfete urechile, își vor strânge o mulțime de învățători după poftele lor” (2 Timotei 4,3). Dar noi n-am auzit încă niciodată că oamenii descurajați și sperați să fi mers la un asemenea profesor, pentru a căuta la el mângâiere sau că păcătoși muribunzi în chinul sufletului lor, sub acuzațiile conștiinței lor să fi pus să li se citească din scrierile și cuvântările lui, pentru a găsi mângâiere, pace și nădejde.

Ce prostie, omul creat după chipul lui Dumnezeu este etichetat ca maimuță înnobilită și pentru aceasta nebunii aplaudă cu ovații!

Dar mai există și un alt fel de tăgăduitori ai lui Dumnezeu. Sunt asemenea oameni care fără rușine și teamă, ani în șir se tăvălesc în mocirla păcatului. Conștiința lor se agită. Dar pentru a scăpa de acuzații, pentru a căpăta liniște, pentru a scăpa de glasul de avertizare al lui Dumnezeu, pentru a reprimă frica de moarte, oamenii spun: nu există Dumnezeu – odată cu moartea se termină totul! Acești oameni vor să scape cu orice preț de Dumnezeul viu și sfânt. Dacă nu există Dumnezeu, atunci nu există nici veșnicie, nici judecată. Atunci nu trebuie să mă interesez de acest Dumnezeu incomod, despre care un jurist sus-pus a exclamat. „Ar fi groaznic dacă ar exista un asemenea Dumnezeu prezent, sfânt, care stă mereu pe capul cuiva!” Dar El este prezent. David mărturisește: „Tu mă ții strâns pe dinapoi și pe dinainte și Ți-ai pus mâna peste mine. ... Unde să mă duc de la Duhul Tău și unde să fug de la fața Ta?” (Psalmul 139,5 și 7).

Doi tineri distinși ieșeau adesea împreună, iar tânărul vizitiu de pe capră auzea cum Îl huleau și Îl batjocoreau pe Dumnezeu. Unul dintre ei a venit mai târziu la credința vie. Cu regret dureros s-a gândit în urmă la păcatele lui de altădată. El și-a amintit și de tânărul vizitiu și se temea că acesta a fost ademenit la necredință prin cuvintele lui defăimătoare la adresa lui Dumnezeu. De aceea l-a vizitat, pentru a-și repara vina, dacă era posibil. Dar tânărul vizitiu i-a răspuns: „Vorbele dumneavoastră batjocoritoare la adresa creștinismului nu m-au derutat. Doar vedeam ce viață duceți dumneavoastră și prietenul dumneavoastră și de aici mi-am dat seama cât de necesar vă era să tăgăduiți un Dumnezeu drept și sfânt.” Fii și tu la fel de deștept ca acest vizitiu tânăr și observă umblarea din viața acelora care contestă existența lui Dumnezeu. În multe cazuri vei găsi în ea motivul lor de a-L tăgădui pe Dumnezeu.

Dragă prietene, dacă ajungi la un loc cu tăgăduitori ai lui Dumnezeu, care ar putea fi mult mai deștepti și mai culți decât tine, ai totuși o dovadă a lui Dumnezeu în fața căreia trebuie să depui armele; **aceasta este crucea de la Golgota**, dovada dragostei lui Dumnezeu, care a venit din ceruri ca să sufere și să moară pentru păcătoșii vrăjmași ai lui Dumnezeu. Ce dovadă divină că oamenii vinovați, neputincioși, sperați găsesc printr-o privire a credinței la Isus: o deplină reînnoire a vieții, pace cu Dumnezeu, nădejde și putere. Mii de oameni au găsit acestea și l-au mărturisit în viața și moartea lor pe marele lor Mântuitor, pe Dumnezeul personal și sfânt. „Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuși; cine nu-L crede pe Dumnezeu, L-a făcut

mincinos, pentru că nu a crezut în mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu despre Fiul Său. Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viața eternă și această viață este în Fiul Său. Cine Îl are pe Fiul, are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața” (1 Ioan 5,10-12).

Îl crezi pe Dumnezeu? Îl ai pe Fiul lui Dumnezeu? Ai viața veșnică?

Nr. 7 ADEVĂRUL EVANGHELIEI

„Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!” (Marcu 1,15)

Într-o seară din vara lui 1908, subofițerul R. a venit acasă în cazarmă și puțin după aceea a venit și tovarășul lui de cameră, subofițerul S. – R. este un mărturisitor al lui Isus; tocmai avusese o strângere pentru Cuvântul lui Dumnezeu, împreună cu alți câțiva subofițeri și soldați într-un cămin creștin pentru soldați.

Atunci, în timp ce amândoi s-au dezbrăcat și s-au dus la culcare, s-a legat următoarea discuție: S.: „Ei, nu aveți chiar nimic de la viață; nu vreți să savurați tinerețea?” – R.: „Dar îmi merge foarte bine, mulțumesc lui Dumnezeu; nu-mi poate fi mai bine.” – S.: „Nu vă înțeleg; nu aveți nimic cu care să vă distrați, nu vă puteți amuza și așa mai departe. **În plus, pot să mă convertesc în ultimul ceas sau când voi fi mai bătrân; atunci voi avea timp destul să merg la biserică.** Tâlharul de pe cruce s-a convertit și el în ultimul minut și a fost mântuit.” – R.: „Dacă gândiți așa, dragul meu S., probabil nu veți avea fericirea să vă convertiți în ultimul minut; putem să sperăm, dar nu cred. Nici măcar nu știți când veți muri; poate fi astăzi sau mâine sau în zilele următoare sau peste ani, sau poate astfel, încât nu veți mai avea deloc timp să vă convertiți.” – S. (râzând): „Aceasta este o absurditate!” – R.: „Ei, aceasta o veți mai vedea, **poate chiar în scurt timp.**” – R. a fost detașat în altă parte câteva zile după aceea. Deja a doua zi a primit vestea că S. s-a aruncat noaptea la unsprezece și jumătate pe fereastră, de la etajul al treilea al cazarmii. A fost mort pe loc, ca urmare a rănilor grave suferite; la moartea lui n-a avut timp să se convertească. Subofițerul S. auzise adevărul, dar l-a auzit zadarnic.

Majoritatea oamenilor refuză Evanghelia, chemarea la pocăință și convertire câtă vreme sunt sănătoși. Mai târziu, pe moarte, înțeleg că harul lui Dumnezeu i-a chemat. Evanghelia este adevărul salvator pentru toți oamenii. Totuși, dacă tu înțelegi aceasta abia când ești pe moarte, atunci este prea târziu; trebuie să înțelegi și să trăiești lucrul acesta înainte să mori, ca să găsești viața veșnică. Isus spune: „Cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine, nicidecum nu va muri, niciodată. Crezi aceasta?” (Ioan 11,25-26.) Acesta este adevărul cel mai profund, cel mai mareț, să-L recunoști pe Isus, pe Salvatorul, pe Prietenul care S-a dat pe Sine Însuși la moarte de cruce, pentru a-ți aduce ție harul lui Dumnezeu, siguranța slavei veșnice. Dacă vrei să găsești acest adevăr fericit, trebuie să fii tu însuși foarte sincer, cinstit față de Dumnezeu și cinstit față de tine însuși. **Vrei?**

Trăim într-o lume a minciunii, ne amăgim asupra noastră așa de ușor; și pe alții îi amăgim la fel de ușor. Viața noastră stă în fața ochilor oamenilor, ei au o anumită imagine despre personalitatea noastră, beneficiem de dragostea lor, de încrederea lor, de respectul lor – **sunt eu într-adevăr ceea ce oamenii văd în mine?** De câte mii de ori trebuie oamenii, dacă sunt cinstiți, să răspundă la această întrebare: „Nu!”

Există în lăuntrul nostru o lume de tendințe și calcule pe care nu le vede nici un om. Dar nu numai atât. Oare nu există și în trecutul celor mai mulți oameni ore întunecate, adâncimi ale păcatului în vorbă sau fapt, despre care nici chiar rudele cele mai apropiate nu bănuiesc nimic? Da, există **taine ale conștiinței**, adâncimi ascunse ale vinei! Și totuși, orice ar fi aceasta, o,

făptură omenească, va trebui să vii cândva cu toată viața ta, așa cum a fost realmente, în lumina adevărului divin!

La întrebarea: care este adevărul în viața ta, va trebui să răspunzi cândva limpede înaintea lui Dumnezeu. Fie trebuie să răspunzi la ea aici, în timp, dacă te smerești în țărână ca un păcătos vinovat înaintea Dumnezeului prezent, îți mărturisești păcatele, cauți harul cu o inimă sinceră – fie răspunzi la ea în veșnicie. Atunci viața ta va fi dezvăluită în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu, din cărțile judecății divine, într-o evidențiere solemnă. Oricât de adânc ar vrea un om să îngroape ceea ce a fost rău în viața lui – Dumnezeu va scoate răul la lumină.

Acesta este conținutul Evangheliei, că Dumnezeu îl cheamă în lumina adevărului Său pe păcătos - și toți suntem născuți păcătoși – nu ca să-l judece, ci ca să-l ierte în clipa în care el se așează singur pe locul celui vinovat și dorește har. De aceea spune Domnul: „Pentru că Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3,17). Dumnezeu vrea să pună în ordine prin har problema vinei fiecăruia care se supune sincer sentinței divine. Sângele Fiului lui Dumnezeu a curs pentru a lua din viața credinciosului tot ce l-ar face un vinovat înaintea lui Dumnezeu. În Londra exista odinioară un actor renumit, pe nume David Garrick (a trăit între 1716-1779). Când omul mic de statură își făcea apariția cu ochii lui negri, scânteietori, teatrul era ticsit. Succesele lui n-au fost trecătoare, ci au rezistat în timpul celor 35 de ani ai actoriei lui. Acest om mare pe „scena care semnifică lumea”, îi captiva pe tineri și pe bătrâni, el vrăjea nu numai ochii și urechile spectatorilor lui, ci și inimile. La el a venit într-o zi un predicator și i-a pus întrebarea: „Domnule Garrick, cum se explică faptul că la apariția dumneavoastră teatrul este din zi în zi tot mai plin, în timp ce biserica mea este tot mai goală?” Actorul a răspuns: „Motivul este acesta: eu mă străduiesc să prezint ficțiunea ca și când ar fi adevăr – dumneavoastră prezentați în predică adevărul ca și când ar fi numai ficțiune!” Acest bărbat deștept, cu experiența vieții, știa că **Evanghelia este adevărul** și l-a învățat pe cel care întrebase, că adevărul cel mai sfânt, cel mai important, adevărul despre dragostea salvatoare a lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos, trebuie propovăduit cu toată puterea, cu toată seriozitatea care i se cuvin. Numai astfel vor fi oamenii convinși că se află într-adevăr în drum spre iad, spre pierzarea veșnică, fără scăpare și că într-adevăr Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ și a murit pe crucea de pe Golgota, pentru a-i împăca cu Dumnezeu pe păcătoșii vinovați. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16). Un creștin adevărat este omul căruia Isus i-a ieșit astfel în cale, încât el a văzut într-adevăr: acest Fiu invizibil, sfânt al lui Dumnezeu este un Mântuitor prezent. S-a petrecut într-adevăr un fapt pecetluit dumnezeiește, că păcatele mele au stat acum aproape 1900 de ani pe capul fără vină al lui Isus, când El, Cel încununat cu spini, a atârnat pe cruce. El a purtat cu adevărat toată pedeapsa mea, a luat asupra Lui vina mea. (Citește Isaia 53,4-5.) Sunt împăcat cu Dumnezeu, Isus este Mântuitorul meu. El mi-a dat viața veșnică; patria mea și capătul drumului meu sunt în slava lui Dumnezeu și cât timp umblu pe pământ, stau ca un copil iubit și binecuvântat sub bunăvoința și harul Tatălui ceresc. Brațele Lui credincioase, atotputernice mă poartă, credinșia Lui îmi poartă de grijă, îngerii Lui slujesc pe calea mea.

Pentru cine lucrul acesta este realitate, fapt, acela trebuie să-l spună oamenilor și numai un asemenea om îl poate spune cu o forță convingătoare, ca oamenii să fie convinși de el! Într-adevăr, aici sunt: pace, bucurie, nădejde, putere, viață! Prietene, pune lucrul acesta la inimă și înțelege-l! Mărturisește-ți singur în fața acestei Evanghelii: **ești deja mântuit sau ești încă pierdut?**

Nr. 8 DESPRE TINE ESTE VORBA

„Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată,
iar după aceea vine judecata.” (Evrei 9,27)

În Berlin, aproape anual ajung pe scenă piese noi, care prin umorul lor sau prin scenele lor captivante îi ademenesc pe oameni în grupuri la teatru. Directorii teatrelor numesc o asemenea piesă: **o piesă bună, de succes**. – O piesă ca acesta este jucată uneori de 200 de ori succesiv -, apoi își pierde treptat puterea de atracție; dacă și-a pierdut farmecul noului, oamenii nu mai vin, în consecință piesa dispare de pe afișul teatrului.

Viața a fost pe drept comparată cu scena, se vorbește despre oamenii care joacă un rol, despre prima apariție a unui orator al parlamentului sau a unui ministru, despre impresia pe care o face asupra publicului un domnitor sau un profesor.

În clădirea teatrului vieții pământești, pe scena vremelniceii există o piesă care nu-și pierde niciodată puterea de atracție, o scenă care îi impresionează pe toți oamenii; ea se numește: decesul! De milioane de ori a fost privită această scenă, dar cu toate acestea ea fascinează astăzi ca și acum 4000 de ani; cuvintele pe care le-a scris odinioară despre ea Moise, omul lui Dumnezeu, mai sunt și astăzi la fel de potrivite, ca și când ar fi fost scrise ieri; le găsești în Psalmul 90, unde se spune: „Tu îl întorci pe om în țărână și zici: „Întoarceți-vă, fii ai oamenilor!” ... Pentru că trec repede și noi zburăm ... Învață-ne să ne numărăm astfel zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” (Psalmul 90,3. 10. 12.) Este zguduitor să vezi un om murind deznădăjduit, disperat, sub povara vinei lui. Este impresionant, de neuitat când un copil al lui Dumnezeu pleacă acasă în pace, triumfând, cu bucurie și mulțumire.

Dacă s-a întâmplat o nenorocire mare, vestea despre ea aleargă peste tot pământul, ziarele răspândesc mii de ediții speciale, care sunt pur și simplu devorate de oamenii de pe stradă. De unde această impresionabilitate generală, care agită o metropolă întreagă de îndată ce vine o asemenea știre, că dintr-odată au trebuit să moară atâția oameni? Deoarece fiecare simte că: aceasta mă privește, moartea este aproape și de mine; dar și pentru că fiecare este convins în străfundul ființei lui că moartea, murirea este momentul decisiv din viața lui. În fond, este clipa în care zarul cade pentru veșnicie, când se decide care este destinația vieții lui, dacă este slava sau chinul, viața veșnică sau moartea veșnică. **Care va fi destinația ta?**

Un caporal, care înainte de încorporarea lui a fost miner, stătea în fața unui general și povestea răspunzând la întrebări, cum a trăit în mină un accident grav. Câțiva dintre camarazii lui au fost omorâți de o vreme rea – dar el a fost ocrotit. Generalul a întrebat: „Dacă atunci ați fi fost și dumneavoastră omorât, - **unde ați fi acum?** Caporalul a tăcut o vreme, apoi a spus: „Nu știu!” Dar era un neadevăr; caporalul știa foarte bine că ar fi fost în veșnica pierzare a iadului dacă atunci, împovărat cu păcatele lui, ar fi fost smuls în veșnicie. El auzise de suficient de multe ori și a înțeles bine că Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce, pentru a-i împăca cu Dumnezeu pe păcătoșii vinovați și că harul l-a chemat ca să fie mântuit și să găsească pacea cu Dumnezeu, dar că n-a venit la Isus, că mai era un om vinovat, un om pierdut.

Au trecut astfel două luni, apoi generalul a primit de la același caporal următoarea scrisoare:

„Dragostea pentru Isus mă îndeamnă să recunosc că în acea seară, când domnul general m-a întrebat: „Ce s-ar fi ales de dumneavoastră dacă ați fi murit în accident?” am răspuns cu o minciună. L-am rugat pe Mântuitorul meu să mă ierte și Isus mi-a iertat totul; de aceasta sunt sigur și convins. Și de aceea vă rog, domnule general, să mă scuzați. Isus îmi dă acum atâta har, încât nici nu pot să-I mulțumesc destul. Am aflat într-adevăr, că înaintea Domnului nu există scăpare cu fuga. Cu toate lucrurile posibile am căutat să reprim defăimarea lăuntrică. Dar Domnul a vrut să mă aibă și m-a obținut; Lui, Domnului, fie laudă și mulțumire! Este multă bucurie aici în casă, dar mult mai mare este bucuria în cer!”

Dar când se întâmplă asemenea accidente ca în septembrie 1908, la calea ferată electrică suspendată din Berlin, atunci este evidentă întrebarea: **unde ai fi dacă ai fi fost unul dintre cei șaisprezece**, care au plecat dintr-odată în veșnicie, când vagonul căii ferate electrice a fost aruncat jos de pe linia aeriană și a fost sfărâmat? Acești oameni stăteau la fel de liniștiți în vagonul de cale ferată, cum ești tu acum undeva la citit. Ei veniseră cu câteva minute mai înainte de la lucrul lor sau din locuința lor și se gândeau să coboare câteva minute mai târziu la una dintre stațiile următoare. Nici cel mai slab indiciu n-a lăsat să se vadă că aceste persoane se aflau așa de aproape de poarta veșniciei. Cu toate acestea s-a petrecut lucrul zguduitor, că dintr-odată au fost strămutați într-o altă lume. Cât de puțini dintre ei vor fi avut pace cu Dumnezeu și siguranța harului prin credința în sângele lui Isus! Iar cei care n-au avut această certitudine, **unde s-au dus?** – Cuvântul lui Dumnezeu spune despre un om care a fost și el rechemat deodată din această viață: „Și, în Locuința morților, fiind în chinuri, ridicându-și ochii...” (Luca 16,23). Ce stație înfricoșătoare! Ce coborâre groaznică în locul veșniciei pierzări! Aceasta este întrebarea despre care este vorba pentru fiecare în parte: **ai tu această siguranță, că toate păcatele tale sunt iertate pentru totdeauna, că vina ta este ștersă cu sângele lui Isus din cartea lui Dumnezeu?** Nu ajunge dacă vei răspunde cu intenție bună: **Sper!** Trebuie s-o știi, să fii așa de neclintit de sigur, încât nici o spaimă, nici o durere, nici o primejdie să nu-ți poată zdruncina acest bun prețios sau să ți-l pună la îndoială. Domnul dă alor Săi această siguranță a mântuirii și a vieții veșnice astfel, încât ei se știu purtați și ținuți de brațele credincioase ale lui Isus, de nesculsi. Iată un exemplu din viață:

De curând, un general în vârstă s-a îmbolnăvit pe neașteptate într-o călătorie, de o boală incurabilă; partea inferioară a corpului era paralizată, partea superioară era răscolită de dureri mari. El și ai lui au înțeles deplin seriozitatea bolii. Cel suferind a fost dus acasă cu trenul, apoi a fost dus în casa lui. Când brancardierii au lăsat acolo targa jos, generalul le-a spus alor lui: Să cântăm: „Am un Mântuitor minunat!” Și el a cântat vesel împreună cu ei:

Am un Mântuitor minunat, / M-ajută și e cu mine,
Minunile Lui le-am lăudat, / Ca să le vadă oricine.

Nu este aceasta emoționant?

În Anglia există un evanghelist binecuvântat, care a fost cândva un băiat de țigani și a umblat cu familia lui prin țară în căruța țigănească. Se numește Gipsy Smith. Acesta povestește: Acum ceva vreme trebuia să predic la Londra. Atunci mi-a fost înmănată o telegramă de la scumpa și bătrâna mea mătușă din Cambridge: „Vino îndată ce poți! Mătușa ta trage să moară.” Era numai o țigancă bătrână, dar ea era mătușa mea. Când ca băiețel îmi era dor de mama mea, mătușa era aceea care o înlocuia pe mama și mă mângâia. Locuia tot timpul în cortul ei țigănesc și ducea o frumoasă viață creștină. Acum era pe moarte. Am luat următorul tren și când am stat în vechiul cort înaintea ei și am întrebat-o dacă vrea să mă rog ca Dumnezeu s-o binecuvânteze, ea a spus: „Nu, dragul meu, îngenunchează și mulțumește-I că m-a binecuvântat!” Acesta este felul corect de a muri. Am întrebat-o: „Îți este Isus acum, în moarte, la fel de prețios cum ne lăudăm când suntem încă sănătoși și puternici?” Ea a spus: „Poți să povestești oricui, că o țigancă bătrână, pe moarte a spus: El este o stâncă în fața focului și un adăpost în fața furtunii. Hristos-ul care a venit din slavă jos și a luat-o din cortul ei pe o țigancă săracă, bătrână, pentru a o duce în palatul cerului, acesta este Hristos al meu!”

Oare nu ai de învățat un lucru mare de la această femeie simplă, bătrână? Apucă-L pe Isus ca ea, ca pe Salvatorul și Mântuitorul tău, predă-te Lui, El vrea să fie și pentru tine: stâncă, adăpost, soare, cale și ușă spre slava lui Dumnezeu. Atunci poți să te lauzi bucuros: „Pentru că, și dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim; deci, și dacă trăim, și dacă murim, noi suntem ai Domnului.” (Romani 14,8.)

Nr. 9 CE ESTE O CATASTROFĂ?

„Tu ești adăpostul meu; Tu mă păzești de necaz,
Tu mă înconjori cu cântări de mântuire!” (Psalmul 32,7)

Citim aproape zilnic în ziar despre „catastrofe” – acest cuvânt grecesc înseamnă textual: răsturnare; prin urmare: distrugere, pieire. Astăzi această expresie este folosită în general pentru accidente de tot felul. Așa că numim „o catastrofă” la fel de bine o bătălie nefericită, ca și falimentul unei bănci sau al unei mari firme, la care mulți își pierd averea. Fiecare dintre aceste evenimente este un semnal de alarmă pentru oamenii care în plăcerea lumii, în monotonia zilnică, în lăcomia de bani, în slujba păcatului uită de veșnicie. În zilele când Domnul umbla pe pământ, s-a petrecut în Ierusalim o catastrofă: prin prăbușirea unui turn au fost omorâți optsprezece oameni. Domnul Isus a spus atunci: „Acei optsprezece peste care a căzut turnul din Siloam și i-a omorât, gândiți că ei au fost mai vinovați decât toți oamenii care locuiesc în Ierusalim? Vă spun: nu, ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel!” (Luca 13,4-5.) Șirul unor asemenea catastrofe, pe care telegraful le-a comunicat pe glob de-a lungul unui an, este grav și lung. Iată lista din anul 1906:

Aici este pentru început marea erupție a Vezuviului, din 8-14 aprilie, cea mai voluminoasă și mai dezastruoasă de multe secole; erupția i-a costat viața pe sute de oameni și a făcut pagube incalculabile la case, câmpuri și grădini. Apoi a fost în 18 aprilie cutremurul din California, care a lovit mai ales San Francisco; numai în acest oraș pierderea de vieți omenești a fost estimată la mai multe mii și pagubele materiale s-au ridicat la 250 de milioane de dolari. În 17 august a fost lovită de un mare cutremur coasta statului Chile și în mod deosebit orașul-port Valparaiso; și aici au pierit multe vieți omenești și au fost distruse multe bunuri. În afară de acestea au fost cutremure puternice cu multe pierderi, din 31 ianuarie până în 6 februarie în Ecuador și în Columbia; în 21 februarie a fost iar în Columbia; în 17 martie și în 14 aprilie pe insula Formosa. Alte evenimente naturale distrugătoare pot fi notate: o erupție vulcanică în Sawaii (23 ianuarie), o tornadă pe Insulele Societății (4 martie), un taifun îngrozitor în Hong Kong (18 septembrie), o tornadă în Alabama (28 septembrie) și marea tornadă din India de Vest în a doua jumătate a lui octombrie – numai ultima catastrofă a nimicuit peste o mie de vieți omenești. Dintre catastrofele din mină, cea din Courrières, în regiunea minieră din nordul Franței este una dintre cele mai mari care s-au petrecut vreodată; ea a avut loc în 10 martie și pe 1154 de mineri i-a costat viața; 13 au fost salvați încă vii douăzeci de zile mai târziu. Despre nenumăratele accidente de cale ferată, cele mai importante sunt: accidentul din gara engleză Salisbury, la 1 iulie, cu o pierdere de 32 de vieți omenești; accidentul de la Grantham (Scoția), în 19 septembrie, cu 12 morți; la Dover, în Oklahoma (Statele Unite), în 18 septembrie, cu peste o sută de morți; la Atlantic City, în New Jersey, în 28 octombrie, cu 73 de morți; la Asbrooth, în Scoția, la 28 decembrie, cu 21 de morți și la Terracotta (Washington) în 30 decembrie, cu aproape 50 de morți. Și mari accidente de vapor au avut loc. Astfel, în 23 ianuarie, vasul brazilian de război, Aquidabahn, a fost distrus în golful marin Jaguacando de o explozie; 196 de soldați și ofițeri, printre care și ministrul englez al marinei și trei contraamirali și-au găsit acolo moartea. În 18 aprilie, în Golful Biscaya, nava-școală, belgiană, „Comte de Smet de Naeyer”, s-a scufundat cu un echipaj de 34 de persoane; unul dintre cele mai mari accidente navale din toate timpurile s-a petrecut în 4 august pe coasta de la Carragena, unde s-a scufundat vaporul italiano-spaniol cu emigranți, Sirio; la acesta și-au pierdut viața 385 de persoane. Toate aceste catastrofe au avut loc în afara Germaniei. În Germania, ca accidente mai mari sunt de notat numai: prăbușirea hotelului „zum Hirschen” din Nagold, în 5 aprilie, care i-a costat viața pe 51 de oameni; explozia fabricii de roburit din Annen, în 28 noiembrie, unde au existat 28 de morți, aproape 50 de grav răniți și 100 de răniți ușor.

Pe acest panou anual grav nu este notat ce s-a petrecut pe glob în evenimentele beligerante, și nici victimele, de exemplu, în Africa de Sud-Vest, pe care le-au provocat bolile distrugătoare. Să amintim că boala somnului din Africa Centrală cere anual mai multe mii de vieți omenești.

Când în război este alarmat un corp de armată, semnalul răsună întâi într-un loc, apoi este preluat din loc în loc, răsună tot mai tare în toate satele, gospodăriile de jur-împrejur, până când toți sunt treziți și pregătiți de luptă. Așa este acum cu semnalele prin care Dumnezeu vrea să trezească omenirea din somnul deșertăciunii și al slujirii păcatului. Semnalul este reluat tot mai des și aleargă în jurul întregului pământ: „Trezește-te tu, care dormi și înviază dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine!” (Efeseni 5,14.) Dumnezeu i-a avertizat de mult pe locuitorii pământului în legătură cu catastrofele spre care se îndreaptă în grabă. „Dumnezeu deci, trecând cu vederea timpurile de neștiință, poruncește acum oamenilor ca toți, de pretutindeni, să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca pământul locuit, cu dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit, dând tuturor dovadă prin aceea că L-a înviat dintre morți.” (Faptele Apostolilor 17,30-31.) Dar oamenii nu se lasă treziți. Le merge ca prorocului Iona, când a fugit din fața Domnului. El s-a culcat în încăperea de jos a corăbiei și s-a cufundat într-un somn adânc. Furtuna vuia în jurul corăbiei, valurile amenințau s-o sfărâme. Dar Iona dormea. Deodată a fost trezit de comandantul vasului cu vorbele: „Ce faci tu, dormi? Ridică-te, cheamă pe Dumnezeul tău!” (Iona 1,6.) Iona s-a trezit, pieirea îl înconjură din toate părțile, știa că această furtună era din cauza lui. Dumnezeu vorbea cu el despre păcatul lui.

Prietene, aplică la tine aceste cuvinte dumnezeiești! **Ce faci, somnorosule?** Nu-ți dai seama că seriozitatea veșniciei este aproape de tine? Nu știi că ești în primejdie să ajungi sub judecata lui Dumnezeu cu vina vieții tale? Oare este timpul să-ți distrugi viața cu munca și grijile, fără să te interesezi de Dumnezeu? Oare este timpul să alergi după distracții și bani și să disprețuiești harul? Oare este timpul să nesocotești poruncile Dumnezeului sfânt în plăcerea păcatului? La aceste întrebări nu te gândești la alții! Dacă până acum n-ai întrebat de harul lui Dumnezeu, atunci pentru tine este valabil acest cuvânt: „Ridică-te, cheamă pe Dumnezeul tău!” Dumnezeu are multă răbdare cu această lume pierdută, care stă în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu: „Dar să nu vă fie ascuns acest lucru, preaiubiților, că înaintea Domnului o zi este ca o mie de ani și o mie de ani, ca o zi. Domnul nu întârzie în ce privește promisiunea, cum socotesc unii că este o întârziere, ci este îndelung-răbdător față de voi, nevrând ca vreunii să piară, ci toți să vină la pocăință.” (2 Petru 3,8-9.) Dar chiar dacă Dumnezeu ar amâna judecata asupra acestei lumi, tu totuși te grăbești spre o catastrofă, spre acea clipă în care va trebui să părăsești ceea ce-ți umple viața pe pământ, în care ți se va lua din mână ce ai pe pământ. Ce-ți va rămâne atunci? Dacă nu-L ai atunci cu tine pe Isus ca Mântuitorul și Salvatorul tău, care îți umple inima cu încredere liniștită și pace, îți va rămâne numai păcatul tău, deznădejdea ta, o retrospectivă disperată și o perspectivă descurajantă. **Acum ai auzit semnalul! Ce faci tu, dormi? Ridică-te, cheamă pe Dumnezeul tău!**

Păcătosul poate trăi două feluri de catastrofe, una spre mântuire, una spre pierzare. Dacă omul se prăbușește înaintea lui Dumnezeu, convins de vina lui, dacă strigă fiind conștient de povara păcatului său: „O, Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”, atunci prăbușirea este spre mântuire. Firește, a terminat-o cu mândria lui și cu părerea înaltă despre sine însuși, cu disprețul ușuratic față de Cuvântul lui Dumnezeu, cu tot ce înseamnă batjocură și impertinență. El se vede în adânc ca un om pierdut, căzut sub dreapta judecată. Dar în clipa în care cheamă Numele lui Isus, are parte de harul salvator, de împăcarea prin sângele lui Isus – el primește viața veșnică. Dar dacă refuzi și nu te prăbușești înaintea lui Dumnezeu ca un om vinovat, atunci te va ajunge cealaltă catastrofă, încât printr-o moarte fără nădejde vei merge în întâmpinarea judecății ca un om pierdut. Deci, permite să fii întrebat: Te odihnești tu adăpostit sigur la inima lui Isus? Este pacea lui Dumnezeu partea ta? Nu amâna să câștigi acest loc de adăpost despre care este scris: „Cu siguranță, în potop de ape mari, acestea nu-l vor ajunge. Tu ești adăpostul meu; Tu mă păzești de necaz, Tu mă înconjori cu cântări de mântuire” (Psalmul 32,6-7).

Nr. 10 80 DE ORAȘE FĂRĂ CÂRCIUMĂ

„Pentru că harul lui Dumnezeu, care aduce
mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat.” (Tit 2,11)

În Statele Unite ale Americii există astăzi 80 de orașe în care orice vânzare sau servire a oricăror băuturi alcoolice este strict interzisă, deci orașe care nu au localuri (cârciumi). Primul dintre aceste orașe a fost Cambridge, din statul Ohio (12 000 de locuitori). La început a fost hotărât pentru un an, apoi pentru alți doi ani, că acolo nu are voie să fie nici o cârciumă. Acest decret a ajuns la izbândă prin aceea, că un mare partid a dat în oraș următoarea declarație câteva zile înainte de scrutin: „Suntem de părere că birturile sunt făcute să-l ruineze pe muncitor fizic și moral, ca să-i ia ceea ce i-ar sluji la fericirea și prosperitatea familiei lui. De aceea am decis ca la următoarea votare să intervenim pentru închiderea cârciumilor și suntem dispuși să urmărim aplicarea acestei decizii cu toate puterile.”

Acest exemplu a găsit imitare. Dintre cele 80 de orașe care astăzi au desființat orice servire de alcool, 26 au mai mult de 25 000 de locuitori și 4 au mai mult de 100 000, și anume: Kansas-City (Kansas), Birmingham (Alabama), Worcester (Massachusetts) și Atlanta (Georgia). Atlanta, cu 160 000 de locuitori este în prezent cel mai mare oraș în care nu există cârciumi. Ce-i drept, interdicția există abia de la 1 ianuarie 1908, dar un raport al poliției pentru primele patru zile arată deslușit deosebirea față de mai înainte. În anul 1907 au existat în aceste patru zile 63 de afaceri penale, dar în 1908 au fost numai 17.

Acești americani au fost oameni deștepți, practici. Ei n-au spus: „Oare să fiu păzitorul fratelui meu? Ai grijă singur ce faci, cum îți vei așterne, așa vei dormi!” Nu, ei au văzut atâția oameni și familii îndreptându-se spre mizerie – încât au spus: Gata cu mizeria din orașul nostru! Poate mulți spun: Este imposibil, nu merge! Ei au spus: Va merge și fără cârciumi - **și merge!**

Biblia povestește despre un neam binecuvântat, care a fost dat ca exemplu poporului Israel pentru loialitatea lui; a fost **neamul recabiților**. Tatăl lor, Ionadab, le poruncise: „Să nu beți niciodată vin, nici voi, nici fiii voștri!” (Jeremia 35,6.) Era un neam de păstori care locuiau în corturi. Ei spuneau hotărât: „**Nu vom bea vin!**” Ei s-au ținut tare de porunca strămoșului lor și Dumnezeu i-a binecuvântat în aceasta. Astăzi este un fapt incontestabil că cei abștinenți, al căror trup și a căror minte nu sunt otrăvite de alcool, sunt mai productivi, mai rezistenți la vicisitudine și boală – decât băutorii de ocazie sau din obișnuință. Este o binecuvântare când numărul recabiților crește. Fără îndoială că atunci va crește puterea vieții și durata de viață. La însărcinarea academiei franceze de medicină, medicul francez, dr. Fernet, a făcut timp de doi ani cercetări despre extinderea alcoolismului și despre decesele cauzate de acest viciu, ale căror rezultate le-a publicat. **Zece procente din cifra totală a mortalității din Paris puteau fi puse direct pe seama alcoolismului ca cel mai important sau unic motiv decisiv al morții.** Fernet și-a extins cercetările și în Marea Britanie și a găsit că mortalitatea anuală la negustorii englezi care nu au nimic a face cu producerea de vin, bere și alcool este cam jumătate așa de mare față de cea a birșailor, a negustorilor de vin și a celor cu meserii asemănătoare.

Să nu râzi niciodată de un om beat! El este creat după chipul lui Dumnezeu, are un suflet nemuritor, este căutat de dragostea lui Dumnezeu, sângele Fiului lui Dumnezeu a curs și pentru el pe cruce. Dar, orbit la ochii inimii prin alcool și surzit ca să nu audă glasul lui Dumnezeu, este condus pe calea care duce la veșnica pierzare. Adu-ți aminte la fiecare om beat, că Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Nu vă amăgiți! Nici hoții, nici bețivii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,10). Este vorba, ca la orice robie a păcatului, așa și la beție, despre mântuire sau pierzare pentru veșnicie. Aceleași buze, care stăpânite de alcool cântă sau strigă aici în plăcere gălăgioasă, - dacă nu-și lasă inima birită de harul lui Dumnezeu, - se vor tânguie în chinul veșnic.

În Germania, cel mai mult alcool se bea duminică și în zilele de sărbătoare; și în aceste zile se petrec și cele mai multe infracțiuni, brutalități și accidente, care sunt pricinuite de alcool. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Ale cui sunt vaietele? Ale cui sunt oftările? Ale cui sunt neînțelegerile? Ale cui sunt plângerile, ale cui sunt rănile fără pricină? Ai cui sunt ochii roșii? Ale celor care întârzie la vin și se duc să golească paharul cu vin amestecat. Nu te uita la vin când curge roșu și face mărgăritare în pahar; el alunecă ușor, dar pe urmă mușcă întocmai ca un șarpe și înțeapă ca o viperă” (Proverbe 23,29-32).

Poporul german cheltuiește anual, rotund, 3 miliarde de mărci pe băuturi alcoolice; spune și scrie: **trei mii de milioane de mărci!** Chiar din această sumă rezultă că avem un mare interes pentru întrebarea: Ce importanță, ce semnificație și ce efect are alcoolul? Dar ce sunt – cântărite dumnezeiește – 3000 de milioane de mărci față de un suflet nemuritor, pentru care Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit! Prin alcool, pe lângă pierderea atâtor bunătăți pământești, mii de suflete omenești au fost duse la veșnica pierzare. Nu trebuie în nici un caz să fii beat, ajunge doar dacă simți în vine efectul alcoolului. Într-o astfel de stare omul este incapabil să se roage, dar este apt pentru o vorbire ușuratică, impertinentă, nelegiuită, batjocoritoare. Mulți, amețiți de băutură, au fost ademeniți la curvie, alții și-au bătut tatăl sau mama, au devenit ucigași, au făcut lucruri pe care treji nu le-ar fi făcut niciodată. Satan le-a adormit întâi conștiința cu puterea alcoolului – apoi îi duce acolo unde vrea să-i aibă. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu avertizează pe orice credincios: „Nu vă îmbătați de vin, în care este destrăbălare, ci fiți umpluți de Duh” (Efeseni 5,18). Alcoolul îl face pe om inapt, inaccesibil pentru influențele dumnezeiești, dar este deschis și receptiv la înrâuririle satanice.

Cuvântul lui Dumnezeu presupune despre un creștin adevărat, ca de la sine înțeles, că se ține departe de chefurile copiilor lumii, ba chiar, că în acest punct este de recunoscut o despărțire clară: „Pentru că ne este de ajuns că am împlinit în trecut voia națiunilor, umblând în destrăbălări, în poftă, în beții, în ospete, în cheful și în idolatrii neîngăduite, în care se miră că nu alergați împreună cu ei în aceeași revărsare de desfrâu, defăimându-vă; ei vor da socoteală Celui care este gata să-i judece pe cei vii și pe cei morți” (1 Petru 4,3-5). Cine a avut parte personal de mântuire prin harul lui Dumnezeu și cine a recunoscut prețul scump prin care a fost răscumpărat, nu mai participă la felul de a fi al acestei lumi. El dorește să fie o mărturie despre harul salvator care a venit pe pământ. „Căci harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii s-a arătat și ne învață ca, tăgăduind nelegiuirea și poftele lumești, să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos” (Tit 2,11-13). Cine știe lucrul acesta îi privește pe copiii lumii în lumina veșniciei. **Ei umblă pe calea lată ce duce la veșnica pierzare**, Isus vrea să-i salveze, dragostea lui Dumnezeu îi cheamă și îi caută. Dar ei, amăgiți de satan, nu vor să înțeleagă dragostea lui Dumnezeu. **Ai înțeles că și pentru tine s-a arătat harul salvator, că trebuie să fii salvat?** Ai venit la Isus și te-ai lăsat salvat, ca să-I slujești de acum înainte Lui și să-L mărturisești pe El?

Nr. 11 PERLA CLEOPATREI

„Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.” (1 Ioan 3,8)

De curând am citit următoarea întâmplare:

Câțiva bărbați tineri stăteau într-un restaurant, când un vagabond decăzut, ai cărui ochi erau urduroși, a deschis ușa și i-a privit rugător pe cheflii. Aceștia au comandat o băutură pentru el, dar i-au cerut să țină o cuvântare. Străinul și-a golit paharul, s-a holbat o clipă la oaspeți și a început să vorbească. Demnitatea și abilitatea cu care vorbea lăsa să se înțeleagă că nu era născut să fie vagabond, că a făcut cândva parte din cercurile educate. „Domnii mei”, a spus el, „în timp ce vă priveam pe dumneavoastră și pe mine, mi se părea că văd imaginea forței mele bărbătești pierdute. Această față buhăită a mea a fost cândva tânără și frumoasă ca una dintre ale dumneavoastră; această statură greoaie s-a mișcat cândva într-un fel așa de mândru ca ale dumneavoastră, am fost un bărbat într-o lume a bărbaților. Am avut o soție scumpă și devotată, dar am lăsat perla inestimabilă a acestei fericiri să cadă în paharul cu vin și am văzut această perlă topindu-se în pahar, asemenea celei a Cleopatrei; în alcoolismul meu am băut fericirea și speranța credincioasei mele soții. Am avut copii dragi, înfloritori; i-am văzut ofilindu-se și murind; tatăl lor beat le-a răpit binecuvântarea vieții. Astăzi sunt un bărbat însurat, dar fără soție; sunt un tată fără copii, un vagabond fără casă, un bărbat în care a murit orice decizie de voință spre bine. Voi muri din cauza beției!”

Paharul i-a căzut din mâna tremurândă și s-a spart pe podea. Când cheflii și-au ridicat privirile, el plecase.

Din nefericire nu pot să verific în amănunt adevărul acestei întâmplări – dar nu mă îndoiesc că cele povestite aici s-au petrecut într-un fel foarte asemănător, nu o dată, ci de multe ori. Ce voia să spună bătrânul bețiv, demn de milă, cu „perla Cleopatrei”? Cleopatra a fost o regină egipteană, care a trăit din anul 66 până în anul 30 înainte de nașterea Domnului, vestită pentru frumusețea ei, rău famată pentru imoralitatea și risipa ei. Legenda povestește despre ea că a pariat cu iubitul ei, romanul Antonius, cine dintre ei ar putea să dea cea mai prețioasă masă. După ce Antonius i-a pregătit reginei o masă festivă de un lux risipitor, ea a luat o perlă de o frumusețe minunată și de o valoare inestimabilă, a dizolvat-o într-un acid, a turnat acest lichid într-un pahar de vin și i l-a întins lui Antonius, care l-a băut dintr-o înghițitură. Astfel a lăsat Cleopatra să cadă în pahar o comoară de o nemăsurată valoare – acest lucru l-a făcut și acest vagabond; și mulți, mulți oameni sărmani, vrednici de milă au lăsat să cadă în pahar bogăția vieții lor și fericirea, sănătatea lor și onoarea, fericirea familiei lor – ba chiar mult mai mult, mântuirea sufletului lor. Ei le-au sacrificat pentru băutură, sărmani oameni înșelați și în timpul acesta - și în veșnicie!

Să povestim, avertizând, despre un bărbat tânăr, care într-o noapte a lăsat să cadă în paharul cu coniac perla sănătății lui. Leo W. era fochist pe o moșie din Pomerania. Era sănătos, înfloritor, bine înzestrat, avea 20 de ani. Dumnezeu îi vorbise deja de multe ori prin boli grave, chiar a fost de multe ori avertizat despre pericolul băuturii. El a mers în a doua zi de Crăciun a anului 1907 cu niște prieteni într-un sat învecinat și acolo s-a îmbătat. Prietenii lui, amețiți de băutură, au vrut să-l însoțească acasă pe vreme geroasă, dar deoarece pe drum a căzut într-un șanț înghețat pe jumătate, l-au lăsat să zacă liniștit. Acolo a zăcut multe ore fără cunoștință. În sfârșit, au trecut doi bărbați cu căruța pe drum; câinele unuia fugea pe lângă căruța. El s-a oprit lătrând tare lângă omul foarte înghețat, până când stăpânul lui a devenit atent la el. Ambii bărbați s-au dat jos, l-au desprins de pe pământ pe tânărul foarte înghețat, l-au urcat în căruța lor și l-au predat la hanul din satul învecinat. Hangiul l-a culcat pe oaspetele înghețat bocnă, inconștient, într-un grajd gol, unde a zăcut până în dimineața următoare, apoi a fost dus într-o odaie rece. Între timp, Leo W. a devenit conștient. În urma apelului telefonic, stăpânul lui de la moșie a pus să fie luat cu căruța.

Medicul a fost imediat acolo. Soția moșierului l-a îngrijit pe tânăr cât mai bine. El s-a însănătoșit în afară de mâna dreaptă. Pe aceasta, care de atâtea ori a dus la gură paharul cu țuică împotriva glasului conștiinței lui, a văzut-o atrofiindu-se; trebuia să fie amputată în spital. Când Leo a aflat aceasta, a vrut să se împuște. „Nu voi trăi ca un infirm!” – așa a exclamat. Dar grădinarul moșiei i-a luat revolverul, iar bolnavul s-a lăsat liniștit. La stăpânii moșiei era în îngrijirea unor creștini adevărați. Femeia l-a îndemnat să-I predea lui Isus viitorul lui și să poarte cu umilință ceea ce devenise partea lui tristă ca rod al nechibzuinței lui. Întâi a fost dus la spitalul din S., unde brațul i-a fost amputat chiar de sub cot. Apoi s-a întors pe moșie. În vremea aceasta, în care a avut parte de multă dragoste, Leo și-a deschis inima pentru Domnul Isus. El a apucat, crezând, harul Aceluia care a suferit și a murit pentru el pe crucea de pe Golgota și care acum îl căuta pe căi atât de serioase. El s-a lăsat găsit și a găsit pacea cu Dumnezeu. Așa că n-a devenit sărac, ci bogat în Dumnezeu; astăzi este un copil vesel al lui Dumnezeu. L-au păstrat pe el, infirmul, pe moșie. Cu o mână artificială putea face câte o treabă și să-și câștige pâinea. Astfel i s-a purtat de grijă și în exterior prin grija aceluia care i-au arătat drumul spre Isus. N-a fost viața aceasta salvată ca printr-o minune de la îngheț? Măinile lui Isus au fost ridicate în acea noapte asupra acestui tânăr și El a spus: „Domnule, lasă-l și anul acesta, până voi săpa în jurul lui și îi voi pune gunoi; și dacă face rod, bine, iar dacă nu, după aceea îl vei tăia” (Luca 13,8-9). Ce minunat că harul lui Dumnezeu n-a fost zadarnic pentru acest tânăr!

Dar îi aud pe unii întrebând: De ce a lăsat Dumnezeu alcoolul, dacă n-avem voie să bem? Aceasta o spun cu un zâmbet superior prietenii cârciumii și cred că și-au justificat bine pricina. Dar o asemenea întrebare nu este greu de lămurit. Alcoolul găsește o extraordinară întrebuințare tehnică, medicală și industrială spre binele oamenilor. El slujește la păstrarea și menținerea unor asemenea materiale, care se strică sau putrezesc ușor, la prepararea vopselelor, a lacurilor a esențelor parfumate, pentru finisări, pentru vernis. Chimistii și farmaciștii îl folosesc la aproape nenumărate preparate, de exemplu eter, cloroform, cloral. El servește ca forță motrice pentru motoarele cu spirt, ca substanță combustibilă pentru ars, încălzit și iluminat. De aceea ar fi nepotrivit dacă am spune pur și simplu, că alcoolul este satanic, distrugător. Și aici rămâne valabil: „Pentru că orice creatură (creație) a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de aruncat, fiind primit cu mulțumire” (1 Timotei 4,4). Dumnezeu a pus aceste substanțe și puteri în creație ca omul să le folosească spre binecuvântare. Dar ca în multe alte domenii, așa este și aici! Ceea ce este dat de Dumnezeu spre binecuvântare și folosință, în mâna lui satan este spre blestem și distrugere.

Satan face ca prin alcool să se reverse în poporul nostru un puhoi nemărginit și de neoprit de: mizerie, lacrimi, nevoie, boală, infracțiuni.

Dar dincolo de toată această nenorocire stă realitatea gravă: „Bețivii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,10).

Lasă să ți se aducă aminte că ai un giuvaer, un mărgăritar mai prețios decât sănătatea, bunăstarea sau fericirea familiei; acesta este sufletul tău nemuritor. Majoritatea oamenilor nesocotesc valoarea lui. Nu toți îl aruncă în pahar; unii îl sacrifică pentru agonisirea comorilor trecătoare și pentru onoare, unii pentru plăcere și deșertăciuni, unii pentru pofta cărnii. Dumnezeu spune: „Ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea, și și-ar pierde sufletul? Pentru că, ce va da un om în schimb pentru sufletul lui?” (Marcu 8,36-37.) Nu sacrifică mântuirea sufletului tău nemuritor pentru lucruri trecătoare! Viața zboară - și noi zburăm.

Este sufletul tău mântuit? Grăbește-te și salvează-ți sufletul! Ești încătușat în robia păcatului? Isus vrea să te elibereze. Este conștiința ta împovărată de vină? Isus vrea să-ți dăruiască iertare și pace. Sângele Lui șterge toată vina fiecăruia care crede. „Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului.”

„Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8,36).

Nr. 12 CE ESTE PĂCATUL?

„Păcatul este rușinea popoarelor.” (Proverbe 14,34)

Ucenicul măcelar, P. S., pedepsit penal deja de mai multe ori, avea o mamă foarte bătrână, care se întreținea anevoios din închiriatul camerelor. Deoarece lui îi plăcea mai mult să bea decât să muncească, i-a căzut povară mamei și maltrata repetat femeia bătrână când mâncarea nu i se părea destul de bună. P. S. a venit într-o seară acasă amețit de băutură și i-a cerut mamei lui o marcă pentru o birjă. Când sârmana femeie a refuzat, a zăvorât ușa și s-a năpustit cu cuțitul ridicat asupra bătrânei femeii, care-l ruga în genunchi s-o cruțe. Doamna S. a reușit în cele din urmă să fugă din cameră, sub pretextul de a se împrumuta de bani de la vecini. În timp ce fiul impertinent își făcea somnul beției, femeia foarte bătrână a trebuit să stea toată noaptea neconfortabil pe trepte. – Toate acestea au fost constatate în fața instanței, când s-a dezbătut împotriva lui P. S. datorită ofensei, a jefuirii brutale și a tentativei de extorcare. Tu vezi din acest proces că nu este vorba despre o problemă teologică, în ceea ce privește întrebarea: „Ce este păcatul”, ci despre viața practică. În privința lui P. S. este vorba despre întrebarea: dacă brutalitatea lui rușinoasă împotriva bătrânei lui mame atrage după sine o consecință din partea lui Dumnezeu, dacă îi stă în față o socoteală cu Dumnezeu, o sentință din partea Judecătorului sfânt, atotpătrunzător și drept. Dar această întrebare nu-i privește numai pe astfel de oameni ca P. S.; ea îl privește pe orice om, înainte de toate pe tine.

Omul modern dispune de: poștă, telegraf, cale ferată, vapor și balon. În mijlocul mulțimii oamenilor care într-o viață de trafic mobil rapid se mișcă peste mări și țări, el dispune iute de sub ochii oamenilor, dacă aceasta i se pare că este mai bine. El are o mie de posibilități să-și șteargă urma. Poate el să fugă și de sub ochii lui Dumnezeu? Poate să șteargă înaintea lui Dumnezeu și urma păcatului, a suferinței, a lacrimilor pe care viața lui a lăsat-o după sine pe pământ? Dacă ți-ai vedea propriul fiu ridicând pumnul împotriva mamei, cu siguranță l-ai pedepsi aspru cu câteva palme zdravene – de ce? Pentru că știi fără să te gândești, că un flăcău așa de obraznic păcătuiește grav. Dacă cineva este învinovățit prin calomnie de înșelăciune, el este indignat pentru că acel om a păcăuit față de el. Calomniatorul a devenit vinovat, iar cel ofensat cere ca asupra acestui lucru să aibă loc o răsplătire dreaptă. Vezi că în privința întrebării: **Ce este păcatul?** nu este vorba despre cuvinte sau noțiuni, ci într-adevăr despre **realitatea vieții**.

Întrebarea: „Ce este păcatul?” este arzătoare pentru poporul nostru, pentru că în Germania avem milioane de oameni pentru care termenul „păcat” și-a pierdut gravitatea și groaza, ba chiar sute de mii vor să se convingă pe ei înșiși și pe alții, că vorba „păcat” ar fi născocită doar de preoți și pastori, pentru a-i ține pe oameni sub tutelă prin teamă. Există aproape nenumărați oameni care comit fără rușine curvie și adulter, minciuni, calomnii, dispreț față de tată și de mamă, escrocherii în afaceri, ba chiar sperjur, dacă îi avantajează; pe lângă aceasta se poartă ca și când n-ar privi pe nimeni lucrul acesta, ca și când n-ai avea voie să vorbești despre tot ce a rămas în urma lor. Ei doresc să nu audă deloc cuvântul „păcat” și susțin că numai proștii se lasă speriați de cuvântul „păcat”. Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu îi descrie pe oamenii zilelor noastre astfel: „Să știi dar aceasta, că în zilele din urmă vor veni timpuri grele; pentru că oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, aroganți, hulitori, neascultători de părinți, nerecunoscători, fără sfințenie, fără afectivitate naturală, neînduplecați, defăimători, neînfrânați, neîmblânziți, neubitori de bine, trădători, încăpățânați, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.” (2 Timotei 3,1-4.)

Când ajungi în India, poți vedea stând în fluviul Gange cete de oameni care strigă: „O, Gange sfânt, spală-ne de păcatele noastre!” În China oamenii jertfesc nenumărate bunuri pentru a împăca zeitatea, pentru a îndepărta mânia idolilor din viața lor, din familiile lor. Acești păgâni au un sentiment profund despre ceea ce este „păcatul”. Dar în mijlocul creștinătății de nume trebuie

să le răspunzi oamenilor, care se cred așa de deștepți, la întrebarea: „**Există păcat?**” Este acesta, pe care îl numim „păcat”, într-adevăr ceva grav? Ceva rău? Chiar este adevărat că există bine și rău, că binele Îi este plăcut lui Dumnezeu, că răul atrage după sine judecata lui Dumnezeu?

Ascultă: un cerșetor vede de pe drum un băiat de opt ani, care păzește vitele părinților lui. El se repede la băiat și îl târăște de acolo, îl duce într-un azil de cerșetori. Acolo băiatul este legat și i se ard amândoi ochii cu untură încinsă. Băiatul orbit este imediat silit prin băți și chinuri să devină cerșetor. După patru ani, răpitorul băiatului este denunțat la tribunal de un alt cerșetor, care voia să se răzbune pe el. În felul acesta și-au primit părinții înapoi copilul orbit, care, ca urmare a maltratărilor îndurate, suferea de crize nervoase grave.

Acum permite să fii întrebat: ceea ce s-a întâmplat aici este **păcat**? Omul care a făcut lucrul acesta are vreo vină care apasă pe conștiința lui? **Există o socoteală în veșnicie cu Dumnezeu pentru aceste lucruri**? Atrage păcatul pedeapsă după sine? Sau te gândești că acest păcat a dispărut odată cu timpul care a trecut, luat de val pentru a nu mai fi văzut niciodată? Lucrul acesta nu-l crede nici un om – fiecare este convins că trebuie să urmeze o socoteală.

Unii vor să susțină că termenul de „păcat” și învățătura despre păcat au apărut numai prin învățătura creștină. Este aceasta adevărat? Sau realitatea că omul este responsabil pentru faptele lui rele a fost de mult pecetluită în inima omenească, înainte să vină Hristos pe pământ și înainte să existe creștinismul? Nu este conștiința, cea care-i arată omului păcatul lui, pentru toți oamenii un glas înnăscut al adevărului? Cu siguranță, conștiința vinovăției, limbajul conștiinței care-l convinge pe păcătos de păcat este partea tuturor oamenilor născuți în păcate; ea a devenit partea lui Adam atunci când a mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului. Ea este la fel de existentă la negrii păgâni, ca la canibalii oacheși de pe insulele Oceanului Pacific, ca la englezi, francezi, germani. Ea a acționat și a mărturisit despre vină, despre blestemul păcatului în Cain, primul fiu care a fost născut pe pământ și ea îi îndeamnă astăzi pe păgâni, care n-au auzit niciodată nimic despre creștinism, să întrebe: unde să mă duc cu vina mea?

Ce este păcatul? „Păcatul este rușinea popoarelor!” Păcatul a adus moartea în lume, a transformat pământul într-o vale a plângerii și a morții. Păcatul a adus și în viața ta poverile conștiinței și ale discordiei, cunoștința întunecată, profundă, că nu ești în ordine cu Dumnezeul sfânt, că trebuie să mai urmeze și va urma să dai socoteală. Spune și tu dacă n-am dreptate? Spune și tu dacă n-ai vrea și n-ai dori ca, dacă s-ar putea, cineva să-ți ia vina păcatului.

Ascultă deci, **există cineva care vrea să-ți ia vina păcatului!** Este Unul care vrea să pună în ordine socoteala ta cu Dumnezeu; El vrea s-o facă fără plată, gratis, numai să-I aduci sincer și fără rezerve vina păcatului tău – este Isus, Fiul lui Dumnezeu, care te cheamă ca să ajungă conștiința ta la odihnă și inima ta să găsească pace. El a purtat vina ta, blestemul tău, pedeapsa pentru tot ce a fost păcat în viața ta. Isus S-a pus în locul tău și a primit ce au valorat faptele tale, viața ta, inima ta de îndată ce au fost cântărite pe talerul cântarului dreptății divine.

Nu poți să întorci nimic din ce a fost păcat în viața ta și nici nu poți să aduci nimic ca să-L împaci pe Dumnezeu. Dar Isus a suferit pentru tine totul și a pus totul în ordine. „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,21). Crede în acest Mântuitor salvator, cheamă Numele Său sfânt! Sângele Lui curs pe cruce îl curăță pe orice păcătos care crede, aduce la pace orice inimă care suspină.

Nr. 13 DARUL CEL MAI PREȚIOS

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu
pentru darul Său nespul!” (2 Corinteni 9,15)

La o sărbătoare indiană idolatră a fost plimbat pe străzile orașului un car enorm, greu, pe care se afla statuia idolului. Un misionar stătea pe una din străzile principale ale orașului, în mijlocul mulțimii. În apropierea lui se afla o femeie tânără care își strângea la piept pe fiul ei întâi-născut, cu expresia celei mai intime gingășii. Acum se apropia carul cu idolul. Tânăra mamă și-a ridicat deodată copilul în sus și l-a azvârlit sub roțile carului, astfel încât a fost zdrobit sub ochii ei. Misionarul s-a repezit la femeie cu strigătul: „Ce ați făcut?” A crezut că femeia este nebună. Dar ea a răspuns: „Am jertfit acestui zeu ce am avut mai drag; el mă va binecuvânta pentru aceasta.”

Toți zeii și idolii păgâni pretind jertfe; gura preotului lor le strigă mereu oamenilor: Dă! Jertfește! Răscumpără îndurarea! Plătește împăcarea! Lucrul acesta corespunde gândurilor oamenilor, din această cauză este el stâlpul de susținere al tuturor religiilor omenești. Dar Dumnezeu este marele Dătător, El dă gratis deplina împăcare din harul Său fără plată, râul dragostei Sale, belșugul binefacerilor Sale pământești. Oamenilor le este așa de greu să înțeleagă harul fără plată.

Un ofițer rus, care astăzi locuiește în Samara (Turkestan), a fost trezit spiritual într-o bătălie a războiului ruso-japonez. Devenise conștient, în timp ce moartea îl înconjura din toate părțile, că el ar trebui să aibă viața veșnică și a început s-o caute. Deoarece din Evanghelie îi era cunoscut faptul că Mântuitorul cere renunțarea la ceea ce ai, a crezut că trebuie să-și împartă averea săracilor ca să devină copil al lui Dumnezeu. Cu toate că a început imediat să facă aceasta cu seriozitate, s-a întors totuși din război fără să aibă siguranța mântuirii. Apoi Dumnezeu a făcut ca el să se întâlnească într-o călătorie cu un colportor credincios. A ajuns în casa acestuia; acolo i s-a adresat de către o creștină întrebarea simplă: „**Credeți în Isus?**” Întrebarea i s-a părut surprinzătoare, după care cea care întrebuse a continuat: „Aveți viața veșnică? Scriptura spune „Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are viața veșnică!”” Aceasta i-a biruit inima și l-a dus la picioarele lui Isus.

El a crezut și a primit **harul gratis, fără plată**. „Voi, cei însetați, veniți la ape, și cei care n-aveți bani, veniți, cumpărați și mâncați. Da, veniți, cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată! De ce cheltuiți bani pentru ceea ce nu este pâine și munca voastră pentru ceea ce nu satură? Ascultați-Mă cu atenție și mâncați ce este bun; și să vi se desfete sufletul în belșug. Plecați-vă urechea și veniți la mine, ascultați și sufletul vostru va trăi!” (Isaia 55,1-3.) Este remarcabil că inimile omenești stăpânite de satan pot suporta fără împotrivire cele mai barbare religii cu jertfele lor îngrozitoare – dar față de vestea harului fără plată, care s-a arătat în Hristos, oamenii își închid inima.

Cât de adânc trăiește în păgâni conștientizarea: **trebuie să mă împac cu Dumnezeu - este nevoie de o mare jertfă de ispășire!** Tocmai acestei conștientizări îi corespundeau jertfele în idolatria îngrozitoare a națiunilor păgâne, care locuiau în jurul lui Israel. Atât popoarele amonite, cât și cele canaanite se închinau lui Moloh. Statuii acestui idol i se jertfeau copii, de cele mai multe ori cei mai distinși și mai frumoși băieți. La aceste popoare păgâne existau anual anumite zile când se aduceau aceste jertfe spre ispășirea păcatelor din anul care trecuse. Preoții amuțeau atunci strigătul de durere al copiilor aruncați în foc, cu muzică și timpane. Jertfa fiului întâi-născut valora ca ispășire îndeosebi pentru păcatele tatălui. (Compară cu Mica 6,7.) Cuvântul lui Dumnezeu pedepsea nelegiuirea acestor jertfe omenești și îi avertiza pe urmașii lui Avraam de această idolatrie îngrozitoare. Din nefericire zadarnic, căci slujirea lui Moloh a găsit intrare în Israel deja sub Solomon. (compară cu 1 Împărați 11,7). Într-adevăr, Domnul a spus limpede poporului Său ce cere El: „Și acum, Israele, ce cere Domnul Dumnezeul tău de la tine,

decât să te temi de Domnul, Dumnezeuul tău, să umbli în toate căile Lui și să-L iubești și să slujești Domnului Dumnezeuului tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău!” (Deuteronom 10,12.) Dar de îndată ce omul disprețuiește Cuvântul lui Dumnezeu și-și construiește propria religie, vede în Dumnezeuul sfânt un tiran crud, a cărui cruțare trebuie s-o cumpere prin jertfe. Satan, marele mincinos, îi face pe oameni să creadă că ar trebui să-și ispășească păcatele prin chinuri scornite de ei înșiși sau să potolească mânia lui Dumnezeu prin jertfe mari. Astfel găsim în India penitenți care se lasă îngropați în pământ până la gât și rămân acolo atâta timp, până când viermii încep să le mănânce carnea.

O, de-am putea spune inimii tuturor oamenilor că Dumnezeu este **dragoste, că El** din dragoste pentru această lume de păcătoși pierduți L-a dat pe singurul Său Fiu! N-ai nevoie să-ți cumperi cu jertfe accesul la inima lui Dumnezeu. Dumnezeu Însuși a jertfit ceea ce a avut mai scump, pe preaiubitul Său Fiu, pe crucea de pe Golgota pentru noi, ca noi să găsim împăcare și pace. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.” (Ioan 3,16.) Ai înțeles tu jertfa de pe Golgota? Isus, Fiul lui Dumnezeu, S-a împovărat cu vina ta, pentru a-L întâlni în judecată, ca garant al tău, pe Dumnezeuul sfânt, ca să-ți poarte pedeapsa și astfel să te împace cu Dumnezeuul cel veșnic. Dacă apuci această realitate crezând, atunci problema vinei păcatului tău este pentru totdeauna pusă la punct în dreptate dumnezeiască. Numai astfel primește inima ta pace cu Dumnezeu. Apoi Duhul Sfânt dă mărturie duhului tău că ești copilul iubit și împăcat al lui Dumnezeu, proprietatea scump răscumpărată a lui Isus. Tu n-ai nimic ce ai putea să-I aduci lui Dumnezeu, **decât vina ta**. Aceasta este a ta, aceasta poți s-o dai. Ce ai în rest: sănătate, bani, avere, soție și copii, sunt daruri încredințate, peste care ești numai administrator pentru un timp scurt.

Firește, mai ai ceva de care poți să dispui; acesta ești tu însuși, eul tău, voința ta – Dumnezeu numește acest punct central al personalității tale „**inima ta**”. „Fiul meu, dă-Mi inima ta și ochii tăi să-și găsească plăcerea în căile Mele!” (Proverbe 23,26.) Deci adu aceste două daruri asupra cărora poți să dispui: păcatele tale și voința ta, inima ta, adu-le Dumnezeului oricărui har, prin aceea că te supui Cuvântului Său. El te cheamă sub crucea de pe Golgota și-ți arată acolo **răscumpărarea săvârșită, lucrarea isprăvită a împăcării veșnic valabile**, singura jertfă valabilă prin care păcătosul poate să ajungă la pacea cu Dumnezeu, la conștiința harului. Privește minunea dragostei divine: Dumnezeu L-a jertfit pe singurul Său Fiu pentru vina ta! Nu trebuie să adaugi nimic acestei jertfe, decât mulțumirea inimii tale, predarea voinței tale Aceluia care te iubește de nespus.

Într-o duminică, așa povestea un misionar, pe când predicam în H., am observat o femeie bătrână, oarbă, de vreo 70 de ani, care asculta foarte atentă. După sfârșitul adunării a venit spre mine și a spus: „Învățătorule, doresc să devin o creștină.” „De ce vrei să devii o creștină?” am întrebat eu. Ea a răspuns: „Pentru că Dumnezeu **este așa de bun și mă iubește!** Acum am 70 de ani și toată viața mea i-am cinstit pe idoli cu râvnă. Le-am jertfit mulți bani și am postit de trei ori pe săptămână, dar n-am obținut pace pentru sufletul meu. Nu L-am cunoscut pe adevăratul Dumnezeu; n-am auzit niciodată că este așa de bun și de plin de dragoste. Dar în ultima săptămână a fost la mine soția dumneavoastră credincioasă și ea a fost prima care mi-a spus că Dumnezeu mă iubește; de aceea vreau să aparțin poporului Său.”

Cu siguranță, prietene, tu n-ai adus încă niciodată jertfe așa de serioase, chiar dacă zadarnice, ca acea sârmană păgână, pentru a obține pace. În creștinătate stăpânește mai mult o indiferență înspăimântătoare în privința veșniciei și a mântuirii sufletului. Și totuși, Dumnezeu lasă să se propovăduiască pretutindeni la noi, tare și limpede minunata Lui dragoste și marea Lui mântuire. Dar vai! Câți nu există care au trecut de 70 de ani, ale căror inimi încă n-au fost mișcate niciodată de marea dragoste a lui Dumnezeu, care L-a dat la moarte pe singurul Său Fiu, și de minunata dragoste a lui Hristos, cu care S-a jertfit El Însuși! Evanghelia a fost auzită aici în ținut deja de așa de multe ori, încât multora nu le mai atinge inima. Poate cunoști adevărurile

Evangeliei cu mintea, pentru că le-ai auzit din tinerețe; dar **astăzi** meditează la ce înseamnă: Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, pe fiii păcătoși ai oamenilor, încât L-a dat pe singurul Său Fiu că să moară pentru păcătoși. El îi invită pe toți, fără deosebire, și le oferă liber și fără plată minunatele Sale daruri: iertarea păcatelor, pacea, mântuirea, viața veșnică – da, tot ceea ce face sufletul bogat pentru timp și veșnicie. Nu vrei să te întorci acum din inimă la Isus, pentru că este așa de bun?

Nr. 14 PASUL PESTE PRAG

„Adevărat, adevărat vă spun, că cine aude cuvintele Mele și crede în Cel care M-a trimis, are viața eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață!” (Ioan 5,24)

Când luptătorii noștri s-au dus în Africa de Sud-Vest, în călătoria pe mare au trecut peste ecuator, acea linie invizibilă care desparte jumătatea nordică a globului de cea sudică. Acolo n-a existat vreo smucitură pentru corabie – ea a alunecat pe nesimțite dincolo. Marinarul a spus atunci: „Am trecut linia!” Așa se întâmplă și când un om intră într-un an nou în noaptea Anului Nou sau la ziua lui de naștere. Se trece dincolo cu totul insesizabil și totuși oamenii simt că această trecere are o semnificație serioasă. Ne-am apropiat de acea altă linie care desparte timpul de veșnicie. Această linie va fi depășită și de corabia vieții tale – dar nu pe nesimțite, nu așa cum treci dintr-un an în altul, ci în clipa în care ai pășit peste această linie, **totul se schimbă**. Înșelăciunea lucrurilor trecătoare se rupe ca o perdea. Vezi **realitatea**. Ceea ce aici pare să fie pentru oameni totul: averea lor, casele lor, onoarea lor în fața oamenilor este dintr-odată total devalorizat. Un singur lucru are valoare: este vina păcatului tău luată din viața ta? Isus este Mântuitorul tău? Ești adăpostit în El? Permite să îți se aducă aminte că în Persoana Fiului lui Dumnezeu – dacă I te încredințezi Lui – este pentru tine singura dar și deplină siguranță că la trecerea liniei morții nu vei deveni sărac, ci nespus de bogat, nu nefericit pentru totdeauna, ci foarte fericit pe veci.

Dar ce se va întâmpla dacă nu te vei **încredința** lui Isus? O, groaznică trezire în lumina veșniciei, când omul nu mai posedă nimic din toate cele pământești, decât vina păcatului său! Uriși se vor înălța în fața ochilor lui acești munți, ale căror vârfuri se vor urca până la cer. Satan, marele mincinos, de atâtea ori i-a arătat păcatele lui așa de mici, încât abia dacă meritau să fie luate în seamă. Păcătosul muribund vede deodată realitatea. O vede prea târziu. Permite să îți se pună în fața ochilor, din miezul vieții practice, realitatea despre care este vorba pentru tine.

Domnul X, un moșier bogat, trăiește de ani buni fie în casa lui confortabilă din orașul X., fie pe moșia lui situată în apropiere. În hotel era punctul central iubit al gustării de dimineață de la masa lui obișnuită, căreia i-au dat numele hulitor „Chivotul legământului”. Chivotul legământului era în mijlocul lui Israel mărturia vizibilă despre prezența Domnului, a Dumnezeului sfânt. Dumnezeu Însuși a pus să se facă prin Moise chivotul legământului. El era într-adevăr un lucru sfânt. Cine îl atingea cu mâini nesfințite, ca un nechemat, era sortit morții. El constituia în Templul Domnului punctul central al Sfintei sfințelor. **Ce disprețuire a Celui sfânt era în aceasta, să numești o societate veselă de cârciumă cu un asemenea nume!** Scriptura spune despre asemenea oameni: „Aceștia hulesc ce nu cunosc” (Iuda 10). Domnul X. și prietenii lui nu se interesau despre ce spune și este Dumnezeu. Li se părea așa de amuzant să aleagă această denumire.

Domnului X. i s-au trimis de către o rudă, care era un adevărat ucenic al lui Isus, în anii 1906 și 1907 reviste care îi mărturiseau într-un mod limpede Evanghelia harului. El a trimis aceste

reviste înapoi de fiecare dată cu nota poștală: „Primirea refuzată!” A făcut aceasta cu toate că tocmai în acea vreme s-a instalat la el o boală de inimă, care l-a silit, conform prescripției medicale, să stea culcat liniștit ore în șir. Deoarece între timp s-a simțit tot mai bine, a ignorat-o. În octombrie 1908 a fost la reședința lui de la țară, pentru a merge la vânatoare pe vremea frumoasă a toamnei. Când în 20 octombrie a ieșit cu trăsura, s-a întâlnit cu un vânător care se întorcea acasă, a poruncit să fie oprită trăsura, l-a întrebat pe celălalt despre prada lui de vânatoare: „Un iepure, câteva potârnicși și un cocoș de munte,” a fost răspunsul. „Și un cocoș de munte?” În timpul acestor cuvinte pe domnul X. l-a surprins un stop cardiac – a căzut pe spate – a fost dus repede acasă – a fost pus în pat – a fost chemat medicul. A fost chemată soția care nu era acolo. Două zile au așteptat un semn de viață. Zadarnic – a urmat ultima suflare fără să-și mai fi recăpătat starea conștientă. Ca un tâlhar l-a atacat moartea pe acest bărbat de abia 49 de ani. Expiraseră cei 24 de ani în care el împreună cu soția lui au savurat cu sănătate și bunăstare tot ce-și dorește un om cu gânduri pământești – a fost un deces fără luare de rămas-bun de la soția lui. Trecuse peste linie, din timp în veșnicie, din aparență în realitate. – Acum vedea ce înseamnă „umorul bun”, pe care prietenii lui îl declarau lucrul cel mai important. Acum plecase fără Mântuitorul salvator în veșnicie, acolo unde nu se mai găsește har pentru păcătosul neîmpăcat. Căci: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9,27).

Dar tu, prietene, înțelege că pe tine astăzi încă te caută și te cheamă harul, ca să nu pleci în veșnicie ca un înșelat. Tu nu trebuie să pășești încă astăzi peste pragul morții – nu, ci peste un alt prag! Tu trebuie să treci acum, aici pe pământ, din slujba lumii și din înstrăinarea de Dumnezeu, dincolo, într-o viață nouă; Isus te cheamă la aceasta. El spune: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine aude cuvintele Mele și crede în Cel care M-a trimis, are viața eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață!” Ce pas măreț peste prag, când Isus spune despre un om: „a trecut din moarte la viață!” Cheamă-L pe Isus „pentru că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit” (Romani 10,13). Cunoști oameni care au avut parte de aceasta? Majoritatea oamenilor din creștinătatea de nume nu aud glasul Fiului lui Dumnezeu, ei nu înțeleg nici dragostea Lui căutătoare, nici jertfa cu care El S-a jertfit pe crucea de pe Golgota pentru păcătoși. Ei sărbătoresc Crăciunul, dar nu se gândesc niciodată și nu-și lasă inima să fie mișcată în legătură cu cât de nespus de mare a fost darul lui Dumnezeu când L-a trimis aici jos, din slavă pe iubitul, singurul Său Fiu, pentru a ne mântui. Ai stat vreodată, adorând, în fața acestei minuni, că Domnul Isus a părăsit Împărăția luminii și a slavei din dragoste pentru tine, că a venit pe acest pământ în umilință, unde nu-L cunoștea nimeni, pentru că te căuta pe tine și voia să te mântuiască?

În clipa în care inima ta înțelege aceasta, vei păși peste prag, pentru a trece din moarte la viață. Vei găsi „viața veșnică” la Isus. Acum lasă-mă să te întreb: care va fi urmarea dacă vii așa la Isus, Fiul lui Dumnezeu, pentru a-I aduce toată vina păcatului tău, anii tăi iroșiți, dar și toată inima ta și tot viitorul care îți stă încă înaintea? Isus va aduce în viața ta o deplină și cea mai puternică transformare pe care ai trăit-o și o vei trăi vreodată. Atunci vei primi siguranța că toate păcatele tale sunt iertate și în același timp primești putere să rupi cu păcatul recunoscut. Duhul adevărului te va îndemna să aduci în lumina sincerității tot ce n-a fost bun, ce a fost reprobabil, ce a fost rău chiar și înaintea oamenilor și să te smerești și înaintea oamenilor cu ele, cu o mărturisire cinstită. Atunci vei dovedi oamenilor cu care ești strâns legat prin familie sau profesie, că inima și viața ta aparțin de acum înainte Mântuitorului, că ai devenit un **copil al lui Dumnezeu**, care nu mai poate merge pe căile de altădată ale plăcerii lumești și ale păcatului. Astfel vei deveni cu fapta și cu vorba un **martor pentru Isus**. Prietenii tăi lumești de mai înainte nu te vor mai iubi și lauda, îți vor deveni reci și străini, poate chiar vor sta dușmănoși în fața ta. Cu atât mai mult va fi atrasă inima ta spre copiii lui Dumnezeu, spre credincioșii care-L cunosc pe Domnul și-I slujesc. Inima ta va fi străbătută de un râu de pace. Vei învăța să iubești Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia va deveni sfătuitoarea ta în toate problemele și deciziile vieții. Vei vorbi cu

Dumnezeu, Tatăl tău, ca un copil cu tatăl său și cu Isus, Salvatorul tău, ca și cu prietenul tău cel mai drag. Vei avea o nădejde a slavei, o țință minunată, luminoasă a pelerinajului tău, o patrie unde te duci – casa Tatălui de sus. Până vei ajunge la această țință, vei vedea că vei fi purtat pe aripi de vultur de către puterea și dragostea lui Dumnezeu. Dacă ai primit această viață nouă, vei ajunge la cunoștința limpede că: am pășit peste prag! **Am trecut din moarte la viață!** Am fost un copil al lumii, împovărat de vină și fără pace – **acum sunt:** un copil al lui Dumnezeu, un ucenic al lui Isus, un creștin adevărat.

Acum spune-ți ție însuși dacă ești pe partea aceasta sau pe cealaltă parte a pragului; dar dacă ești încă pe partea aceasta – **vrei să pășești dincolo? Când** vrei s-o faci?

Nr. 15 EXISTĂ PRESIMȚIRI ȘI VISE PROFETICE?

„El vorbește prin vise, prin viziuni de noapte,
când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc,
când dorm în patul lor. Atunci El deschide urechile oamenilor și le întipărește
învățăturile Lui,
ca să abată pe om de la rău și să-l ferească
de mândrie, ca să-i păzească sufletul de groapă
și viața de loviturile sabiei.” (Iov 33,15-18)

Un ofițer tânăr și-a auzit de multe ori mama vorbind despre prevestiri bune. Ea numea aceasta „de bun augur” dacă în ziua aniversării era lumină vie de soare și altele la fel. Și s-a întâmplat ca acest sublocotenent să se trezească foarte devreme într-una din zilele lui de naștere din noiembrie, să fi fost între orele patru și cinci. Locuia în cazarmă, pe Münzstraße, în Berlin. El s-a gândit: Dacă stelele strălucesc acum viu, atunci acest semn bun este pentru noul tău an de viață. S-a sculat, a ridicat perdeaua ca să se uite pe fereastră. Strada era liniștită de tot și goală de oameni. Dar în mijlocul acostamentului, foarte aproape sub fereastră (locuința era la primul etaj), pe un cărucior de mână era un sicriu mare. Ce răspuns grav la întrebarea de bun augur! Tânărul ofițer nu s-a speriat, a rămas liniștit de tot chiar și lăuntric, dar a observat totuși că Dumnezeu vorbea serios cu el. El n-a murit, mai trăiește și astăzi și este sănătos. Dar a înțeles că nu din fenomenele exterioare trebuie să afle evenimentele viitorului, ci în Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să recunoască siguranța harului și credințioșia lui Dumnezeu, pentru a-și urma calea în pacea lui Dumnezeu. Cine a devenit proprietatea mântuită a lui Isus nu întreabă de semne prevestitoare, presimțiri și altele asemenea. El se odihnește în credințioșia aceluia care spune alor Săi: „Nu se vând oare cinci vrăbii cu doi bani? Totuși, nici una din ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu. Și chiar perii de pe cap, toți vă sunt numărați. Deci, să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii!” (Luca 12,6-7). Cu toate acestea este sigur că există așa-numite presimțiri. Există preziceri supranaturale despre evenimente viitoare, fie prin înștiințări directe inexplicabile, fie prin vise profetice. Cuvântul presimțiri nu este ceva ireal; se întâmplă ca din lumea invizibilă să ajungă înștiințări la oamenii care trăiesc pe pământ, anunțuri precise despre lucruri și evenimente viitoare. Acestui fapt îi corespunde o comunicare pe care am găsit-o în „Deutschen Soldatenhort”. Acolo povestea un veteran, casierul Fiedler, următoarele: În noaptea dinaintea atacului de la Düppel (18 aprilie 1864), compania a doua a regimentului de pușcași Brandenburg (căpitanul von Spies) era în linia a treia; ea a fost numită să atace fortificația a doua. Sublocotenentul care era lângă F. (pe atunci tânăr subofițer) avea, aparent în stare de veghe, o discuție cu tatăl său decedat, care i-a spus că în atac va fi omorât de primul glonț. Ofițerul i-a predat subofițerului portmoneul și ceasul cu instrucțiunile necesare. A căzut – cum a

prevestit – în atac, în urma unei împuşcături în cap. – În anul 1903 cotidienele germane au reprodus următoarele din „Odessaer Nachrichten”:

În 16 mai, un bărbat domiciliat în provincia Podolia, pe nume Koslowski, s-a trezit brusc în jurul orei patru dimineața, și-a trezit soția și i-a povestit că tocmai a văzut în vis cum ea l-a dus într-un oraș la un spital, în care el a murit apoi după câteva ore. Soția i-a făcut reproșuri că el dă unor asemenea vise o oarecare însemnătate. Dar în noaptea următoare și-a trezit iar soția și i-a povestit că tocmai a avut același vis, numai cu deosebirea că s-a văzut culcându-se singur în sicriu și că pe capacul sicriului era scris cu cretă: „17 iunie 1903, ora 11 dimineața.” Și de data aceasta soția l-a liniștit cu cuvintele, că el să nu mai confere nici o semnificație unor asemenea „vise de novice”. Și chiar a fost din nou vesel și bine dispus până în 12 iunie. În acea zi s-a dus la scăldat. Când a venit acasă s-a plâns soției că în apă l-a mușcat o anghilă sau un alt animal. Dar în aceeași noapte a avut iarăși același vis. Când i-a povestit soției lui despre el, aceasta s-a speriat acum totuși puțin și a chemat un medic, care a constatat că piciorul stâng mușcat al pacientului era puțin umflat. În ziua următoare s-au instalat la pacient dureri așa de mari, încât n-a fost în stare să-și reia activitatea. Când în seara aceleași zile medicul l-a vizitat pe pacient, a declarat că este necesar ca Koslowski să fie dus la Odessa, la spital. Acum soția a intrat în panică. Și-a dus bărbatul imediat la Odessa, unde medicii n-au putut să constate nimic serios la consultul pacientului, dar au dispus să fie dus în baraca pentru cei „mușcați”. Aceasta s-a petrecut în 16 iunie, la amiază, la ora 12. La despărțire, pacientul a spus soției lui să nu uite că mâine este 17 iunie și de aceea să vină să-și ia rămas-bun înainte de ora 11. Șase ore după plecarea soției lui au început să se instaleze la K. semne ale turbării și două ore după aceea a început deja cu spume la gură să se arunce asupra angajaților și a îngrijitorilor ca să-i muște. Când doamna K. a venit în 17 iunie la ora 10 la soțul ei pentru a-l vizita, a aflat spre groaza ei că soțul ei tocmai fusese dus într-o celulă de izolare și că s-a îmbolnăvit de turbare. Așa că a așteptat până când medicul care îl trata pe soțul ei va fi fost ieșit iar din celula acestuia, pentru a afla ceva mai concret. Dar la ora 11 și 11 minute a ieșit deodată un îngrijitor din celula soțului ei și i-a spus că acesta murise cam în urmă cu zece minute.

Nu este nevoie să se adauge nimic acestei relatări. Ar fi ușor să se umple o carte întreagă cu relatări garantate despre presimțiri și vise împlinite textual. **Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? Toate visele se spulberă?** „El vorbește prin vise, prin viziuni de noapte, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, când dorm în patul lor. Atunci El deschide urechile oamenilor și le întipărește învățăturile Lui, ca să abată pe om de la rău și să-l ferească de mândrie, ca să-i păzească sufletul de groapă și viața de loviturile sabiei.” Despre visele întemnițaților egipteni, ale paharnicului și ale brutarului, pe care le-a tălmăcit Iosif, am învățat toți deja la școală și la fel despre visul lui Faraon. (citește Geneza 40 și 41.) Citim și despre visele lui Nebucadnețar, pe care le-a tălmăcit Daniel. (citește Daniel 2 și 4.)

Acestea sunt evenimente garantate. Mai departe găsim visul prin care soția lui Pilat din Pont s-a speriat așa, încât i-a trimis mesaj bărbatului ei: „Să n-ai nimic a face cu Acel om drept, căci azi am suferit mult în vis din cauza Lui!” (Matei 27,19.) Deci Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că Dumnezeu folosește de multe ori visele, fie pentru a-i chema pe oameni la pocăință, fie pentru a le da instrucțiuni precise. Pe câte unul, care merge pe calea păcatului și a încăpățânării, Dumnezeu chiar îl avertizează, ca să nu se ducă la pierzare. În alte cazuri Dumnezeu îi convinge pe cei sinceri de prezența Lui și de puterea harului. Așa a visat acum câțiva ani un ofițer mai în vârstă, însurat, că-L privea pe Domnul Isus în slava Lui de nedescris și în demnitatea Lui și că Domnul l-a îndrumat spre Golgota, pentru a găsi mântuirea sub cruce. Ofițerul s-a trezit; copleșit de prezența Domnului a căzut în genunchi în fața Aceluia care a vorbit cu el în vis și I s-a predat Lui. În acel ceas a ajuns la pacea cu Dumnezeu, la siguranța harului. Și-a trezit soția credincioasă, care de-a lungul anilor s-a rugat pentru întoarcerea lui la Dumnezeu, ca să-i spună că rugăciunea ei a fost ascultată. De atunci au trecut vreo patru ani. Ofițerul a rămas împreună cu casa lui o mărturie pentru Domnul lui, care l-a căutat și l-a găsit în vis.

De aceea să nu declarăm în nici un caz toate visele fără însemnătate, dar și mai puțin trebuie să așteptăm îndrumarea pentru timp sau veșnicie prin vise. Această îndrumare ne-o dă **infașibilul Cuvânt al lui Dumnezeu**, despre care este scris: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmul 110,105). Dacă râvnești la siguranța iertării vinei tale și la siguranța mântuirii sufletului tău, atunci nu aștepta un vis; **Cuvântul lui Dumnezeu** trebuie să-ți ajungă! Crede în ceea ce îți mărturisește Dumnezeu prin Sfântul Său Cuvânt, că Fiul Său S-a împovărat cu blestemul păcatului tău, că El a purtat pedeapsa ta! Sângele Lui a curs pe cruce pentru vina ta. Pune-ți toată viața, cu o decizie limpede a inimii în mâinile de har ale lui Isus, cheamă Numele Lui, adu-I cu sinceritate poverile conștiinței tale, înclinațiile tale rele și toate păcatele în care ești implicat! Atunci tu însuși vei avea parte de minunea: „Cine crede în Fiul are viața veșnică”. Dar după aceasta este scris cuvântul grav: „Dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36).

Nr. 16 EȘTI RECUNOSCĂTOR?

„Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” (Psalmul 116,12)

În 15 martie a anului 44 înainte de nașterea Domnului a fost ucis la Roma cel mai mare bărbat pe care puternicul popor roman l-a avut de oferit în istoria lui multiseculară: Iulius Cezar, eroul și domnitorul prin ale cărui victorii și înțelepciune s-a dezvoltat în pace și putere întinsul imperiu roman. El își iertase dușmanii, îi copleșise cu binefaceri și onoruri. Doi bărbați au fost înaintea altora, cei cărora le-a dăruit încrederea lui, pe care i-a copleșit cu binefaceri: Marcus Brutus, care era în fruntea ucigașilor complotiști și Decimus Brutus, pe care Cezar îl privea ca pe cel mai intim prieten. Acesta din urmă a preluat de la conjurați misiunea să-l convingă pe marele lui binefăcător ca, împotriva avertismentelor devotatei sale soții, să vină totuși în sala de consiliu a senatorilor, unde îl pândeau pumnalele dușmanilor lui. Când a intrat și dușmanii lui s-au aruncat asupra lui, ochii lui Cezar au căzut pe Marcus Brutus, pe care l-a iubit atât de mult, iar cuvintele: „Și tu, fiul meu, Brutus?” au fost ultimele cu care muribundul Cezar a părăsit scena acestui pământ.

De atunci numele Brutus constituie amintirea cunoscută tuturor despre nerecunoștința omenească. Proverbul: „Nerecunoștința este răsplata lumii!” a fost experimentat probabil de orice om o dată în viața lui, iar experiența în această privință a părut amară inimii noastre. Uciderea lui Cezar a pus adevărul despre nerecunoștința oamenilor în lumina ce mai vie. Acești doi Brutus, ca și ceilalți conjurați, au fost soldați încercați, viteji, foarte culti, oameni cu experiența vieții, dar aceste caracteristici n-au schimbat egoismul și nerecunoștința înnăscute ale inimii lor.

Curând după uciderea lui Cezar a pășit pe scena pământescă Unul mai mare. A venit Fiul lui Dumnezeu, dragostea veșnică în Persoană, plin de har și de adevăr, în care a fost văzută slava Tatălui. Ce a găsit Domnul pe pământ în poporul ai cărui bolnavi i-a vindecat, ai cărui leproși i-a curățit? Pe orbii lui Israel i-a făcut să vadă, pe ologii lor i-a făcut să meargă, pe surzii lor, să audă, pe flămânzii lor El i-a hrănit, pe cei înlăcrimați i-a mângâiat, ba chiar le-a înviat morții. Dar răspunsul oamenilor a fost acesta: Ia-l! Răstignește-L! Printre ucenicii Lui era vânzătorul Iuda, care L-a predat dușmanilor Lui cu un sărut! Învață de aici cum este inima omului – rea, egoistă, neînduplecată, nerecunoscătoare. Mulți oameni care nu-și cunosc propria inimă cu adâncimile păcatului ei, își zic: De o asemenea nerecunoștință meschină nu sunt în stare. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că poporul nostru este bogat în bărbați loiali și că în istoria patriei noastre nu sunt trădare și vărsări de sânge pe pietrele comemorative ale istoriei, ca în alte popoare din jurul nostru! Dar este adevărat că inima noastră a tuturor este rea, înșelătoare și

nerecunoscătoare din tinerețe. Un creștin bătrân, sincer și încercat a spus până la sfârșitul lui despre inima lui firească: Știu că aici este o mocirlă, dar cât de adâncă este, aceasta încă n-am măsurat-o. Orice creștin experimentat, care a primit lumină asupra harului lui Dumnezeu și asupra propriului „eu”, află că în inima lui locuiește **aptitudinea pentru orice rău**; noi suntem păziți numai prin puterea harului. Că inima omenească este de multe ori făcută de rușine de către animale în ceea ce privește recunoștința, dragostea și devotamentul, o demonstrează Biblia și viața. Dumnezeu a trebuit să spună poporului său nerecunoscător: „Boul își cunoaște stăpânul și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său; dar Israel nu cunoaște, poporul Meu nu înțelege.” (Isaia 1,3.)

Un sclav roman, pe nume Andronicus, fugise de la stăpânul lui. A căutat adăpost într-o peșteră izolată. Spre groaza lui a văzut curând după aceea un leu intrând în peșteră. Animalul șchiopăta din cauza multor dureri, pentru că îi intrase un spin mare în una din labele din față. Andronicus a prins curaj să tragă spinul din rană, așa că leul s-a însănătoșit. Puternicul animal a devenit de acum prietenul și ocrotitorul binefăcătorului său. Dar mai târziu Andronicus a fost prins, dus la Roma și condamnat la moarte ca toți sclavii fugiți. Trebuia să fie sfâșiat de animale sălbatice. A fost dus la circ, unde miile de spectatori așteptau spectacolul sângeros. Un leu uriaș a ieșit din cușca lui pentru a se repezi la victima lui; dar când s-a apropiat de condamnat, animalul recunoscător și-a recunoscut binefăcătorul și s-a culcat la picioarele lui. Toți s-au mirat. Andronicus, întrebat despre această minune, a povestit ce s-a întâmplat în acea peșteră; a fost grațiat. Această întâmplare cunoscută printre romani trecea drept istorică – poate nu este decât o legendă.

Că animalele sunt recunoscătoare se poate învăța de la orice câine devotat. Că oamenii sunt nerecunoscători - pentru aceasta nu este nevoie de multă experiență de viață. Dar întrebarea importantă este: sunt eu recunoscător? L-am răsplătit eu pe Cel mai mare Binefăcător al meu cu mulțumire sau cu nerecunoștință? Cel mai mare Binefăcător al tău este Isus, Fiul lui Dumnezeu, pe care dragostea pentru păcătoșii vinovați și pierduți L-a determinat să vină aici jos, pe pământ, El S-a smerit pe Sine Însuși, S-a împovărat cu blestemul păcatului tău, a mers ca girant al tău la judecata de pe Golgota. Pe cruce a purtat pedeapsa ta. „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați.” (Isaia 53,5.)

Cu ce I-ai mulțumit? I-ai dat inima ta? El te-a chemat de atâtea ori! N-ai auzit chemarea, n-ai înțeles-o? Nu, I-ai întors spatele, ai iubit lumea și păcatul, dar de Isus n-ai întrebat. Nu vrei să înțelegi că Isus te iubește de nespus și că El dorește așa de fierbinte să-ți mântuiască sufletul, să dăruiască pace inimii tale? Recunoaște-L pe Acela care până în această zi a acționat cu har asupra vieții tale. De multe ori – de mult mai multe ori decât crezi – S-a rugat pentru tine când moartea ți-a fost aproape, ca timpul tău de har să nu fie încă la capăt. Așa că înțelege astăzi glasul dragostei Sale, înțelege jertfa Lui pe Golgota, sângele Lui vărsat pentru tine!

Dar și copiilor lui Dumnezeu - care-L cunosc pe Mântuitorul lor, care Îi slujesc și-L urmează – le este adresată întrebarea: ești tu recunoscător?

Un băiețel a îngenuncheat cu mama lui în fața patului său, ca să se roage. „Mamă,” a spus el, „am tot ce-mi trebuie și ce doresc; nu știu ce să mă rog.” – „Bine,” a spus mama, „atunci încearcă să-I mulțumești Mântuitorului tău pentru tot ce ți-a dat.”

Băiatul a fost de acord și a început: „Scumpule Mântuitor, Îți mulțumesc pentru noul căluț de lemn care se balansează, pentru frumosul meu titirez, pentru picioarele mele drepte încât pot să alerg și nu am nevoie de cârje cum are Karl din vecini, pentru ochii mei buni cu care pot să văd tot și nu sunt orb ca sârmanul Fritz, pentru pătuțul meu frumos și cald, pentru scumpa mea mamă, bunul meu tată – dar mamă”, a exclamat acum, „acestea nu se mai termină!”

„Vezi, copilul meu,” a spus mama cu lacrimi în ochi, „și nu te-ai gândit niciodată la ele.”

Lasă-mă să întreb: **tu** te-ai gândit deja la ele?

Un tată devotat și binecuvântat zăcea în mijlocul familiei sale, în perioada lungă a suferinței lui. Avea o boală grea, foarte dureroasă, cancer la rinichi, care-l făcea neputincios. Într-o zi a spus: „Poate nu v-ați gândit niciodată ce har este să poți pune un picior în fața celuilalt, de la o stradă la alta, ba chiar de la o cameră la alta, să poți să mergi fără dureri; sau ce har este ca cineva care a obosit dormind pe o parte, să se întoarcă atunci și fără dureri să poată lua o altă poziție; sau ce har este să poți mânca fără să suferi, să poți să scrii și să muncești fără efort. Toate acestea le-am putut face 53 de ani, fără să-mi dau seama de lucrurile acestea în toată valoarea lor; astăzi știu să le prețuiesc și aș dori ca voi să fi observat la mine lucrul acesta și să învățați să-I mulțumiți lui Dumnezeu pentru ele.” Ca și acest bărbat, nenumărați oameni nu au recunoscut fericirea sănătății lor, a mădularelor lor sănătoase și valoarea atâtor altor binecuvântări care le-au fost hărăzite, atâta timp cât le-au avut. Abia pierderea lor i-a învățat să le prețuiască valoarea, pe care au nesocotit-o atâta vreme cât a fost partea lor. Nerecunoștința pentru bunătatea și binefacerile lui Dumnezeu face inimile insensibile și incapabile să se bucure de ceea ce le dă Dumnezeu. Aceasta o înțeleg mulți oameni în privința sănătății lor, a fericirii familiei lor, a bunăstării lor. Ei admit: Nu suntem recunoscători pentru tot binele de care ne bucurăm. Dar cel mai mare dar al lui Dumnezeu este acesta, că Tatăl L-a jertfit pe singurul Său Fiu pentru noi, păcătoșii vinovați. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă.” (Ioan 3,16)

Un copil al lui Dumnezeu trebuie să adore și să admire zilnic această dragoste – dar câți, care au fost mântuiți prin sângele și jertfa lui Isus, nu uită această mulțumire! Să nu mai fie așa! Apostolul Pavel spune: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui de nespus!” (2 Corinteni 9,15.)

Nr. 17 CÂT TIMP SĂ TE AȘTEPTE DUMNEZEU?

„Și s-a sculat și a plecat la tatăl său.
Când era încă departe, tatăl său l-a văzut
și a fost cuprins de milă față de el, a alergat
și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult.” (Luca 15,20)

În 5 septembrie stătea la Riga, în tranzit spre Varșovia, pentru jubileul primului regiment rusesc de dragoni, sergentul-major pensionat, A. N. Sch., care în aceeași zi împlinea 136 de ani. Și anume: era născut în 5 septembrie 1772, a devenit soldat în 6 august 1796 și deja în anul 1798 a traversat Alpii sub mareșalul Suworow. În multe campanii militare până în 1857 a cucerit: două tunuri, un steag, un drapel de cavalerie și a fost decorat de șapte ori cu ordine de război. În 1857 a fost eliberat din serviciu din motive de boală și slăbiciune, cu decernarea unei pensii anuale de 1200 de ruble. Acest veteran merge încă fără ajutor străin, sprijinit doar pe un baston, aude bine, vorbește inteligibil, dar vede rău. De 62 de ani este văduv, singurul său fiu a căzut în războiul cu turcii.

Sigur că acest bărbat a avut parte de lucruri mari. A luptat împotriva: turcilor, polonezilor, francezilor, englezilor, italienilor, a slujit sub șase țari ruși. Dar cine-L cunoaște pe Dumnezeu, acela întreabă referitor la un timp de har de 136 de ani: **este sufletul lui mântuit?** Aceasta nu s-a putut descifra din interesanta lui biografie. Permite să fii întrebat: **este sufletul tău mântuit?** Acelui veteran, cele șapte decorații de război și gloria lui militară nu pot nici să-i dea viața veșnică, nici nu pot să-i deschidă poarta slavei. Dar harul lui Dumnezeu vrea să facă aceasta pentru oricine crede, pentru cine vine cu vina vieții lui la Isus, Mântuitorul. Cine trece prin aceasta, acela a trăit lucrul cel mai mare de care poate să aibă parte și pe care poate să-l obțină un om pe pământ. La aceasta îi cheamă Dumnezeu pe oameni și El îi așteaptă de multe ori cu

răbdare minunată pe păcătoșii care-L lasă pe Dumnezeu să aștepte mult timp. **Cum este cu tine? Încă te mai așteaptă Dumnezeu?**

Permite să ți se povestească altă biografie, a unui om mai mult decât centenar; ea este mult mai minunată decât cea a sergentului- major cu cele șapte decorații.

În orașul englez Dortmund trăia odată renumitul predicator Flavel. Predicile lui păreau să semene cu un râu care pretutindeni trezea viața. Multe suflete au fost trezite din somnul păcatului și conduse la Hristos prin cuvintele lui înflăcărare. Într-o duminică a predicat din 1 Corinteni 16,22: „Dacă nu iubește cineva pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatema (adică: blestemat)! Maran atha (Domnul vine)!” A vorbit emoționant despre acest cuvânt și când a vrut să rostească, după obicei, binecuvântarea asupra adunării, a stat acolo mult timp cu răsuflarea tăiată, așteptând. În cele din urmă a rostit: „Cum să binecuvânteț această adunare întreagă, când fiecare din ea nu-L iubește pe Isus și este blestemat?” Apoi s-a așezat și și-a acoperit fața. Adunarea a fost zguduită și unul din mijlocul ei a fost dus de acolo leșinat.

Printre ascultători era și un băiat de 15 ani, Jack Short, ușuratic, necugetat, vesel în felul lumii; predica, cea care l-a emoționat și pe el, a uitat-o pe jumătate. – După 85 de ani îl găsim în America, fiind un bătrân centenar. În urma lui a rămas o viață fără Dumnezeu și fără pace, fără Cuvântul lui Dumnezeu și fără rugăciune. Deodată, cum stătea pe un trunchi de copac răsturnat, a pășit în fața sufletului său imaginea orașului său natal, a curții bisericii cu mormintele celor dragi, în cele din urmă și statura impunătoare a preotului cu mâna ridicată și cu ochii vii, pătrunzători: îl auzea predicând ca atunci, despre acel cuvânt puternic. Tot mai tare și mai tare răsunau cuvintele lui Flavel în sufletul lui Short și el se simțea ca și când ar sta într-adevăr în mijlocul acelor ascultători. Simțea că se apropie un leșin. S-a ridicat tremurând de pe trunchiul de copac și a mers agitat împrejur, neștiind încotro. Soarele cobora spre apus și i-a amintit de sfârșitul vieții lui. Dar de cuvântul care moțaise atâta timp în sufletul lui n-a mai scăpat.

Nu durează mult și vedem în camera bătrânului Biblia zăcând pe masă, îl auzim luptându-se pentru har și iertare și apoi chiar mulțumind și lăudând pentru mântuirea de care a avut parte în Hristos Isus. Preafericit în Mântuitorul lui, bătrânul a mai trăit 16 ani, apoi, în vârstă de 116 ani a intrat în odihna poporului lui Dumnezeu.

Acest bărbat a trăit lucruri mai mari decât acel rus viteaz. Răbdarea lui Dumnezeu i-a păstrat viața până a apucat harul. Cu cât sunt mai adânci căile păcatului și înstrăinarea de Dumnezeu a unui om, cu atât mai viu strălucește harul, dacă păcătosul îndelung căutat se pleacă în sfârșit în fața dragostei lui Dumnezeu. Atunci se trăiește cuvântul: „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și a fost cuprins de milă față de el, a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult.” Așa s-a întâmplat cu fiul pierdut din pildă, așa s-a întâmplat cu acest bărbat bătrân din America, așa se întâmplă cu mulți păcătoși căzuți adânc.

Să mai adăugăm la aceste minunate biografii ale unui rus și ale unui american și pe cea a unui francez.

Bartholomaeus Molin, numit Berthelot, era fiul unui cizmar parizian, care la începutul secolului al XVI-lea locuia în apropierea castelului regal, într-o stradă îngustă. Berthelot era un bărbat tânăr, remarcabil de frumos, foarte talentat, dar pe lângă aceasta era nelegiuit, pătimăș și fără scrupule. Ospețele cu băutură, intrigile amoroase, amuzamentele, disputele îi umpleau viața. Pe lângă aceasta era un batjocoritor și hulitor. Dacă a existat vreun om în cazul căruia să pară imposibil să poată veni cu pocăință și credință la Isus, atunci acela a fost Berthelot. Dar: „Adevărat și cu totul demn de primit este cuvântul acesta: **„Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși”**” (1 Timotei 1,15). Nici un om nu este prea rău, nici unul nu este prea departe de Dumnezeu – Hristos îl poate mântui. În agitația lui sălbatică, Berthelot și-a rupt coastele într-o cădere. El credea, în ciuda durerilor mari, că vătămarea se va vindeca de la sine. Dar a devenit tot mai nenorocit și din cauza urmărilor acestei boli a devenit infirm. Curând nu și-a mai putut folosi membrele și zăcea toată ziua într-un scaun la fereastra din atelierul

tatălui său. Pe atunci existau în Paris nu puțini creștini adevărați, martori și mărturisitori ai lui Isus. Aceștia constituiau obiectul urii nefericitului Berthelot. Unul dintre acești credincioși a trecut într-o zi pe lângă fereastra lui Berthelot și a fost copleșit de infirm cu batjocură și ironie. Creștinul s-a oprit și i-a strigat plin de compasiune: „Nu vrei să cunoști dragostea lui Isus, pe al cărui urmaș îl batjocorești și împotriva căruia tu, fără să-L cunoști, păcătuiești așa de tare? **El vrea să te mântuiască!** El a murit pentru tine!” Cu aceste cuvinte credinciosul i-a dat infirmului nenorocit o cărticică. Erau studii minunate despre suferințele lui Isus, despre moartea Lui jertfitoare, despre vina noastră. Berthelot a fost lovit în inimă de cuvintele pline de dragoste ale creștinului batjocorit. A apucat grabnic cartea și a început s-o citească. El și-a recunoscut adânc păcatele. Ce groaznică fusese viața lui înaintea lui Dumnezeu! El a recunoscut și îndurarea lui Isus, L-a găsit pe Mântuitorul. Mai târziu a mărturisit chiar el: „Am căpătat îndurare, ca harul lui Dumnezeu, care vrea să dăruiască iertare celui mai mare păcătos, să fie descoperit în fața ochilor tuturor.” Astfel a devenit Berthelot un om nou. A încetat să hulească, să vorbească și să facă lucruri murdare. Infirmul chinuit a devenit în atelierul tatălui său un martor al harului. Mulți oameni veneau zilnic acolo pentru a auzi vestea despre Isus. Dar Berthelot a făcut și mai mult. Știa să scrie frumos; așa că a strâns copiii în jurul lui, i-a învățat să scrie, i-a pus să noteze texte biblice și să le învețe pe dinafară. În plus, a gravat nume pe obiecte de metal și a folosit câștigul pentru oamenii săraci, mai ales pentru aceia care, ca el, credeau în Domnul Isus. Știa să cânte frumos. Acum a dedicat acest dar laudei lui Dumnezeu și cânta cântări de laudă. El a putut să spună: „Dumnezeu mi-a dat și mie daruri, ca slava Lui să fie proslăvită prin mine!

Pe atunci domnea în Franța regele Francisc I. El a organizat, îmboldit de vrăjmașii Evangheliei, o prigonire a mărturisitorilor lui Isus. Și Berthelot a fost pus pe lista aceluia care au fost prinși și condamnați la moarte. Primul care a fost ars public pe rug a fost Berthelot. În 13 noiembrie 1534, călăul a intrat în celula lui Berthelot, l-a luat în brațe ca pe un copil și l-a dus afară, pe căruța călăului. Convoiul a trecut prin fața casei tatălui său; Berthelot a văzut-o și a salutat zâmbind ca rămas-bun. La locul de execuție rugul era pregătit. Până în ultima clipă Berthelot a rostit cuvinte de pace de la Isus, Salvatorul lui, către călău și mulțime și în cele din urmă și-a pecetluit cu moartea devotamentul și credința.

Ce minunat a făcut Dumnezeu din acest păcătos foarte rățăcit, un martor binecuvântat al harului! Ce transformare absolută a fost trăită aici! Și tu trebuie să trăiești o transformare. Noi toți suntem născuți ca niște copii ai lumii – dar **suntem chemați să devenim copii ai lui Dumnezeu**. Dumnezeu avertizează cu răbdare ca păcătosul vinovat să se întoarcă la El, ca să găsească har. Și pentru tine este pregătit un har desăvârșit – nu amâna să-l cauți! Înțelege acest mesaj: **Dumnezeu te așteaptă!** Și tu trebuie să ai parte de acest lucru mare: **să fii transformat dintr-un păcătos vinovat, într-un copil iertat al lui Dumnezeu.**

Nr. 18 DE CE LASĂ DUMNEZEU SĂ SE PETREACĂ PE PĂMÂNT ATÂTA NEDREPTATE?

„Credeți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire!” (2 Petru 3,15)

Acum câțiva ani, un profesor particular al unei familii bogate din Berlin a fost condamnat la închisoare de către instanță, pentru că în absența părinților l-a torturat până la moarte pe un băiat încredințat lui. Părinții, care au avut încredere în acest bărbat, i-au cazat pe cei doi fii ai lor în creștere, împreună cu profesorul particular pe una din moșiile lor, în timp ce ei făceau o călătorie prin Italia. Omul josnic a folosit acest timp ca să-i maltrateze zilnic pe băieți în așa hal, încât cel mic a murit. Acești doi băieți sărmani n-au avut nici o apărare în fața tiranului lor, iar acesta n-a

avut milă. A fost unul dintre oamenii a căror conștiință era ca însemnată cu fierul roșu – așa caracterizează Biblia asemenea oameni. – Acum trei ani se citea cu înfiorare despre înspăimântătoarele grozăvii cu care populația Hereros îi tortura pe prizonierii noștri răniți de moarte – dar ce a făcut acest german a fost, la o apreciere dreaptă, mult mai neîndurător și mai josnic. Dacă un om ar avea dreptul și puterea să dea sentința asupra unui asemenea om crud, atunci unul în indignarea lui justificată ar cere ca ucigașul neîndurător să fie biciuit public până la moarte, celălalt ar porunci să fie chinuit zilnic la fel cum l-a chinuit el pe băiat. Dar Dumnezeu, Judecătorul desăvârșit, atotputernic și drept îl lasă pe cel barbar să-și execute cruzimile și îngăduie să fie pedepsit numai de tribunalul pământesc cu mai mulți ani de închisoare. Acel bărbat mai are timp și astăzi să se întoarcă cu inima la Dumnezeu. Dumnezeu încă așteaptă.

Poate spui: nu pot să înțeleg această îndelungă răbdare a lui Dumnezeu. Dar lasă-mă să întreb: dacă Dumnezeu ar fi pedepsit cu dreptate dumnezeiască fiecare păcat al tău – ce s-ar fi ales de tine? N-ai fi căzut de mult sub judecata mâniei lui Dumnezeu? Gândește-te odată la toate minciunile care au ieșit de pe buzele tale și la toate necurățiile tale în gânduri, în cuvinte și în fapte! Dacă Dumnezeu ar fi făcut numai aceasta, că ar fi dezvăluit toate aceste păcate înaintea tuturor oamenilor – nimeni nu te-ar mai crede, nimeni n-ar mai avea încredere în tine; n-ai mai găsi nici dragoste, nici de lucru, nici pâine. Dumnezeu încă te mai așteaptă. El a procedat cu tine la fel ca și cu acel profesor particular crud – **El ți-a suportat păcatele cu răbdare dumnezeiască și ți-a lăsat timp să te pocăiești și să cauți harul. Ține minte acest mare adevăr: Dumnezeu te așteaptă cu răbdare dumnezeiască!**

Păcatele despre care citești în ziar, care sunt dezbătute în fața instanței: crimă, jaf, furt, escrocherie, sperjur constituie numai o părțică din mizeria acestui pământ. Ademenitorii, care cu viclenie și calcul răpesc inocența unei fete, fiii veseli care râd în cârciumă în timp ce acasă mama lor bătrână plânge din cauza lor, cămătarii care își construiesc bogăția pe nevoia și pe nenorocirea altora – ei scapă aparent fără pedeapsă. Dumnezeu le lasă timp. El, Cel atotputernic, nu Se grăbește cu judecățile Lui, cu toate acestea vin toate la timpul potrivit, unele pe pământ, altele în veșnicie – unele în viața proprie, altele în cea a copiilor și a nepoților până în al treilea și al patrulea neam. Morile lui Dumnezeu macină încet, dar fin.

Dacă ți se deschid ochii astfel asupra propriilor tale păcate, încât să vezi acești munți mari de egoism, mânie, necurăție, lăcomie și dragoste neglijată, atunci vei izbucni în adorare și admirație pentru răbdarea care te-a suportat atât. Înțelege acest adevăr important: **Dumnezeu îți suportă păcatele cu răbdare!** De aceea este scris: „Credeți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire!” Acesta este răspunsul dumnezeiesc la întrebarea auzită adesea: Dacă există un Dumnezeu drept, atotputernic, de ce lasă să se petreacă pe pământ atâta nedreptate? Da, prietene, Dumnezeu este drept, sfânt, atotputernic și în același timp totuși dumnezeiesc de răbdător – dacă n-ar fi așa, atunci și tu și eu și mulți oameni am fi fost secerăți de judecățile mâniei Lui. „Domnul nu își amână fâgăduința, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare față de voi și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” (2 Petru 3,9.) Nu te grăbi cu sentința! Nici Dumnezeu nu Se grăbește; El lasă să treacă în răbdare dumnezeiască această lume de păcătoși, stăpânită de satan, ca toată lumea să înțeleagă că: Dumnezeu nu vrea ca vreunul să piară! Adâncimile josniciei, ale cruzimii sistematice de care omul este în stare sunt inimaginabile. Ele se descoperă în forme mereu mai noi. Nu degeaba se spune despre satan că este „ucigașul de la început”. El este marele hoț despre care Domnul mărturisește: „Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să distrugă” (Ioan 10,10). În școala acestui maestru, oamenii stăpâniți de el învață lucruri de care ei înșiși nu se cred capabili. Nici un tigrul, nici un crocodil, nici un rechin nu este așa de crud ca un om care prin înstrăinarea de Dumnezeu se lasă pradă influențelor satanice. Iată aici o parte din viața modernă:

În 30 iunie 1904 a sosit în Z., în Hessen, la Sch., administratorul bunurilor orașului, din Hamburg, o scrisoare care purta textul imprimat „Asistență publică acordată săracilor” și

semnătura: „Karl Voss, reprezentant al districtului, Seilerstrasse 23”. În scrisoare i se comunica administratorului că fiul lui a sfârșit prin sinucidere și că leșul, deoarece fiul nu este din Hamburg, trebuie dus la universitatea din Kiel în scopuri științifice, ceea ce ar putea fi împiedicat numai dacă tatăl ar trimite imediat telegrafic 248 de mărci pentru înmormântarea cadavrului și pentru alte costuri care rezultă. Tatăl a trimis imediat banii. **Dar scrisoarea a fost scrisă - chiar de fiul presupus mort!** Acesta, care între timp fusese condamnat la 18 luni de închisoare chiar pentru falsificare, a împărțit banii cu V., ucenicul de la contabilitate, pe care apoi i-au risipit amândoi. Înșelăciunea a fost descoperită prin aceea, că administratorul a sosit la Hamburg cu o coroană, pentru a participa la înmormântarea fiului său. Deja în mai 1905, același V. a făcut aceeași manevră cu un negustor, R., a cărui mamă, văduva R., locuia în Eisleben. Și doamna R. a primit o asemenea scrisoare falsificată cu știrea morții fiului ei și a trimis imediat 375 de mărci. Știrea despre moartea fiului ei a provocat mamei o comoție cerebrală în urmă căreia și-a pierdut auzul și a paralizat. Între timp, femeia vrednică de compătimit a murit.

Crezi tu că acești oameni, care își bagă în suferință și în sperietți părinții bătrâni pentru a-i escroca de banii pe care îi risipesc în păcate, vor rămâne fără pedeapsă pentru asemenea faptă? Aceasta n-o crede nici un om cu judecată. Dar învață totuși să admiri răbdarea lui Dumnezeu, care le dă timp și unor asemenea băieți nevrednici și întinde și spre ei mâinile harului, dacă vor să vină să caute harul la Mântuitorul, care a suferit și a murit pe cruce pentru păcătoșii vinovați.

De la Dumnezeu vin: suferința, nedreptatea, răutatea, cruzimea, neîndurarea, cu care este umplută viața pământească? Nu! Acestea sunt lucrarea lui satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu. Acest mare mincinos arată spre propriile lui lucrări, spre toată jalea, lacrimile, păcatul, boala, durerile în care i-a băgat pe oameni și apoi îi șoptește omului la ureche: este Dumnezeu drept? Este Dumnezeu îndurător? **Da, Dumnezeu este drept!** El îi lasă pe oamenii care-l slujesc pe stăpânul acestei lumi, să găsească la satan ceea ce le-a pregătit marele ucigaș de oameni. Dumnezeu este milos, nespus de milos. El L-a trimis în nenorocirea acestei lumi pe Salvatorul care a adus mântuirea deplină pentru oricine care crede. Isus a venit în această vale a păcatului și a lacrimilor. El, care este dragoste, are numai o dorință: ca noi, cei rătăciți, pierduți, făpturi omenești fără adăpost, să găsim din noaptea deznădăjduită a pierzării veșnice, inima Tatălui și casa Tatălui. Dar nu numai aceasta. Nu, ci ai Săi gălesc la El ajutor și salvare chiar și în mijlocul tuturor suferințelor, a întregii nenorociri și a tuturor nevoilor acestei vieți pământești. Mântuitorul este într-adevăr aici, un ajutor salvator. El vede toată nenorocirea. O simte împreună cu noi – dar o poartă cu răbdare dumnezeiască până în ziua judecății. Până atunci El întinde mâinile harului spre oamenii care suspină încătușați de păcate. În același timp el așează în mijlocul acestei vieți copii fericiți ai lui Dumnezeu, care își urmează drumul în pacea lui Dumnezeu. Astfel primesc copiii lumii, prin creștinii adevărați, învățământ intuitiv despre dragostea și dreptatea lui Dumnezeu, cu care El îi poartă și îi binecuvântează pe ai Săi.

Nr. 19 ÎNȚELEGE MINUNILE LUI DUMNEZEU!

„Veți auzi cu urechile voastre și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri și nu veți vedea.” (Matei 13,14)

Este cunoscut că în vara lui 1908 a avut loc din Berlin un concurs internațional de zburat cu balonul: cursa aeriană Gordon-Bennet. Din cele mai bine de 20 de baloane mari unele au fost mânate spre Marea Nordului. Un balon condus de doi ofițeri germani a devenit fără îndoială victima mării; ocupanții din alte trei baloane au fost salvați în chip minunat. Să reproducem aici relatarea unui navigator aerian, care a fost salvat din moartea aparent sigură.

„Când marți dimineața la o oră matinală am trecut cu balonul nostru foarte aproape de pământ și ne-am informat despre localitatea următoare, am auzit cuvântul „Cuxhaven”. Nu ne-a surprins

deloc, căci eram foarte hotărâți să cutezăm să facem călătoria peste mare, în Anglia, deoarece vântul navigabil favorabil ne ducea pe linia aeriană Cuxhaven-Hull și din cei 30 de saci de balast pe care i-am luat cu noi mai avea 25. Dintre corăbii am văzut sub noi un remorcher și un velier, apoi, pentru că se lăsa ceața, am urcat spre prânz până la 2000 de metri înălțime; priveam în jos la o mare de nori. Până aici am fost într-o bună dispoziție, care ne-a dispărut mai târziu din ce în ce mai mult, odată cu coborârea rapidă a balonului. După ce am desfășurat cablul de remorcare de 25 de metri, aproape de suprafața agitată a apei, când acesta s-a scufundat în apă și am constatat această înălțime, l-am tăiat. Direcția de zbor s-a schimbat, nu se mai îndrepta spre uscatul curând așteptat, ci pluteam înaintea spre nord, nord-vest. Deoarece ne pierise nădejdea, credeam că privim în mormânt. Dar scăderea greutății funiei ne-a ridicat curând iar la înălțime și am fost iluminați de soare. Noaptea de marți spre miercuri, pe care am petrecut-o pe mare, a fost a doua în care n-am închis nici un ochi. Aveam lumină de lună, dar trebuia permanent să ne gândim că trebuia să ne întoarcem iar pe marea care vuia sub noi și la aceasta se adăuga sentimentul epuizării complete. Sus, deasupra mării, ne-am jurat să rezistăm până la ultima suflare și să așteptăm moartea uniți.

Ne-am tăiat în coșul nacelei o gaură ca să ne putem întinde și ne-am culcat strâns unul lângă celălalt ca să ne încălzim. Mai aveam provizii de mâncare, dar n-aveam nici cea mai mică poftă să savurăm ceva. Astfel s-a apropiat dimineața de miercuri, iar balonul cobora din înălțime tot mai mult și mai mult spre mare. Cu toate că am tăiat în grabă ultimii noștri saci cu balast, cu toate că am aruncat peste bord mantale și alte haine, - balonul a început să coboare cu viteză înspăimântătoare și cam pe la prânz am făcut cunoștință cu forța valurilor. Nacela s-a scufundat violent în apă și pentru a o desprinde de inelul de sprijin, am vrut să tai funiile de legătură. Dar aceasta puteam s-o fac abia după ce aş fi desfăcut șnurul ventilului și șnurul de deschidere care erau amândouă prinse bine sub țesătura de jos a funiilor. Atârând pe jumătate în apă și ținându-mă bine de rețeaua de funii, am încercat să desprind cele două frânghii cu dinții. La cuțit a trebuit să renunț în clipa celei mai mari primejdii, când mi-au trebuit mâinile ca să mă agăț tare, dacă voiam să nu fiu măturat de valuri. Prin urmare a trebuit să renunțăm să sacrificăm nacela și astăzi privim aceasta ca pe o împrejurare fericită, căci ușurați de nacelă, învelișul balonului ne-ar fi purtat probabil în inelul de sprijin așa de departe, încât nici nu ne-ar fi zărit nava engleză de pescuit, „Ruby”, care ne-a salvat atunci. Astfel a plutit balonul pe mare, rotindu-se continuu și aducându-ne în contact cu valurile. Simțeam că ne părăsesc puterile. Tovarășul meu, H., care suferea de dureri de stomac, și-a pierdut primul cunoștința. Zăcea în coș și îl auzeam cum strigă: **„Dumnezeule, ajută!”** Atunci, în ultima clipă, înainte de scufundarea noastră am observat o navă care și-a îndreptat cursul direct spre noi. Cu ultima putere am încercat să-l fac pe H. să înțeleagă că se apropie salvarea de noi. Întâi nu i-a venit să creadă și m-a privit fix. El a trebuit să fie salvat pe vas în coș, în timp ce eu am înnotat și am apucat barca lăsată la apă mai înainte. Pe vas am primit îngrijirea cea mai plină de dragoste. H. s-a refăcut repede, în timp ce eu m-am îmbolnăvit de rău de stomac. Noi nu mai mâncaserăm nimic și fuseserăm nevoiți să înghițim multă apă de mare. **Salvarea noastră ni s-a părut aproape ca o minune.**” - -

Această relatare vorbește pentru sine însăși. În singurătatea suprafeței întinse a mării plutesc doi oameni cu balonul lor care se scufundă. Se luptau deja de mult cu valurile, marea își aștepta victimele. Acești doi bărbați absolut epuizați nu mai vedeau nici o speranță de salvare a vieții. Într-adevăr, totul părea pierdut. Ultimul cuvânt al unuia, înainte de a-și pierde cunoștința, este o rugăciune: „Dumnezeule, ajută!” În aceeași clipă a apărut vaporul salvator, care mai înainte n-a fost observat deloc. Ambii bărbați sunt salvați – cum sună mărturia lor? **„Salvarea noastră ni se pare aproape ca o minune!”** Dar să întrebăm orice om obiectiv: a fost aceasta **aparența** unei minuni? A fost aceasta **aproape ca o minune**? Sau a fost o **minune reală**? Sentința asupra aceluia cuvânt din relatarea celor salvați îi rămâne rezervată lui Dumnezeu, singurul care pătrunde inimile celor implicați.

Dumnezeul veșnic spune: „**Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!**” (Psalmul 50,15.) Acel bărbat înconjurat de primejdia morții, care zăcea neputincios în nacelă, care era dus de valurile Mării Nordului, s-a rugat în acest necaz de nespus: **Dumnezeule, ajută! Și Dumnezeu a ajutat!** Dumnezeu Își ține cuvântul. Oamenii care trec prin așa ceva oare n-ar trebui să mărturisească cu bucurie tăgăduitorilor lui Dumnezeu: Dumnezeu viu, salvator, atotputernic există într-adevăr, un Dumnezeu al minunilor și al credincioșiei!? Dar despre generația necredincioasă a zilelor noastre este la fel de valabil ca odinioară despre Israel cuvântul: „Veți auzi cu urechile voastre și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri și nu veți vedea.” În mijlocul nostru, astăzi, în secolul al 20-lea, se petrec cele mai uimitoare minuni, la fel de minunate ca minunile scrise în Biblie. Cu toate acestea, vin profesori deștepti și tineri nechibzuiți, necopți și spun: „**Nu există minuni!**” Ei scriu cărți academice despre cum ar trebui să ne explicăm minunile, de vreme ce nu pot exista minuni.

Prietene, nu-i crede! Marele Dumnezeu plin de har, Cel care ascultă rugăciunile, îi convinge pe oamenii care nu-L cunosc, că El, Cel sfânt, există cu adevărat. El n-a fost martor numai la nevoile și la grijile tale, El a fost martor și la păcatele tale. Recunoaște-ți păcatul în lumina Dumnezeului sfânt, recunoaște și caută harul! Dumnezeu nu vrea să fie numai Ajutorul și Salvatorul tău în nevoia pământească – astfel n-ai fi ajutat. Nu, - **El vrea să-ți mântuiască sufletul** din vina păcatului și din blestemul păcatului, tu trebuie să găsești harul și viața veșnică. Când un păcătos vinovat găsește iertare și pace și devine un copil fericit al lui Dumnezeu, atunci s-a petrecut o minune vrednică de adorare. De aceea a venit Fiul lui Dumnezeu pe pământ, de aceea S-a împovărat cu păcatul acestei lumi pierdute, de aceea a murit pe cruce, - ca tu să-L recunoști și să fii mântuit prin pocăință și credință. Ești mântuit? Nu va dura mult și vei auzi și tu vuietul unor ape mari, - nu freamătul valurilor Mării Nordului, nu, tu vei privi în valurile reci ale morții. – **Ești tu adăpostit în mâinile devotate ale marelui Salvator, Isus?** El spune alor Săi: „**Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viață veșnică; nicidecum nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.**” (Ioan 10,27-28). Dumnezeu este de parte ta. O, ia în serios această întrebare și acest îndemn! Grăbește-te și scapă-ți sufletul! Dacă treci prin lucruri minunate, atunci înțelege, - că Dumnezeu atotputernic și veșnic este Cel care îți vorbește și te caută.

Nr. 20 ÎNTÂMPLARE SAU PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU?

„**O, de-ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!**” (Psalmul 107,8)

Un ofițer credincios a găsit următoarele în însemnările bunicului său, care a fost cândva căpitan în regimentul ducal de trăgători din Meiningen, mai târziu general prusac: „Cum își face întâmplarea uneori jocul. Acum ceva vreme am citit în „Meiniger Tageblatt”, cum, împiedicat de o viziune, un bărbat tânăr nu s-a dus noaptea în patul lui și prin aceasta a scăpat de prăbușirea tavanului. Iată ceva asemănător: În luna februarie a agitului an 1949 eram cu compania mea în misiune de siguranță într-un târgușor al Vogtland-ului rusesc, în care în vremea aceea erau multe întreprinderi meșteșugărești și fabrici care stăteau fără lucru. Era în 20 februarie a numitului an, într-o seară blândă, senină, când spre ora șase am plecat călare de la comandamentul meu, pentru a-l vizita pe un moșier care locuia la o depărtare de o oră, la care fusesem încartiruit mai înainte. După o ședere de două ore acolo am pus să mi se aducă iar calul și am încălecat. Abia făcuse bunul meu animal câțiva pași înainte, când am observat spre marea mea spaimă că nu călca pe piciorul drept din față. Firește că am supus locul suferind unei examinări amănunțite – atât cât a

fost posibil la lumina unei lanterne -, dar n-am găsit nici cel mai mic lucru care să-mi indice locul șchiopătului. Am ajuns la concluzia că în starea aceasta nu am voie să-mi folosesc calul. Buna mea gazdă s-a oferit forte prietenos să țină peste noapte calul în grajdul lui, așa că a pus de asemenea să i se pregătească trăsura ca să pot să merg acasă. Între timp au trecut trei sferturi de oră. Am plecat, dar reținut de aceste târăgănări am ajuns acasă abia la ora zece fără un sfert. Acolo ocupam o cameră mare de bovindou într-un castel de vânătoare învechit al prințului. Din cameră aveam o priveliște frumoasă, dar și o vecinătate foarte vioaie. O mulțime de încăperi mai mari ale acestui mic castel vechi erau folosite ca grâнар și populate de o sumedenie de șobolani și șoareci, care au găurit, subminat și ros toate podelele, tavanele și zidurile. Această stucatură foarte rezistentă din stuc și ghips, cum se mai găsește în castelele vechi, încă ținea laolaltă toate acestea. După ce ordonanța mea a făcut vânătoria de șoareci de fiecare seară, după ce a astupat și a lipit găurile, l-am trimis la culcare. Tocmai când eram pe cale să urc în pat s-a prăbușit tavanul de ghips exact peste patul meu (cam șase metri pătrați). Aceste bucăți de tavan și de zid erau așa de grele, că în orice caz m-ar fi omorât dacă aș fi fost culcat în pat sau dacă m-aș fi urcat în pat câteva minute mai devreme. În ziua următoare, devreme, la ora 9, calul meu cuminte stătea vioi și teafăr în grajdul meu, fără a arăta cea mai mică șchiopătare. Am călărit încă mulți ani acest cal. N-a mai șchiopătat la mine niciodată. Dacă bunul meu animal n-ar fi șchiopătat, aș fi fost probabil culcat în pat și aș fi fost zdrobit.”

Mă tem că acest bărbat, care a pățit și a notat aceasta, nu-L cunoștea pe Dumnezeu oricărui har, care i-a păzit viața atât de minunat. Dacă L-ar fi cunoscut, ar fi dat acestei însemnări în orice caz alt titlu și probabil i-ar fi făcut o altă încheiere. Dumnezeu le spune oamenilor pe care îi salvează și îi păzește: „O, de-ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!” Mulți oameni au zilnic parte de minunile lui Dumnezeu, dar puțini Îl laudă pe marele Ajutător și Salvator. Ei acceptă binefacerea, ajutorul, dar marele Binefăcător le rămâne indiferent. Tu să nu procedezi așa! Înțelege dragostea lui Dumnezeu! Înțelege că Dumnezeu veșnic întinde mâna spre tine în nemărginita lui dragoste. El nu vrea ca tu să mergi la pierzare pentru totdeauna, de aceea te face să ai parte în drumul tău pământesc de minunatul Lui ajutor și felurita Lui ocrotire. Tu trebuie să-L recunoști, pe El, Cel care S-a descoperit în Persoana Domnului Isus acestui neam de păcătoși, orb, înstrăinat de Dumnezeu. El vrea să-ți ia de pe inimă povara vinovăției și să-ți aducă la pace conștiința. – Ai înțeles tu că Isus a suferit și a murit pe cruce pentru tine, că a purtat vina și pedeapsa ta? De fapt nu este surprinzător că așa de mulți oameni preferă să vadă lumea și propria lor viață guvernată de o întâmplare oarbă, decât de un Dumnezeu sfânt, în persoană. Acesta are întotdeauna a face cu păcatul și cu harul în ceea ce privește neamul omenesc și în ceea ce-l privește pe fiecare om în parte. Dar majoritatea oamenilor nu vor să audă nimic despre păcatul lor.

Un fost ofițer povestea: „În 30 decembrie 1855 am plecat cu soția mea într-o sanie, cinci mile până la socri mei. Propriu-zis, în 31 decembrie era ziua de naștere a socrului meu. Pe băiețeii noștri, care aveau abia o jumătate de an, i-am lăsat acasă, în paza unei îngrijitoare de nădejde. Aniversarea am petrecut-o foarte vesel. În seara de revelion soției mele i s-a făcut un dor bolnăvicios de cei doi micuți ai noștri. Deoarece m-am lăsat molipsit - și în afară de aceasta mă temeam că n-o să mai putem merge cu sania acasă, înainte de toate că n-o să putem traversa Vistula, - spre seară am pornit la drum spre casă. Drumul era minunat, caii fugeau bine și spre ora nouă am ajuns deja la pădurea Ostrometzko. Aerul a devenit mai limpede și s-au ivit câteva stele. Atunci caii au început să devină neliniștiți, se cabrau ca și când n-ar fi vrut să meargă mai departe. În depărtare se auzea lătratul răgușit a doi câini, în rest nimic. Bătrânul Franzek a făcut tot ce a putut ca să liniștească armăsarii; zadarnic, ei alergau înainte. Când lătratul s-a apropiat, m-am uitat înapoi și am văzut doi câini bătrâni, sfrijțiți, care ne urmăreau sania. „Lasă-i să se apropie și dă-le una cu biciul!” am poruncit vizitiului, încă nebănuind nimic rău. „Ah,” a gemut el, „aceștia sunt lupi!” El era bătrân, era de fel din acel ținut și îi cunoștea de mai demult; pe vremea aceea aparțineau deja celor mai mari rarități și în anul amintit au fost mânați din

ascunzătorile lor numai din cauza ivirii timpurii și persistente a ninsorii și de foame au devenit hrăpăreți. Am biciuit caii ca să-i mân la extrem; zburau cu sania, iar urmăritorii noștri găfâiau în urma noastră. – Soția mea ședea fără un cuvânt, cadaveric de palidă, iar mie mi se părea că simt deja în spatele meu răsufierea fierbinte a bestiiilor. Când au fost foarte aproape de sanie, Franzek și-a aruncat blana jos; am auzit un atac furios asupra ei, o luptă pentru pradă, iar noi am câștigat un avans; dar curând lătratul și găfăitul s-au apropiat iar și teama noastră a crescut. Încă o distanță foarte mică! Moșia se întindea înaintea noastră. Dar dacă poarta este închisă pentru că eram așteptați abia a doua zi, atunci ce se va alege de noi? Urmăritorii aproape ne ajunseseră când ne-am atins țintă. Din fericire am găsit poarta deschisă. – Am intrat în casă mulțumind lui Dumnezeu. Primul nostru drum a fost la camera copiilor. Am deschis ușa: un fum gros a venit spre noi, îngrijitoarea copiilor zăcea horcăind în pat, copiii stăteau palizi în leagăn. I-am smuls pe toți din paturi, i-am dus în dormitorul nostru, am trimis după doctor, care din fericire era acasă și am reușit cu forțele noastre unite să-i trezim pe toți la viață. Camera fusese seara încălzită cu turbă; probabil că o bucată o fi căzut afară și a aprins treptat dușumelele, din care un loc era carbonizat de tot. Dacă am fi ajuns o jumătate de oră mai târziu, atunci încercările de reanimare ale copilașilor noștri ar fi fost într-adevăr zadarnice. În acea noapte am învățat să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru paza Lui. A fost evident că mâna Lui milostivă a fost în joc. Tot ce am trăit noi s-a aliat pentru a păstra viața copiilor noștri. Animalele sălbatice pe care le-am considerat urmăritorii noștri, au trebuit să ne salveze copiii.”

A fost aceasta o întâmplare? Cred că nimeni nu poate citi această relatare fără a fi convins: aici Dumnezeu a intervenit, a condus, a salvat, a binecuvântat minunat. Bărbatul care a trecut prin aceasta este desigur de mult în veșnicie. Întrebarea pentru el era dacă el, copleșit de bunătatea și puterea lui Dumnezeu, și-a deschis inima cu pocăință și credință Mântuitorului? Dacă viața lui a fost reînnoită din temelii, astfel încât Isus să devină stăpân în inimă și în casă? În această relatare nu se citește nimic despre aceasta – dacă în viață și în inimă s-a petrecut așa, Dumnezeu știe. Dacă Domnul, după o trăire așa de minunată a ajutorului divin poruncește: „O, de-ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!” – atunci El nu înțelege prin aceasta un cuvânt fugar în care omul recunoaște că Dumnezeu a salvat și a ajutat. Nu, Dumnezeu vrea să posede **inima** acelora pe care i-a făcut să aibă parte de minunile Lui. „**Fiule, dă-Mi inima ta!**” (Proverbe 23,26). **Vino-ți în fire! N-ai avut și tu parte de salvări și ascultări minunate?** I-ai dat Domnului inima (adică voința) ta? Dacă nu, atunci ai trăit degeaba până acum toate minunile, ajutoarele, păzirile, ascultările de rugăciuni. Dar Dumnezeu încă te mai așteaptă, ca tu să vrei să-ți deschizi inima Domnului Isus!

Nr. 21 ÎNȘELĂTORI ÎNȘELAȚI

„Voi aveți de tată pe diavolul și vreți să împliniți
poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș
și n-a stat în adevăr, pentru că în el nu este adevăr.

Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale sale, căci este mincinos și tatăl
minciunii.” (Ioan 8,44)

La N¹., în 3 martie 1908 s-a sărbătorit carnavalul. Conducătorul ales, președintele sindrofiei carnavalului era negustorul Fr. Br. Deghizat ca prinț al carnavalului, el primea onorurile tovarășilor de petrecere, el însuși era plin de umor și exuberanță și era înconjurat de vuietul de aplauze și râsete ale mării sindrofii. În ziua următoare, în așa-numita „miercurea cenușii”, același

---

¹ Cele povestite aici sunt preluate din ziar.

bărbat a fost arestat de poliția criminalistică sub suspiciunea extremă că a furat de la patronul său 7000 de mărci. Ce deosebire între marți seara, în care acest prinț al carnavalului a fost înconjurat de ovații la serbarea cu măști, și „miercurea cenușii”, când ședea izolat în închisoarea preventivă ca un escroc demascat. – Dar această deosebire de situație nu este nici pe departe așa de zguduitoare, cum este la acei oameni care printr-o moarte fulgerătoare sunt smulși din plăcerea lumii. Ce îngrozitor este să fii strămutat dintr-o lovitură: din răs și exuberanță, într-un **loc de chin veșnic**, în acel loc al realității și al adevărului, unde păcătosul neîmpăcat primește ce au meritat faptele și viața lui! Ce deșteptare! Ai crezut că-i poți păcăli pe oameni în legătură cu ceea ce ai fost cu adevărat; dar smuls dintr-odată din agitația amețitoare a lumii, te afli sub blestemul vinovăției tale în fața dreptului Judecător.

Acel prinț al carnavalului din N. era un escroc, dar **marele șarlatan propriu-zis este satan, dumnezeul veacului acestuia**. El este adevăratul conducător în înșelăciunea plăcerii senzuale – dar se ține ascuns. El le spune oamenilor: **nu există nici un diavol!** Copii, doar nu veți fi așa de proști să credeți în diavol! Acest limbaj le place oamenilor; în fond, cui îi place să fie considerat prost! Imediat o repetă toți: un diavol în persoană? Imposibil – aceasta nu este decât o idee pe care au născocit-o oamenii. Nimeni nu trebuie să se teamă de diavol, dimpotrivă, nu există decât motive să te veselești pe socoteala lui. Cel mai mare poet al Germaniei, marele cunoscător de oameni, **Goethe**, spune: „Lumea nu-l simte niciodată pe diavol, chiar dacă el i-ar apuca de guler!” Așa este. Ce dorește omul, aceea crede cu plăcere. Oamenii doresc să nu existe nici un diavol și atunci normal că nu există nici păcat, nici pedeapsă, nici iad. Tot adevărul biblic despre păcat, judecată și dreptate este atunci făcut fărăme. Nu mai este nevoie să te temi de Dumnezeu, nu mai este nevoie de un Răscumpărător din vina păcatului și din blestemul păcatului. Oamenii trăiesc pentru timpul de acum, se amuză cât de bine pot și se străduiesc să uite ce va veni. Cât de departe a mers această lepădare conștientă de Dumnezeu și de Cuvântul Lui a poporului nostru, se poate recunoaște cel mai limpede din aceea, **că cercuri largi în orașele germane au sărbătorit carnavalul în 1908 ca sărbătoare a iadului**.

În Heidelberg a fost ținută duminică, 1 februarie, o sărbătoare a diavolului sub numele: O noapte în infern. Satan însuși a fost prezentat ca un bărbat amuzant, prietenos, bun, care a priceput că în fond oamenii nu vor totuși decât să se distreze nevinovat. „În tunete și fulgere a apărut prințul satan din odăile lui, în haine strălucitoare, pentru ca într-un salut poetic să adreseze un bun-venit noilor să-i oaspeți și să le arate următoarele evenimente în onoarea lor. La porunca lui au apărut întâi figuri de diavoli mici, fermecători, 20 de copii care au executat un dans frumos și tot felul de amuzamente.” Așa se spunea în raportul festiv al ziarului. În München a fost ținută sărbătoarea carnavalului artiștilor dramatici din München, într-un teatru sub titlul: **„Diavolul s-a dezlănțuit!”** Este de la sine înțeles că la această serbare a fost batjocorit și ridiculizat ceea ce este sfânt și adevărat. Sute de oameni au cântat împreună cu ei cântece vesele în care a fost laudat iadul și ironizat cerul. Mântuirea sufletelor și iertarea păcatelor au fost batjocorite. Mulțimea publicului a primit totul râzând, ca și când n-ar fi nimic – o dovadă zguduitoare a faptului că poporul nostru este pe cale să piară din cauza tăgăduirii lui Dumnezeu și din cauza imoralității. „Dar aceștia, ca niște animale fără minte, din fire sortite să fie prinse și nimicite, batjocorind ce nu cunosc, vor pieri în însăși stricăciunea lor și își vor primi plata pentru nedreptatea lor. Fericirea lor este să trăiască în plăceri ziua, în amiaza mare. Ca niște întinați și pătați, se dedau la plăcerile lor, când ospătează împreună cu voi. Le scapără ochii de adulter și nu se satură de păcătuire. Ademenesc suflete nestatornice, au inima deprinsă la lăcomie de bani, sunt niște copii ai blestemului” (2 Petru 2,12-14). Înșelătorii care născocesc distracții de felul acesta, în care nesocotesc cele mai prețioase adevăruri ale Evangheliei, - ei înșiși sunt înșelați de marele șarlatan, care îi duce de nas.

Nimeni nu trebuie să se mire de aceste lucruri. Doar este scris: „că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, umblând după poftele lor și zicând: „Unde este împlinirea făgăduința venirii Lui? Căci, de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul creației.”” (2 Petru 3,3-4.) Satan, dumnezeul veacului acestuia, este cel care orbește ochii necredincioșilor cu plăcerea trecătoare, cu pofta ochilor, pofta cărnii și mândria vieții, ca lumina Evangheliei să nu strălucească pentru ei. Dintre miile de mijloace cu care satan își atinge acest scop face parte și plăcerea amețitoare a zilelor de carnaval, la fel de bine ca și pofta cărnii și alcoolul. Scopul râvnit al marelui maestru al înșelăciunii este mereu același: **oamenii să fie înșelați asupra realității veșniciei, până în ultimul minut al vieții lor.** Lucrul acesta este de multe ori obținut realmente, de exemplu la un alai de carnaval din Bonn. Într-unul din carele alegorice care formau alaiul, un bărbat costumat în arlechin s-a aplecat de pe platformă în jos, pentru a primi de la un altul o sticlă de vin. În clipa aceea s-a rupt balustrada pe care se sprijinea; a căzut cu capul pe caldarâm, a suferit o fractură de craniu, a fost dus în cea mai apropiată casă și a murit un minut mai târziu. Normal că veselie animației carnavalului nu s-a întrerupt din cauza acestui eveniment grav – dimpotrivă, toți s-au purtat ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. – Din Düsseldorf s-a relatat că un patron bogat de fabrică a murit lovit de apoplexie la serbarea penultimei zile a carnavalului, în mijlocul veseliei generale. Ziarul îl lauda că a fost mulți ani un membru agreat de toți al sindrofiei de carnaval. Gândul că prin asemenea decese Dumnezeu le spune oamenilor că este reprobabil ca în veselie zgomotoasă, în glume și exuberanță să uite de prezența lui Dumnezeu și de veșnicia apropiată – acest gând nu le vine deloc oamenilor. Ei sunt așa de obsedați de ideea că asemenea sărbători trebuie ținute cu umor bun, încât nu mai înțeleg limbajul lui Dumnezeu. – Cât de rar ajunge un om la decizia: chiar dacă toți în jurul meu vor fi înșelați de satan și de lucrurile vremelnice – **eu nu vreau să mă las înșelat!** Prietene, ia tu această decizie!

Este scris: „Dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier.” (1 Corinteni 4,3.) Ei merg pe calea cea largă, care duce la pierzare. Cu viețile omenești este ca și cu mișcările pământului și ale corpurilor cerești. Totul pare să stea liniștit, nu se observă nimic din viteza nebună cu care se rotesc prin univers. Dar ele nu stau liniștite - și nici viața ta nu stă liniștită. „Și noi zburăm,” – încotro? Spre veșnicie! Este vorba despre ultima decizie asupra a **ceea ce** vei fii veșnic și **unde** vei fi veșnic. Nu te lăsa înșelat! Se apropie ceasul în care perdeaua se va rupe și în care vei sta înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor **așa cum ești cu adevărat**, cu povara întregii ocări a păcatului tău. Atunci, dincolo de acest timp și dincolo de această viață pământească nu te poate ajuta nimeni. Dar astăzi bate la inima și la conștiința ta Acela care te iubește nespus, singurul care poate și vrea să te salveze – **Isus, Fiul lui Dumnezeu.** El a fost împovărat pe crucea de pe Golgota cu vina și cu blestemul păcatelor tale. El este aproape de tine. Deschide-ți inima pentru El și recunoaște-L – **la El nu vei fi niciodată înșelat.**

Nr. 22 SIC TRANSIT GLORIA MUNDI

**„Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face
voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” (1 Ioan 2,17)**

Domnul Str. a jucat un rol mare în Berlin între anii 1850-1866. El a câștigat o avere mare prin construcția căilor ferate din România. Casa lui strălucitoare oferea tot ce-și doresc oamenii pe pământ. Cele mai frumoase trăsură boierești și servitori îmbrăcați admirabil îi stăteau la dispoziție. În fiecare zi înainte de prânz, la o oră bine stabilită, îi primea pe petiționari, care căutau ajutor la el. Veneau acolo tot felul de oameni; foști funcționari căutau angajare la căile ferate române; unul cerea un împrumut, altul o intervenție pe lângă cineva. Ca un prinț pășea

domnul Str. în mijlocul acestor căutători de ajutor, un bărbat invidiat, admirat. Întreabă astăzi de el – numai câțiva știu de el. Curând după aceea și-a pierdut marea avere. Ce-i drept, casa frumoasă mai există și astăzi, dar a ajuns în mâini străine. „Omul – zilele lui sunt ca iarba și înflorește ca floarea de pe câmp. Când trece un vânt peste ea, nu mai este și locul pe care-l ocupa n-o mai cunoaște.” (Psalmul 103,15-16.) Atâta vreme cât un asemenea bărbat are în viață bogăție și influență, pare indispensabil – dar dacă este luat dintr-odată, atunci este uitat repede. După câteva zile nu i se mai simte lipsa. Este ca și când ai luat o găleată de apă din mare – acolo nu rămâne nici o gaură, totul curge laolaltă, încât nimeni nu observă că a fost ceva luat. Deja romanii aveau vorba aceasta: „Sic transit gloria mundi”, adică **„Așa trece gloria lumii!”** Aceasta o știu bine toți oamenii, dar o uită, ei se lasă iar și iar înșelați de sclipirea lucrurilor trecătoare. În Cuvântul lui Dumnezeu este scris: „Cum a ieșit de gol din pânțele mamei sale, din care a venit, așa se întoarce și nu poate să ia nimic în mână din toată munca lui.” (Eclesiastul 5,15.) Spune: este aceasta adevărat? Dacă este adevărat, este valabil și pentru tine?

Belisarius a fost un general excelent; lui i-a datorat împăratul bizantin Iustinian I gloria guvernării sale; ba mai mult, Belisarius i-a salvat tronul și viața cu ocazia unui mare complot în Constantinopol. Belisarius a obținut victorii pentru împăratul lui pe nenumărate câmpuri de luptă și și-a făcut patria faimoasă. Dar la sfârșitul vieții sale a fost acuzat de o conjurație de către împăratul neîncrezător, a fost închis, i-au fost luate toate demnitățile și onorurile (în anul 562). Cei care s-au plecat mai înainte în fața lui, îl disprețuiau și-l insultau. Sic transit gloria mundi!

Dintre bărbații cei mai puternici care au existat vreodată în Rusia, făcea parte prietenul țarului Petru cel Mare, Mencikow. Era general și prinț și posedea o avere imensă. Era un bărbat temut, care a avut în mâna lui toată puterea din împărăție după moartea lui Petru. Dar sfârșitul lui a fost acela, că a fost deportat în Siberia ca trădător și și-a pierdut toată averea. În 1727 și-a început călătoria, cu nevastă și copii, de la Petersburg în Siberia, unde a căzut în depresie și a murit curând (în anul 1730). Sic transit gloria mundi!

Oamenii care citesc multe romane, obișnuiesc să citească întâi sfârșitul poveștii, pentru a ști dinainte dacă istoria se termină în mod fericit sau nefericit. Dar tu nu poți să citești în cartea **vieții tale** întâi ultimul capitol, căci acesta îți este încă ascuns. Dar poți să citești în biografia **altor** oameni – citește **sfârșitul** în viața oamenilor mari și invidiați ai pământului. Vei afla că aproape la toți sfârșitul a fost o dezamăgire dureroasă. Domnul a spus odinioară printre lacrimi despre Ierusalim: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care sunt pentru pacea ta! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi” (Luca 19,42). Aplică aceste cuvinte la propria ta viață! Poate spui în privința deșertăciunii și a imperfecțiunii măreției pământești și a strălucirii pământești: Aceasta nu-i nimic nou; o știu de mult! Corect, dar ești conștient, cu toate că o știi, că ești permanent în primejdie să fii înșelat de lucrurile deșarte? Tu îți pui în joc puterea și timpul vieții ca să devii ceva pe pământ, să obții ceva – aceasta este cu siguranță bine dacă se petrece cu smerenie și loialitate; dar te întreb în același timp: ce-ți rămâne în pragul veșniciei? Doar nu sunt numai aurul și strălucirea acelea cu care oamenii sunt înșelați – la mulți sunt ovațiile, râsul, plăcerea momentului, conversația veselă din cârciumă, în care ei cred că posedă ceva, care în realitate nu este nimic.

În 1905, iubitul actor și cântăreț londonez, C. A., s-a sculat la o mare masă festivă, pentru a prezenta câteva din cântecele lui glumețe. Aplauzele generale și puternice l-au determinat să mai adauge un cântec, un cântec care prezenta în mod comic cât de diferit își scot pălăria la salut: englezii, americanii, francezii, germanii. Era deja la a patra strofă, care se ocupa tocmai cu americanii, când deodată mâna lui ridicată a căzut în jos fără vlagă, sunetul s-a frânt, cântărețul a căzut leșinat la pământ. A fost dus într-o cameră alăturată – era mort. Sic transit gloria mundi!

Ai înțeles acum ce se întâmplă cu strălucirea comorilor pământești și a puterii pământești, cu aplauzele oamenilor care râd? „Orice faptură este ca iarba și toată frumusețea ei ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade când vântul Domnului suflă peste ea. Desigur, poporul este ca iarba. Iarba se usucă, floarea cade; dar Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne pentru totdeauna”

(Isaia 40,6-8). Ce vei face acum? Vreau să-ți dau un sfat plin de înțelepciune dumnezeiască: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri (ceea ce ai nevoie pentru întreținerea vieții tale pământești) vi se vor da pe deasupra” (Matei 6,33). Acum normal că vei întreba: Cum să fac aceasta? S-o faci așa:

1. Cheamă Numele Domnului Isus, ca El să te mântuiască! Cere-I sincer har și iertare! Fii ferm convins că Domnul este aproape de tine – El te cunoaște – El te aude – El te iubește.

2. Cecetează-ți viața, comportamentul în lumina poruncilor dumnezeiești! Fii sincer în fața lui Dumnezeu și în fața ta însuși. Păcatul nu este o noțiune generală; este vorba despre fapte, despre ceea ce ai păcătuit prin egoism, mânie, mândrie și neîndurare. Lasă-ți conștiința convinsă de păcatul tău! Gândește-te la multele tale minciuni! Ai fost și necinstit? Gândește-te la căile imoralității tale! Desfășoară-ți anii irosiți înaintea feței lui Dumnezeu! Îți vei da seama că păcatul tău este mai mult decât ai crezut.

3. Apucă cu deplină încredere răscumpărarea pe care Domnul a săvârșit-o **pentru tine**, suferind și murind pe cruce. Isus a venit **pentru tine** din cer pe pământ, pentru a vindeca toată paguba păcatului tău. Ai încredere în sângele Lui vărsat pentru tine! „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5).

4. Încreditează-te acestui Mântuitor! Spune-I că-I predai voința ta, orice decizie, ca El să conducă la cârma vieții tale. Dacă faci aceasta sincer, atunci vei afla că Domnul într-adevăr ia în mână Lui de har domnia asupra vieții tale.

Atunci îți va conduce și îți va organiza viața. El îți va dărui siguranța harului divin; El îți va da o moștenire adevărată, veșnică, indestructibilă, minunată în casa Tatălui. Spre această țintă va cârmui El atunci corabia ta și te va aproviziona cu tot ce ai nevoie atâta timp cât treci prin viața pământească. Nu te gândești că vei păgubi cu El. Nu plăcerea trecătoare, nu strălucirea bogăției pământești și onoarea omenească vor constitui atunci fericirea ta – aceste lucruri se distrug repede. Nu, vei găsi la Domnul fericirea indestructibilă, pace pentru inima ta, o cale limpede sub harul lui Dumnezeu. La sfârșit nu se va spune: Sic transit gloria mundi! Ci vei avea parte de ceea ce a cerut Domnul pentru ai Săi: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17,24).

Nr. 23 POATE CREDINȚA SĂ UMPLE O PUNGĂ GOALĂ?

„Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă,
nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare;
și Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare
nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?” (Matei 6,26)

Daniel Löst, un negustor din Berlin, a murit în 8 ianuarie 1821, în vârstă de aproape 61 de ani. El nu era un om mare al bursei, avea numai o mică prăvălie de pânzeturi, dar era un creștin adevărat, care umbla înaintea lui Dumnezeu, rugându-se. Odată s-a lăsat determinat prin intervenția unui creștin vârstnic, să accepte să gireze pentru 600 de taleri, pentru o femeie care ar fi ajuns nevinovată în necaz. Cine-și cunoaște Biblia știe că un creștin credincios nu trebuie niciodată să accepte să gireze. „Nu fi printre cei care își strâng mâinile ca să promită ceva, printre cei care dau garanție pentru datorii. Căci dacă n-ai cu ce să plătești, pentru ce ai voi să îți se ia patul de sub tine?” (Proverbe 22,26-27.) De aici este de învățat că Cuvântul lui Dumnezeu dă înțelepciune și pentru viața pământească. – Viclenia fățarnică a unui avocat i-a prezentat negustorului Löst problema ca absolut nesemnificativă. Astfel a semnat de bună credință garanția pentru 600 de taleri. El a făcut aceasta cu toate că el însuși avea în acele zile, în prăvălia lui încă

un șir lung de facturi neplătite, a căror achitare stătea în fața lui ca un munte, pe care spera să-l dărâme cu ajutorul lui Dumnezeu. Au trecut mai multe luni – atunci Löst a primit deodată de la tribunal ordinul de plată, să plătească cei 600 de taleri pentru care a garantat; dacă nu, atunci îi va încasa executorul. Acum a ieșit la lumină că toată treaba se baza pe o înșelătorie și că acel avocat a știut foarte bine că era vorba despre o femeie care trăia într-o stare materială ruinată. Löst nu avea cei 600 de taleri pe care trebuia să-i plătească până marți – așa suna mandatul judecătoresc. La aceasta se mai adăuga că în sâmbăta următoare trebuia să plătească o poliță de 300 de taleri. Atunci s-a grăbit la un bărbat cu care era prieten, care deja îi împrumutase 500 de taleri. Spera că acesta îl va ajuta. Pe drum a întâlnit un alt cunoscut, care îi împrumutase 400 de taleri contra unui simplu bilet de ordin; acesta i-a comunicat că vineri are nevoie de banii lui. „Îți veți avea,” a spus Löst și a plecat la prietenul la care, de fapt, voia să meargă. Acesta l-a întâmpinat cu cuvintele: „Bine că ați venit, dragă Löst! Tocmai voiam să vă rog pentru cei 500 de taleri, pentru miercuri; am nevoie urgent de ei ca să plătesc o ipotecă reziliată.” „Îți veți avea,” a răspuns Löst, dar inima i-a devenit tot mai grea. I-a venit un lucru în minte. Un negustor apropiat lui murise de curând; știa că acesta avea întotdeauna numerar însemnat în afacerile lui mari. S-a dus la văduvă; poate va primi de acolo un sfat. Löst îi era dator decedatului 500 de taleri pe o poliță și încă 300 în afară de aceștia. Această poliță ajunsese, împreună cu celelalte hârtii ale decedatului, la instanța pentru chestiuni tutelare. Când Löst a intrat la văduvă, ea i-a arătat ordinul judecătoresc, conform căreia cei 500 de taleri trebuiau depuși joi la tribunal. „Pentru cei 300 de taleri,” a adăugat văduva, „vreau să vă rog pentru sâmbătă, devreme; acum intră tot felul de facturi, în plus costurile de înmormântare.” „Se va plăti.” A răspuns Löst. El pornise să caute 600 de taleri; când a ajuns acasă, socoteala stătea așa: 600 de taleri erau de plătit marți, 500 de taleri, miercuri; 500 de taleri, joi; 400 de taleri, vineri; 300 de taleri sâmbătă devreme și 300 de taleri sâmbătă după-amiază – în total 2600 de taleri, iar astăzi era sâmbătă, în casă erau între 2 și 4 taleri. Löst s-a hotărât acum cu inima grea, să meargă la un om bogat, care împrumuta bani cu dobânzi mari; pe el voia să-l roage pentru un împrumut de câteva mii de taleri. „Care este motivul că-mi faceți cinstea de a mă vizita?” a întrebat cămătarul. „Domnule N., săptămâna viitoare ajung în încurcătură.” – „Dumneavoastră în încurcătură, domnule Löst? Doar vă laudați mereu și peste tot că aveți un Mântuitor așa de bogat; cum de nu mergeți la El?” – „Aveți dreptate,” a spus Löst, „iertăți-mă că v-am deranjat!” Batjocoritorul l-a îndrumat pe calea ce bună; s-a dus acasă. Acolo s-a aruncat în genunchi și l-a rugat pe Mântuitorul lui să-l ierte că în loc să se îndrepte spre El, s-a dus la fântâni găurite. S-a sculat, din nou întărit și mângâiat. Nu și-a împărtășit nimănui situația; soția lui era moartă de câțiva ani, o soră și o servitoare bătrână erau singurii lui tovarăși în casă. Luni s-a sculat devreme. Încă nu era gata îmbrăcat când a observat că sora și servitoarea erau așa de ocupate în față, în depozitul de mărfuri, încât nu puteau să se descurce. S-a grăbit în ajutorul lor. Și tot așa nu s-a oprit toată ziua. Când în sfârșit s-a făcut seară, au început numărătoarea banilor intrați. Fiecare sută a fost pusă una peste alta și rezultatul a fost 603 taleri și 14 groși. Cei 600 sute de taleri pentru ziua următoare erau pregătiți, iar 3 taleri și 14 groși au rămas în casă. Marți a fost la fel ca luni, așa că miercuri a avut cei 500 de taleri de care prietenul avea nevoie pentru ipotecă. La fel a mers și miercuri – joi au putut fi plătiți 500 de taleri la instanța pentru chestiuni tutelare. Vineri a primit celălalt prieten cei 400 de taleri pentru livrarea lui de marfă, iar sâmbătă devreme văduva a avut cei 300 de taleri ai ei. Lucrul cel mai ciudat în toată această săptămână miraculoasă a fost pentru Löst, că în fiecare zi a rămas în casă aproximativ același rest care fusese în ea sâmbăta trecută, niciodată mai puțin de doi taleri și niciodată mai mult de cinci taleri. După ce în această dimineață de sâmbătă au fost scăzuți cei 300 de taleri, avea tocmai 2 taleri și 20 de groși. Dar odată cu aceasta s-a și terminat și după ce în cele cinci zilele o ținuse într-o fugă, astăzi n-a mai venit nici un om, nici măcar un copil care să fi luat ață sau panglică de un gros, lucru care în rest obișnuia să se întâmple la fiecare sfert de oră. Era ora trei după-amiază și aceiași 2 taleri și 20 de groși erau încă toată situația casei. La ora 4, aceasta o știa, se prezenta punctual agentul cu sus-

numita poliță și dacă n-o putea răscumpăra, atunci activitatea lui negustorească ar fi fost zdruncinată. Aceasta mai era o ultimă încercare. A bătut de trei și un sfert, a bătut de trei și jumătate și nici cea mai ușoară urmă; a bătut patru fără un sfert și – a ciocănit cineva și a intrat o măicuță bătrână: „Este domnul Löst acasă?” – „O, da, dar de ce?” – „Vedeți dumneavoastră, eu locuiesc aici în vecinătate, singură într-o bucătărie și mi-au fost plătiți câțiva taleri. Acum voiam să vă rog, dacă ați vrea să-i luați; din cauza lor nu pot să dorm liniștită nici o noapte.” – „Cu plăcere; vă voi da dobândă pentru ei.” – „Nu, fără dobândă!” – „Atunci vă voi da un certificat pentru viață și pentru moarte. Pentru ce sumă să-l scriu?” – „Sunt numai 300 de taleri. Poate mai rămâneți puțin acasă?” Cu aceasta femeia a plecat, iar Löst abia presăraseră nisipul pe certificat și iat-o iar aici și a pus pe masă șase fișicuri a câte 50 de taleri și când tocmai ieșea pe ușă cu multe mulțumiri și cu certificatul în poșetă, a venit agentul cu polița de achitat și a primit cele șase fișicuri care zăceau acolo. Până aici totul a fost bine, dar cine înțelege ceva despre comerț, acela știe că nu este un lucru mărunț să scoți 2600 de taleri dintr-o afacere. Depozitul de mărfuri a lui Löst se topise remarcabil, chiar și mostre de lenjerii de pat, de care n-a mai întrebat nimeni de 15 ani au fost lichidate; fond de rulment pentru a înlocui marfa lichidată, nu avea; toate plățile care erau prevăzute au intrat în acea săptămână. Ce se va întâmpla acum? Luni dis-de-diminează a venit un negustor, R., din Reichenbach și i-a oferit tot depozitul lui; el trebuia să se întoarcă urgent acasă la el, iar depozitele din Berlin îi aduceau prea puțin venit; oare n-ar vrea Löst să-l preia pe tot? – „Da, dar nu pot să plătesc,” a răspuns Löst. – „Nici nu este nevoie,” a fost răspunsul, „veți face aceasta în tihnă, după ce veți fi vândut marfa.” Löst a mers imediat acolo, a văzut stocul, a primit factura pentru tot și l-a preluat.

Învață din această istorisire a negustorului Löst! Dumnezeu are căi de ajutor pe care noi nu le bănuim. El îi lasă pe ai Săi să ajungă în greutăți mari – dar îi și poartă minunat prin ele. „Încredințează-ți Domnului calea, încrede-te în El și El va lucra!” (Psalmul 37,5.) Nu te gândi că **tu** ar trebui s-o faci! El va lucra. La ce ne-ar folosi un Dumnezeu atotputernic, care ar trona undeva în depărtare, în slava maiestății Sale, dar care nu Se interesează de lucrurile mărunte ale vieții noastre pământești? Nu, noi Îl mărturisim pe Dumnezeul atotputernic, prezent și sfânt, fără voia căruia nu cade nici o vrabie de pe acoperiș și care a numărat toți perii capului tău. El le spune oamenilor: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te sprijini pe înțelepciunea ta. Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările!” (Proverbe 3,5-6.) Lucrul cel mai mic nu este prea mic pentru Dumnezeu și lucrul cel mai mare nu este prea mare pentru El. El îi răspunde aceluia care se încrede în El, crezând.

Dar nu acesta este scopul Dumnezeului nostru, ca El să ne salveze din primejdie, boală sau datorii. La ce te-ar ajuta dacă astăzi Dumnezeu ți-ar vindeca în chip minunat soția bolnavă în urma rugăciunii tale sau dacă l-ar da pe față pe calomniatorul tău, cu rușine, dar dacă tu mâine ar trebui să pleci în veșnicie ca un om pierdut, împovărat cu păcatele tale? Nu, scopul lui Dumnezeu este acesta: **El vrea să-l ajute pe păcătosul vinovat să iasă din acel necaz veșnic, căruia i-ar cădea pradă în pierzarea iadului. L-ai găsit pe Isus ca Salvator și Răscumpărător al tău? Îl cunoști? Dumnezeu îi face pe oameni să aibă parte de ascultarea rugăciunilor și de ajutoare, ca să înțeleagă că Isus este într-adevăr prezent, un Mântuitor care caută, care salvează. Cel care a murit pe cruce ca Miel al lui Dumnezeu pentru a ridica păcatul lumii, a purtat și pedeapsa ta. Grăbește-te la El cu poverile conștiinței tale, cu vina anilor tăi pierduți! Cheamă Numele Lui! Crede că sângele Lui a curs pe cruce pentru tine! Atunci va începe o nouă perioadă în viața ta, Îl vei cunoaște pe Dumnezeu ca Tată, pe Isus ca pe Salvatorul și Păstorul tău. Atunci vei face și tu experiențe minunate despre credințioșia lui Dumnezeu; atunci vei putea și tu să mărturisești oamenilor ce a făcut Dumnezeu pentru tine.**

Nr. 24 TĂRĂT!

„Un om care, fiind deseori muștrat, își înțepenește gâtul, va fi zdrobit deodată și fără îndreptare.” (Proverbe 29,1)

Când tineretul este vesel împreună, la bere, vin sau coniac sau în exuberanță pe ringul de dans, batjocoritorii încep să-și deschidă gura larg. Unul vrea să-l întrecă pe celălalt în a-L provoca pe Dumnezeu, despre care nebunii spun că nu există. „Nebunul zice în inima lui: „Nu există Dumnezeu!”” (Psalmul 14,1a). Pentru asemenea ocazii este bine de știut că Dumnezeu îi poartă într-adevăr cu îndelungă răbdare pe mulți batjocoritori, dar de multe ori îi și cheamă pe hulitori în fața scaunului Său de judecată, cu o judecată zdrobitoare înainte ca ei să se fi așteptat.

Într-o fabrică rusească s-a întâmplat nu de mult, că între muncitori s-a iscat o ceartă pe tema: dacă există un Dumnezeu viu sau nu. Atunci unul dintre cei mai mari batjocoritori s-a suit pe o bancă, și-a scos sticla de țuică din buzunar și balansând-o deasupra capului, a proferat hule îngrozitoare și în cele din urmă a strigat: „Acesta este dumnezeul meu, pe care mă bazez.” Pe când vântura în acest timp sticla de țuică deasupra capului, a făcut cu mâna o mișcare prea pe spate, a fost prins de mașină, tras înăuntru și a fost zdrobit într-o clipă.

Pastorul P., care a participat ca soldat la campania militară din 1870-1871, povestea despre subofițerul companiei sale, care fusese păzit în toate greutățile și primejdiile războiului. Acesta era un bețiv, un hulitor nelegiuit care se lăuda că el scoate mângâierea din sticlă și atâta vreme cât izvorul nu seacă, el are consolare, curaj și putere; că Biblia ar fi bună numai pentru babe; iar soldatului doar i-ar suci capul, așa încât cu timpul ar deveni un bărbat laș. Când după încheierea păcii a început marșul de întoarcere acasă, batjocoritorul a spus: „Dacă poimâine îmi voi trece tefere oasele peste graniță, atunci voi mulțumi și eu în toate localurile în care se servește bere și vin.” Dar el n-a mai pășit în Germania. Într-adevăr, îndelunga răbdare a lui Dumnezeu l-a dus înapoi până la graniță, dar aici a avut și ea limita ei și anume, în felul următor:

La ultima încartiruire pe pământ francez, S. s-a îmbătat iar zdravăn. În această stare a plecat să viziteze câțiva camarazi; a intrat în locuința lor, care era sus în casă. Dar în Franța ferestrele ajung de multe ori până pe podeaua camerei. Subofițerul beat s-a apropiat prea tare de fereastra deschisă și a căzut afară. Zăcea acolo cu o comotie cerebrală gravă și cu oasele rupte, așa că a murit după câteva ore pline de chin. „Un om care, fiind deseori muștrat, își înțepenește gâtul, va fi zdrobit deodată și fără îndreptare.”

În noiembrie 1908 s-a întâmplat în apropiere de orașelul L. (provincia Renania), că un bărbat care era cu tovarășul lui în drum spre casă, n-a putut să-și strunească armăsarul devenit năvălaș. Calul a gonit cu forță spre un stâlp de curent electric al tramvaiului. Stâlpul s-a prăbușit, o sârmă care a căzut a atins calul, care a fost mort pe loc din cauza curentului electric. Bărbatul a încercat să tragă calul de sub curentul electric, la care a atins sârma și a fost de asemenea omorât. Acest eveniment are o poveste anterioară. Același bărbat fusese puțin mai înainte într-o adunare a Armatei Salvării; acolo s-a dus pe scaunul penitentului sub masca de a se smeri înaintea lui Dumnezeu și s-a prăbușit în suspine. Dar apoi, când au vrut să se ocupe de el, să-i spună despre calea mântuirii și a păcii, s-a sculat râzând și a plecat afară. Nici acesta nu s-a gândit, în trufia lui, că are a face cu Dumnezeu viu, prezent.

Dumnezeu îi avertizează pe oameni – o, de s-ar lăsa avertizați! În fața atâtor nelegiuri, Cuvântul lui Dumnezeu îi spune păcătosului: „Iată ce ai făcut și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voi muștra și îți voi pune totul sub ochi. Luați seama dar, voi, care-L uitați pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă sfâșii și să nu fie nimeni să vă scape?” (Psalmul 50,21-22). Satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu, îi ațâță pe oameni să-L sfideze pe Cel sfânt. Li se pare așa de important, așa de cult, se cred așa de mari! „Zicând că sunt înțelepți, au înnebunit” (Romani 1,22).

De curând am găsit următoarea relatare din anul 1850:

Într-o sâmbătă au stat în cârciumă oaspeții și gazdele laolaltă, până târziu în noapte la glumă și joc și țineau tot felul de cuvântări defăimătoare. În cele din urmă cârciumarul, un bărbat încă tânăr, a spus: „Cine dintre noi crede că nu există un Dumnezeu în cer, să ridice mâna!” – El a ridicat repede trei degete în râsetele și manifestările de bucurie ale soției lui și împreună cu el încă alți câțiva oaspeți.

S-au dus târziu la culcare. Gazdele dormeau într-o cameră care era încălzită cu un recipient pentru cărbuni, care era dus înăuntru deja de dimineață și era iarăși scos. Duminică dimineața cârciumarul și soția lui nu s-au trezit. Fiica de șase ani a bătut la ușă și a strigat, dar n-a urmat nici un răspuns. Ceilalți colocatari au liniștit copilul: părinții s-au culcat târziu și precis se vor sătura de somn. Dar când s-a apropiat prânzul și nu s-a mișcat nimeni, au pus lăcătușul să spargă ușa și cei doi soți au fost găsiți zăcând acolo ca morți. A fost chemat repede un medic, care a găsit cauza accidentului în mirosul încă existent de cărbune. La femeie au fost fără rezultat toate încercările de salvare; ea era și a rămas moartă. La bărbat, ce-i drept, s-au arătat la început încă semne de viață, dar și la el și-au încercat zadarnic mai mulți medici priceperea. Ciudat era că el băga mereu în gură cele trei degete ale mâinii drepte și le mușca. Medicii s-au străduit să-l împiedice să le rupă cu dinții în criza convulsivă. Dar bărbatul nu și-a mai recăpătat cunoștința și după opt zile a fost mort. Câteva zile după aceea s-a mai îmbolnăvit un om din aceeași localitate, un țăran cu prestigiu, care fusese și el unul dintre aceia care ridicaseră mâinile. Și acesta a murit neașteptat de repede. Un al patrulea bărbat, care a luat parte la acest vot îngrozitor, s-a îmbolnăvit și el, la fel, mortal. Mai multe zile s-au îndoit de însănătoșirea lui, dar s-a refăcut după aceea.

În această viață pământească se dă marea luptă între Isus și satan, între lumină și întuneric, între adevăr și minciună. Ferice de cel care este de partea lui Dumnezeu! El este dator să fie un martor al Domnului său în mijlocul acestei generații de păcătoși pierduți. **Nu te teme niciodată de batjocoritori!** Fie că sunt distinși sau simpli, bogați sau săraci – ei nu sunt **decât infractori condamnați**, asupra cărora este deja întinsă mâna aprodului, pentru a-i târî dintr-odată acolo unde nu vor: **în fața scaunului de judecată al Dumnezeului sfânt și viu**. Târâți dintr-odată în veșnicie, ei Îl văd în maiestatea judecătorului pe Acela care i-a iubit și i-a căutat, care în marea Lui dragoste S-a dus pe crucea de pe Golgota pentru a-i salva. El a purtat pedeapsa păcatelor lor. El a așteptat mult, mult ca ei să se smerească înaintea Lui cu pocăință. Dar vai! au nesocotit dragostea lui Dumnezeu, au respins mâinile lui Isus întinse spre ei. Au disprețuit timpul de har care le-a fost dăruit, - acum trebuie să se tânguiască pentru totdeauna: Prea târziu!

Poate ai comis și tu păcatul îngrozitor de a-L sfida pe Dumnezeul veșnic prin batjocură? Sau ai râs și tu când alții au păcătuit cu batjocură și glume obraznice despre Domnul Isus și despre Cuvântul lui Dumnezeu? Dumnezeu să facă să nu se fi întâmplat aceasta niciodată! Dar chiar dacă te-ai păzit de așa ceva, rămâne totuși întrebarea: dacă ți-ai deschis inima pentru dragostea lui Dumnezeu. **Ai venit cu adevărat la Isus, căutând har, ca un păcătos vinovat? Ai găsit la picioarele Lui pace cu Dumnezeu și viața veșnică prin credința în El, singurul Mântuitor al păcătoșilor vinovați?**

Nr. 25 ESTE IADUL O REALITATE?

„Cine dintre noi va putea să rămână
lângă un foc mistuitor? Cine dintre noi va putea
să rămână lângă niște flăcări veșnice?” (Isaia 33,14)

La focul iadului vreau să-mi aprind pipa! Așa i-a strigat un funcționar de la căile ferate surorii lui, care l-a rugat să se lase de băutură și să meargă cu ea la adunare ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. „Wilhelm, nu batjocori!”, l-a rugat sora. „Gândul acesta este totuși prea groaznic pentru mine, că ai putea să ajungi în locul despre care Mântuitorul spune: „... acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” – „Ah, toate acestea sunt prostii!”, a răspuns funcționarul și a plecat de acolo. Surorii i-au dat lacrimile; avea sentimentul că n-ar mai avea niciodată ocazia să-i spună despre Isus sărmanului ei frate orbit. A plecat la adunare foarte întristată, în timp ce fratele ei și-a îndreptat pașii spre bufetul gării. - Deja după o jumătate de oră sora a fost chemată din adunare; i s-a adus știrea zguduitoare că fratele ei zace rănit mortal la cel mai apropiat canton de cale ferată, cu pieptul spart; fusese accidentat la manevre. S-a grăbit să se ducă acolo cât a putut de repede și și-a găsit fratele într-o stare jalnică. La gură avea spumă și sânge. Dinții dârdăiau lovindu-se unii de alții și pe lângă aceasta, nefericitul scotea un strigăt groaznic de durere. După câteva minute și-a dat astfel duhul. Surorii nu i-a rămas nici o mângâiere în privința lui, căci el a respins, batjocorind, cât timp a fost conștient, mâna salvatoare a Mântuitorului. Este scris: „Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.””

Este important pentru oamenii secolului al XX-lea să înțeleagă lucrul acesta, că Dumnezeuul sfânt, **pe care-L mărturisește Biblia, este într-adevăr prezent personal și că El Își ține cuvântul.** Mulți privesc cuvintele serioase ale Bibliei ca pe simple amenințări; cam așa cum un tată slab își amenință fiul indisciplinat: Dacă mai ești o dată neascultător, te voi pedepsi. Fiul obraznic știe că acestea sunt numai cuvinte goale, așa că rămâne la fel de neascultător ca mai înainte și nu va fi pedepsit. Crezi tu că Dumnezeuul sfânt și veșnic ar semăna cu acest tată jalnic, neputincios? Crezi că iazul de foc al pierzării veșnice, care-l așteaptă pe păcătosul neîmpăcat, ar fi numai o fantomă? Nu te amăgi! Dumnezeu Își ține cuvântul.

Dacă pleci în veșnicie împovărat cu vina ta, atunci vei găsi acolo trei lucruri: 1. **Cărțile judecății**, în care păcatele tale sunt trecute cu absolută precizie; 2. **Pe Judecător**, care va pronunța o sentință dreaptă; 3. **Locul chinului**, din care nu există nici o scăpare. Când omul începe să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind adevăr și realitate, abia atunci devine capabil să-L înțeleagă pe Dumnezeu. Atunci apucă harul, scapă de pierzare și vede deja aici pe pământ că Dumnezeu Își ține cuvântul. Într-o gară a liniei ferate suburbane din Hamburg s-au întâlnit doi funcționari vamali în septembrie 1908. Unul dintre ei era credincios, iar celălalt era un batjocoritor. Cel credincios i-a dat colegului său la despărțire unul din aceste ”Mărturii”. Batjocoritorul a refuzat zâmbind ironic cu cuvintele: „Mă duc în iad!” Au trecut 14 zile – atunci acest batjocoritor a căzut mort pe stradă. Un atac de apoplexie l-a chemat în veșnicie. Cadavrul lui a fost ars în 4 octombrie conform propriei lui decizii.

Acolo, în crematoriu (adică în locul de ardere), cadavrul a fost împins în văpaia focului și în timpul cel mai scurt a fost transformat în cenușă. **Dar sufletul nemuritor al unui astfel de batjocoritor, el însuși, unde este?** El nu este în cadavru - acest înveliș este neînsuflețit, adică sufletul a ieșit. Încotro? Ah, mai există și un alt crematoriu, un loc al flăcărilor de foc despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Cine dintre noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine dintre noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?” Vai de aceia care au găsit în acest crematoriu locul destinației lor veșnice și care trebuie să-și privească acolo viața pământească în lumina adevărului și care vor regăsi acolo toate cuvintele buzelor lor, ca să dea

socoteală Celui ce este gata să judece viii și morții” (1 Petru 4,5)! „Vă spun că în ziua judecății oamenii vor da socoteală de orice cuvânt pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi îndreptățit și din cuvintele tale vei fi condamnat” (Matei 12,36-37). Lasă-mă să te rog să nu batjocorești niciodată iadul, locul îngrozitor al chinului, în care căile vieții tuturor păcătoșilor neîmpăcați își găsesc irevocabil sfârșitul veșnic.

Tendința caracteristică a prezentului este de a face iadul și pe satan subiect de batjocură și distracție. În multe orașe germane există cârciumi închinată stăpânului iadului. Este iadul un subiect potrivit pentru glume vesele? Din Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu îți mărturisesc că numai harul lui Dumnezeu, numai mâinile ridicate, mijlocind pentru tine, ale Domnului Isus te-au păzit până astăzi, pentru a nu fi dus în această cea mai îngrozitoare dintre închisori, din care nu va fi nici o scăpare.

În zilele noastre au apărut mulți învățători deștepți și frumos vorbitori, care sub masca învățaturii divine mărturisesc oamenilor vestea dorită, că pierzarea veșnică a iadului nu este reală. Cu zâmbet superior ei îi caracterizează pe martorii adevărului biblic ca oameni retrograzi, care încă mai cred în povestea înfricoșătoare despre pierzarea veșnică a iadului. Normal că acești învățători moderni și cultivați găsesc mari ovații. Da, numai de-ar avea cuvintele lor trăinicie în pragul veșniciei! S-a întâmplat în timpul răscoalei chineze a boxerilor, că preoții boxerilor au rostit formule sfinte împotriva trupelor europene și și-au dus propriile cete, prin descântări – după cum le-au dat iluzii – în fața gloanțelor europenilor. Era vorba de a pătrunde în una din cetățile apărate de trupele germane. Germanii stăteau pe zid. Boxerii i-au crezut pe preoții lor, că nici un glonț nu va veni din puștile străinilor. În amurg au năvălit spre zid. Focul rapid al germanilor a răpăit. Chinezii zăceau în sângele lor. I-a ajutat că i-au crezut pe preoții lor mincinoși? Minciuna a avut putere numai atâta timp, până a apărut realitatea – dar atunci a fost prea târziu. Exact așa este cu bărbații care prin cuvânt și în scris le bagă oamenilor în cap convingerea că: nu există iad, nici pierzarea care dăinuiește veșnic a iadului de foc. Ascultă: **ești înșelat!** Unul mai mare decât acei înșelători învățați, Unul care n-a purtat haine moi și care n-a locuit în palatele împăraților, a vorbit în cuvinte neînfrumusețate și neacoperite despre **focul care nu se stinge și despre viermele care nu moare**. A fost Acela care i-a iubit pe oameni până la moarte. Dacă în această chestiune este vorba despre o problemă de învățătură teologică, atunci am putea să lăsăm aceasta echitabil în seama oamenilor culți și învățați. Dar treaba nu stă așa. Este vorba de a-ți mântui sufletul din pierzarea căreia i-au căzut pradă toți oamenii care merg neîmpăcați în veșnicie. Dacă trupul nostru se scufundă în adâncurile mării sau dacă este îngropat sau ars, aceasta nu este hotărâtor – dar **unde te duci tu însuți, unde îți vei petrece veșnicia**, despre aceasta este vorba. Isus vrea să te salveze din chinurile pierzării veșnice, de aceea a curs sângele Lui. Încredințează-te mâinilor Lui, crezând, astfel vei fi mântuit, atunci vei fi scăpat de dreapta mânie a Judecătorului sfânt! Dacă nu ar fi fost vorba de a-i salva pe păcătoșii vinovați din pierzarea iadului, atunci Fiul lui Dumnezeu n-ar fi avut nevoie să vină din ceruri aici jos, ca să moară pe cruce. El a venit, jertfa unei împăcări veșnic valabile este înfăptuită, poarta harului este larg deschisă pentru orice păcătos care crede; de ce amâni de a trece prin ea?

Trezește-te, vino-ți în fire – înțelege cine ești și încotro te duci! Ce groaznic ar fi dacă ar trebui să-ți vii în fire abia în clipa veșniciei, dacă ar trebui, părăsit de oameni, să treci singur prin poarta întunecată ca un păcătos pierdut! **Recunoaște-L astăzi pe Acela care te iubește, recunoaște-L pe Isus, Mântuitorul și Salvatorul tău, încredințează-te Lui!**

Nr. 26 DE CE SUNT AȘA DE MULȚI ALIENAȚI MINTAL?

„Erați fără nădejde și fără Dumnezeu în lume.” (Efeseni 2,12)

Dacă se călătorește cu trenul de la Stettin sau de la Eberswald spre Berlin, cam la 14 kilometri înainte de Berlin, în stația Buch, se vede **un oraș nou**. Multele case înalte sunt construite toate în același stil arhitectonic, în mijloc se înalță mai multe coșuri de fabrică și un turn de apă. Acesta este un oraș ciudat – el este locuit numai de **bolnavi alienați mintal**. Casele de nebuni ale orașului Berlin nu mai ajungeau de mult pentru numărul crescând înspăimântător al nebunilor și atunci s-a construit o nouă instituție de alienați, calculată pentru 3000 de bolnavi psihic, dotată după toate cerințele și practicile epocii moderne. Ce loc plin de lacrimi! Ce vale a plângerii! Cu siguranță că poporul nostru are motive să fie recunoscător că pentru bolnavii psihic s-a găsit o îngrijire așa de extraordinară – dar aceasta nu înseamnă că în enorma creștere a numărului bolnavilor alienați mintal nu zace un indiciu zguduitor al epocii, o trăsătură caracteristică a prezentului. Există fără îndoială oameni care sunt bolnavi psihic, în cazul cărora este vorba numai despre boala fizică a creierului sau a nervilor. Există alții care, în starea bolii lor moștenite poartă povara păcatelor părinților lor. Ei sunt predici ambulante, zguduitoare despre cuvântul: „Domnul pedepsește fărădelegea părinților în copii până la a treia și a patra generație” (Numeri 14,18).

Făcând abstracție de aceste cauze, înmulțirea uriașă a caselor de nebuni și a spitalelor de boli nervoase, peste tot ticsite, stă în cea mai strânsă legătură cu natura prezentului. Mulțimea oamenilor din creștinătatea de nume s-a lepădat de Dumnezeu și de Cuvântul lui Dumnezeu. Tăgăduirea lui Dumnezeu le răpește oamenilor disciplina, ocrotirea și refugiul în mijlocul ispitelor și al luptelor vieții. Slujirea poftei cărnii îi aruncă în brațele distrugerii. În cazul multor mii, din păcate, a devenit realitate ce este scris: „De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă poftelor inimii lor, să-și necinstească trupurile, ei între ei, căci au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și au cinstit și au slujit creaturii în locul Creatorului, care este binecuvântat în veci” (Romani 1,24-25).

Casa de nebuni, casa săracilor, închisoarea și sinuciderea au fost numite „cele patru porturi” în care alcoolul îi lasă pe sclavii lui să sfârșească. Dar mai mare decât numărul celor pe care băutura îi duce în casa de nebuni este numărul celor care prin păcatul poftii carnale sunt îngropați de vii în acest mormânt al celor vii. Unii dintre aceștia s-au îmbolnăvit de demență din cauza otrăvii bolii venerice – ei se numără cu miile în Reichul german -, ceilalți și-au pierdut singuri mințile prin pofta cărnii, cu toate că știau limpede că-și ruinează viața. Robi jalnici ai păcatului! **„Oricine trăiește în păcat este rob al păcatului.”** (Ioan 8,34.) Ce mare de suferință, lacrimi de tată, lacrimi de mamă înconjoară fiecare dintre aceste biografii individuale! Să aduci în casa de nebuni un fiu, o fiică, este o suferință mult mai adâncă decât să-l vezi că moare și că este îngropat. Nu există pentru acești oameni ofiliți în duh și în trup nici un eliberator, nici un salvator? Sigur – Isus este aici și Își împlinește cuvântul: „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8,36). Dar acest Salvator este disprețuit, este privit ca un personaj de poveste, iar sfântul, minunatul, salvatorul Său Nume – ca un sunet gol. Astfel se scufundă și n-au pe nimeni să-i ajute.

Dar există alții cu nervii la pământ – victime ale neobositei agitații și alergării, ale îngrijorării și ale mâhnirii. Concurența distrugătoare, speranțele spulberate și așteptările înșelate din câmpul muncii și din afaceri le-au mâncat nervii. Ei n-au avut timp să bea apa vieții veșnice din Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea li s-a uscat sufletul în pustiul acestei vieți. Dar câți dintre acești oameni, care n-au avut timp pentru Dumnezeu, deoarece munca, afacerea și datoria le-au umplut și le-au devorat toată inima și viața, după aceea, când a fost prea târziu, **au avut atâta timp – în casa de nebuni!**

Îl vezi pe bărbatul cu privirea fixă, care se holbează în gol ore în șir? Bani fuseseră nădejdea lui, refugiul lui, dumnezeul lui. Când și-a văzut averea amenințată, au venit acele vremuri de nopți nedormite în care alternau teama și speranța. El și-a chinuit mintea pentru a găsi o cale de ieșire. În cele din urmă a venit prăbușirea. Când a văzut totul pierdut, mintea lui s-a întunecat. Oare de ce n-a putut acest bărbat să se roage? Oare de ce n-a căutat ajutor la Dumnezeu? Lasă-mă să-ți spun: el era un copil al acestui timp prezent, în care Dumnezeu viu a fost înlăturat. Când este vorba despre realitatea vieții, oamenii au alt dumnezeu, care se numește „banul”. Acest idol i-a dus deja pe mulți, mulți dintre adoratorii lui în casa de nebuni. Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? „Dacă avem cu ce să ne hrănim și cu ce să ne acoperim, ne va fi de ajuns. Cei care vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în cursă și în multe pofte nebune și periculoase, care îi cufundă pe oameni în ruină și în distrugere. Căci iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele” (1 Timotei 6,8-10).

Că aici pe pământ există o viață în care un om poate să rostească în pace: **„Domnul este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic”**, aceasta nu vor oamenii s-o creadă. De aceea sfârșesc mulți oameni în casa de nebuni, pentru că nu pot să se roage. Grijiile și mâhnirile îi duc în locul disperării fără nădejde. Spune: **știi să te rogi?** Nu mă refer dacă știi pe dinafară vreo rugăciune din copilărie – nu, vreau să spun: dacă poți să-I vorbești Dumnezeului veșnic ca un copil tatălui sau mamei sale, pentru a cere tot ce ai nevoie, pentru a spune ce dorești, pentru a te plânge de ceea ce-ți lipsește. Pentru a putea aceasta, trebuie să fi devenit un copil al lui Dumnezeu, prin predarea inimii Domnului Isus. Ai devenit copil al lui Dumnezeu?

Numărul celor îngrijorați, al celor temători, al celor disperați este uriaș. Câți nu trăiesc cu gânduri de sinucidere, câți nu-și iau viața! Numărul lor crește de la an la an. Cine vrea să vadă realitatea vieții în prezent, acela nu trebuie să vadă numai partea exterioară, strălucitoare a extraordinarei transformări, nu numai avântul extraordinar al industriei, al comerțului, al tehnicii, al științei – el trebuie să privească la multele inimi fără consolare, fără pace, la multele vieți zdrobite, ruinate, care privesc trist de sub acel exterior strălucitor. Câte cete de oameni sunt, deasupra vieții cărora este inscripția: „Fără nădejde și fără Dumnezeu în lume!”

Te rog, privește-L pe Acela care Și-a lăsat viața pentru tine. El este Domnul slavei. El a venit din lumea luminii și a păcii, de acolo unde nu este nici un păcat, unde nu curge nici o lacrimă. De ce a venit? Dragostea L-a adus aici – dragostea pentru tine. El te-a căutat, El a vrut ca tu să găsești la inima Lui și în brațele Lui un loc al plăcerii. El a vrut să te poarte prin lupta și prin nevoia vieții, El a vrut să-ți ștergă lacrimile, să-ți mângâie inima în ziua suferinței. El a vrut, în această lume în care se sfărâmă toate speranțele, să-ți dea o nădejde de nezdrobot. Dacă vrei s-o câștigi, atunci pășește cu păcatele tale în lumina Lui. Lasă-ți conștiința să fie luminată de Cuvântul lui Dumnezeu, privește-ți viața, trecutul în lumina veșniciei! Nu te gândi că păcatul este o noțiune vagă – **păcatul este ceea ce ai păcătuțit, cu o vină înmiiță față de Dumnezeu și de oameni**. Tot răul pe care l-au făcut egoismul tău, mânia ta, necruțarea ta, tot ce a fost imoralitate, minciună, lăcomie – nu formează acestea un munte de vină? **Ascultă vestea bună!** Sângele lui Isus Hristos șterge toată vina oricui care crede. Crede această veste, deschide-ți inima pentru Fiul lui Dumnezeu – astfel vei fi salvat, împăcat, păzit, binecuvântat – atunci nu mai trebuie niciodată să te temi, să disperi. Numai Isus ia ceea ce îl desparte pe om de Dumnezeu, ceea ce îi răpește pacea, ceea ce îi spulberă nădejdea: **vina**. Atunci vei învăța, de asemenea, să alergi cu orice neceaz la inima de Tată a lui Dumnezeu; atunci Îl vei recunoaște pe Ajutătorul atotputernic și vei învăța să arunci asupra Lui, crezând, toată povara. Vina păcatului este uriașă și de aceea tot uriaș vine și neceazul de acolo. Este timpul să strigăm tare în poporul nostru această veste bună, ca s-o audă toți oamenii îngrijorați, temători, disperați!

Nr. 27 CINE A FOST ISUS? CINE ESTE ISUS?

„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci.” (Evrei 13,8)

Domnul X. a murit. Prin speculațiile lui înșelătoare, din cauza dobânzilor lui mari i-a lăsat fără economiile lor pe mulți oameni, care i-au încredințat micul lor capital. Ei l-au blestemat pe bărbatul dibaci, care la câțiva ani după marele lui faliment a început iar să se îmbogățească. După ce averea lui a crescut mai târziu la multe milioane, a înființat instituții de binefacere, a construit case de locuit și școli pentru muncitorimea lui. Acum trecea drept un om evlavios. Așa se face că unii îl înjurau pe acest bărbat, iar alții îl laudau. Care era adevărul? Firește că mortului nu i se mai clintea nici o trăsătură a feței din cauza oamenilor care-l blestemau și nici când la sicriul lui s-a ținut un panegiric despre filantropia și caritatea lui. El i-a lăsat pe oameni să se certe în legătură cu dilema: dacă a fost un om bun sau un ticălos. Adevărata lui biografie este înscrisă în cărțile lui Dumnezeu. Dacă n-a găsit pace și iertare prin credința în sângele lui Isus, atunci în ziua mării judecări se va citi public adevărul despre viața lui. În fața marelui tron alb va fi împlinit cuvântul: „Și morții au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea, potrivit faptelor lor.” (Apocalipsa 20,12.) Atunci vor afla toți cine a fost domnul X. În timpul vieții lui a fost important cine era el, fie că puteai să ai încredere în el, fie că nu. Dar astăzi nu întrebă nimeni cine și unde este domnul X. **Că doar este un mort!**

Învățații au efectuat cercetări istovitoare privind evenimente și fapte petrecute. Au scris cărți și s-au contrazis între ei pentru a stabili: Cine **a fost** Alexandru cel Mare? Cine **a fost** Cezar? Cine **a fost** Wallenstein? Dar nimeni nu întrebă: Cine **este** Alexandru sau Cezar sau Wallenstein? Acești oameni, în fond, sunt **morți!** Imperiile lor s-au destrămat, faptele lor au fost uitate și gloria lor a pălit. Ei nu-i pot fi de folos sau nu-i pot dăuna generației actuale, ei nu le pot dărui sau lua nimic oamenilor. În legătură cu toți aceștia este valabil cuvântul: „Nu vă încredeți în cei mari, în fiul omului, în care nu este mântuire. Suflarea lui trece, se întoarce în pământ; și în aceeași zi îi pier și planurile.” (Psalmul 146,3-4.) Dacă întrebi: Cine a fost Nietzsche?, ți se va răspunde că a fost un filozof foarte talentat și ingenios, un dușman al creștinismului, care prin scrierile lui anticreștine le-a luat multor oameni: credința, nădejdea, mângâierea și rugăciunea și i-a mântat pe mulți la deznădejde și disperare, ba chiar la sinucidere pe nenumărați oameni și că a murit de tânăr, de alienație mintală. Dar nimeni nu întrebă: Cine **este** Nietzsche? Și nici nu întrebăm: Cine **este** apostolul Pavel? cu toate că acest bărbat le-a arătat multor oameni calea spre credință, spre pace, spre fericirea inimii și binecuvântare și o mai face și astăzi. Dar el a plecat de mult în veșnicie. Nu mai este de găsit pe pământ.

Ai înmormântat o mamă iubitoare sau un tată devotat? Tu îți aduci aminte cine era măicuța ta – cât era de prietenoasă și de răbdătoare, cum putea mângâia, cum ai stat în poala ei și cum ședea ea la patul tău de suferință. Ai avea multe de povestit la întrebarea: **Cine a fost mama ta?** Dar nimeni nu întrebă: cine este mama ta decedată?

Totuși, aici este o Persoană sfântă, minunată, Isus Hristos, Domnul, care a trecut prin viața aceasta pământească și a suferit și a murit pe cruce. Dar a înviat și trăiește și le-a lăsat alor Săi promisiunea: „Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28,20.) Despre El, Fiul lui Dumnezeu, este scris: „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci.”

Mulți învățați au scris volume pentru a dovedi că Isus Hristos a fost numai un om. Ei l-au prezentat ca pe întemeietorul unei religii, ca pe un învățător înțelept. Au declarat minunile Lui ca povești, învierea Lui, ca născocire. Ei vorbesc despre El ca despre un mort care a trăit odinioară. Dar în timp ce savanții necredincioși îl tratează pe Prințul vieții ca pe un mort, El, Cel viu, Cel prezent stă pe calea vieții tale ca marele Salvator, Ajutător, Mângâietor. Oricine Îl poate găsi și pentru oricine are o mântuire deplină, un ajutor desăvârșit. Tuturor le spune: „Căutați pe Domnul până se poate găsi; căutați-L cât timp este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept

de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând.” (Isaia 55,6-6.)

Păcătosul împovărat de vină, omul cu conștiința chinuită, cel îndoliat căruia moartea i-a distrus fericirea pământească, cel disperat care în necazul lui nu mai vede nici o cale de ieșire, bolnavul în durerile lui, văduva în nevoia ei – toți găsesc în El, în Cel prezent, ceea ce au nevoie: mângâiere, pace, putere, nădejde și ajutor. Nu întreba cine **a fost** Hristos. Aceasta nu-ți este de folos. Trebuie să întrebi: Cine **este** Hristos? căci El este prezent.

Un bărbat simplu, sărac și neinstruit a primit de la un savant necredincios lucrarea acestuia: „Cine a fost Isus?” El a răspuns la această livrare cu următoarea scrisoare:

K., 11 octombrie 1880,

Stimate domn,

Cu ceva vreme în urmă mi-ați trimis un tratat: „Cine a fost Isus?” Nu am puterea, nici fizică, nici spirituală, să contest obiecțiile față de credința în Isus Hristos, pe care el le conține, și nici măcar să răspund complet la întrebarea: cine a fost El. Dar s-a iscat în mine dorința să vă spun câte ceva despre ceea ce **este Isus pentru mine**, acum, când zac pe patul de suferință:

Pot face experiența că El mă poate sprijini și mângâia în suferințe și chinuri, care fără El ar fi insuportabile pentru mine. În nopțile fără somn și în zilele pline de dureri El este permanent cu mine (și pot să-I simt prezența) ca Mântuitorul meu iubitor, ca „prietenu care iubește oricând” și „care ține mai mult la tine ca un frate”. (Proverbe 17,17 și 18,24.) Pentru că nu știu cum se va sfârși boala mea, aș fi în întunericul cel mai deznădăjduit dacă El nu mi-ar fi atât de aproape, atât de prețios; dar acum pot să mă încredințez Lui și să mă bucur, căci știu că El, care odinioară a murit pe cruce pentru mine, va face totul bine și că El nu mă va părăsi și nu mă va neglija nici în viață, nici în moarte. În zilele când eram sănătos și munceam, am văzut că El este ceea ce spune, iar acum, în suferință și în neajutorare constat mai mult ca oricând că El trăiește și este aproape.

Pot să vă adresez o întrebare ca replică la întrebarea dumneavoastră? Ați fost vreodată în situația mea – așa de bolnav încât să fi fost numai un pas între dumneavoastră și veșnicie? Îmi cereți să renunț la ceea ce este lumina vieții mele, bucuria în suferința mea. Dar ce vreți să-mi oferiți în locul lor, ce puteți să-mi oferiți în locul lor? Îmi puteți recomanda în mod serios să schimb credința mea cu necredința dumneavoastră, să-mi dau convingerea fermă pentru îndoiala dumneavoastră, pentru nesiguranța dumneavoastră? Nici pe departe nu pot să vă spun tot ce este pentru mine Isus Hristos, Domnul și Răscumpărătorul meu, căci cuvintele nu pot să exprime tot. Dar aceasta pot s-o spun: credința mea – Isus Însuși – trece proba în dureri, în mâhnire, în dezamăgiri, ba rezistă chiar și în fața apropiatei morți; Cuvântul Lui și realitatea Lui tocmai aici par să se adâncească și mai mult, dacă aceasta este posibil. Puteți și dumneavoastră să spuneți toate acestea despre opinia dumneavoastră erudită?

Al dumneavoastră devotat, G. S.

Acum permite să te întreb: ce ai răspunde la întrebările: **Cine este Isus?** și: **Cine este Isus pentru tine?**

Nr. 28 SÂNGE VĂRSAT

„Noi am cunoscut dragostea prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi trebuie să ne dăm viața pentru frați.” (1 Ioan 3,16)

Când amiralul japonez, Togo, a plecat la luptă cu flota lui, a scris familiei lui că de acum înainte nu va mai da nici o veste acasă și nici de acasă nu voia să mai primească, pentru a nu fi distras de la completul devotament pentru misiunea care i s-a dat.

Când generalul japonez, Nagi, a preluat comanda supremă a armatei, a primit curând vestea că fiul său a căzut în luptă. El a scris familiei lui că dacă cenușa celui decedat ajunge în Tokio, să se mai aștepte cu înmormântarea; el și celălalt fiul al său doar vor cădea și ei curând, așa că pot fi înmormântați toți trei în același timp.

Un alt tată japonez a spus unui european, care vorbea despre fericita întoarcere acasă a fiilor lui plecați la război: „Domnule, ce spuneți acolo? Fiii mei pleacă la război ca să moară și nu au dreptul să se gândească la întoarcerea acasă și la familiile lor.” Aici înțelegem ceva din hotărârea serioasă a voinței, cu care acești japonezi pun în joc fără rezerve toată persoana lor pentru cauza patriei lor. Ei spun: **Eu nu-mi mai aparțin mie!** Acest sacrificiu al japonezilor a fost pe drept admirat în Europa. Același lucru îl vedem la unele figuri mari ale istoriei germane. Chiar mai nobil decât generalul Nagi a vorbit odinioară generalul York. Înainte de a mărșălui din Berlin cu corpul său de armată, în primăvara lui 1813, a strigat în fața regimentelor lui: „Jur că o patrie nefericită nu mă va mai vedea!” A procedat corespunzător.

Este un lucru mare pentru decizia unei inimi omenești să se dea total, să se sacrifice deplin. Dacă aceasta se petrece pentru un scop pământesc mare sau pentru patrie, atunci lumea știe să prețuiască bine asemenea abnegație. Când în după-amiaza zilei de 16 august 1870, la Mars la Tour, brigada a 38-a s-a prăbușit sub focul puternic al superiorității numerice franceze și a trebuit să se întoarcă, lipsită aproape de toți conducătorii, prin râpa adâncă de 50 de picioare, care puțin mai înainte fusese străbătută victorios, conducătorii oștirii prusace au văzut că bătălia era în primejdie să fie pierdută. În fața acestei situații, comandantul regimentului 1 de dragoni din gardă s-a aruncat cu trei escadroane spre dușmanul care împingea din spate, a străpuns victorios masele infanteriei franceze și le-a făcut să se dea bătute. Când după acest atac dragonii gărzii s-au repliat, le lipseau toți comandantii și o treime din efectiv. Câte vieți scumpe au fost jertfite aici, cât sânge de eroi a fost vărsat! Căntece, monumente, tablouri, tratate de istorie au lăudat această faptă eroică – pe drept; măreția omenească și fapta omenească merită admirația omenească. Nimeni nu va spune: De ce a fost vărsat tot acest sânge prețios? Trebuia să fie vărsat pentru a câștiga biruința și pentru a salva patria. Supraviețuitorii au simțit că această jertfă a fost adusă pentru ei, ca ei, prin biruința scump răscumpărată, să devină părtași la măreția și bunăstarea câștigate ale patriei pământești. De aceea își cinstește orice popor eroii cu dragoste recunoscătoare.

Dar există Unul care S-a dat pe Sine Însuși, care a dat și a jertfit tot ce a fost și a avut; cu toate acestea, oamenii pentru care El a suferit și a murit trec indiferenți și reci pe lângă El. **Este Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.** El a spus despre Sine: „Nimeni nu are o iubire mai mare decât acela care își dă viața pentru prietenii săi” (Ioan 15,13). De câte ori nu este aplicat acest cuvânt la fapta eroică de război, **dar dragostea Fiului lui Dumnezeu, care a venit din cer ca să moară pe cruce - cine o înțelege?** Cea mai mare faptă de dragoste, cea mai mare jertfă care a fost adusă vreodată, n-a fost o faptă de curaj eroic omenesc, ci a fost jertfa dragostei lui Dumnezeu, despre care sunt scrise două lucruri: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16) și: „El a murit pentru toți, ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5,15). **Îl cunoști pe Acela care a murit pe**

cruce și pentru păcatele tale? Ție nu-ți poate folosi la nimic abnegația japonezilor, pe tine nu te pot salva patriotismul și dăruirea eroilor germani pe câmpul de luptă francez. **Și totuși ai nevoie de salvare.** Nu este vorba despre primejdia războiului pentru patria ta – pentru aceasta este pregătit un popor înarmat cu echipare completă. Nu este vorba despre primejdia unei boli fizice – există destui medici cu experiență, spitale și săli de operație. Nu, în ceea ce te privește este vorba despre aceea, că ești în primejdie să fii târât prin moarte, ca un păcătos vinovat, în fața tronului Judecătorului sfânt.

În sfânta Lui măreție, în slava Tatălui, Fiul lui Dumnezeu a fost înainte de întemeierea lumii înconjurat de cântările de laudă ale cerului. Ochiul Lui care a privit anticipat în veșnicii, te-a văzut pe tine, păcătosul născut din țărână. El a văzut inima ta rea și cum pe drumul vieții tale vei clădi vină peste vină. Te-a văzut purtat irezistibil spre ceasul judecății, spre sfârșitul deznădăjduit în veșnica pierzare. Nu era nimeni care te-ar fi putut salva. – Cine să fi plătit prețul de răscumpărare sau cine putea să anuleze vina ta? Atunci inima Dumnezeului veșnic s-a frânt de milă pentru tine. Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie. Isus a părăsit slava Tatălui, strălucirea, puterea tronului ceresc. El S-a smerit pe Sine însuși. El a trăit pe pământ ca un străin fără patrie, El, Creatorul lumilor. El Și-a dat viața, Și-a vărsat sângele, **S-a jertfit pe Sine Însuși.** Ai înțeles tu această dragoste? Ești căutat cu dragostea nemărginită a lui Dumnezeu și răscumpărat cu un preț care întrece cu mult toate sacrificiile omenești și dovezile de dragoste.

Să fie dragostea aceasta zadarnică pentru tine? Vrei s-o respingi sau să treci indiferent pe lângă ea? Privește-L stând sub cununa de spini, cu mâinile legate de funii, cu sânge pe frunte, cu scuipat pe față. Pilat din Pont, judecătorul nedrept, vrea să-I dea drumul. Dar strigătul miilor de glasuri ale mulțimii, instigată de către preoții cei mai mari, umple văzduhul: „Răstignește-L, răstignește-L!” Este dus afară, pironit pe cruce, mâinile și picioarele Îi sunt străpunse. David a prorocit despre suferințele Sale de moarte: „Niște câini mă înconjoară, o ceată de răufăcători m-a împresurat; mi-au străpuns mâinile și picioarele.” (Psalmul 22,16.) Acum ascultă! Când Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit pe cruce, părăsit de Dumnezeu, lepădat de oameni, înconjurat de întuneric, când a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”, **atunci Isus a suferit pedeapsa păcatelor tale, El a purtat pe lemnul blestemat blestemul pe care tu l-ai meritat.** Dragostea pentru tine L-a dus pe cruce. Dragostea Lui a decis să te scape definitiv din veșnica pierzare, din mânia lui Dumnezeu. De aceea este scris pentru oricine care crede: „El a purtat păcate noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate; prin rănilile Lui ați fost vindecați.” (1 Petru 2,24.) Ești dispus să te lași răscumpărat? Când Domnul slavei a strigat murind: „S-a isprăvit!”, atunci a fost într-adevăr deschisă pentru tine poarta casei cerești a Tatălui, calea spre slavă se așterne liberă în fața ta. Isus te cheamă să intri pe această cale, să intri pe această poartă. Dragostea Lui de nespus a făcut totul pentru tine. Spune astăzi „Da!” acestui Mântuitor care te întreabă dacă vrei să te lași mântuit prin jertfa Lui. Ia și tu o decizie hotărâtoare de viață, de a te preda absolut, imparțial, pentru timp și veșnicie Aceluia care te-a iubit întâi și S-a dat pe Sine Însuși pentru tine.

Nr. 29 ESTE ÎNVIEREA PLAUZIBILĂ?

„A înviat Domnul cu adevărat!” (Luca 24,34)

Din Ohio (America de Nord) a venit de curând o știre, că un indian a determinat o fată tânără, printr-o sumă mare de bani, să se lase transpusă de el într-un somn magnetic și să fie îngropată în această stare. După opt zile trebuia să fie scoasă din pământ și reanimată. Ziarele au relatat amănunțit cum s-au petrecut toate acestea, cum fata a fost hipnotizată și îngropată în prezența a 3000 de spectatori și cum după opt zile a fost dezgropată și reanimată, ce a spus ea apoi despre starea ei inconștientă și așa mai departe.

Această relatare a găsit pretutindeni crezare binevoitoare. Rămâne în seama ta dacă vrei să dai crezare acestui lucru, trebuie numai să iei seama că știrile de felul acesta, extrem de neverosimile, neconfirmate de nimeni, găsesc acceptare bucură pentru că sunt scrise în ziar. Oamenii cred de bunăvoie ce scrie în ziar; ce scrie în Biblie, resping. În realitate, ziarele relatează în prezent de multe ori evenimente miraculoase.

Când în 10 martie 1905 accidentul îngrozitor din minele de cărbuni din Courrières (Franța) a îngropat mai multe sute de mineri în puțurile care ardeau, administrația minieră franceză a sistat după câteva zile acțiunile de salvare. Lucrările au fost reluate abia după ce o grupă germană de salvare a ajuns acolo. S-a întâmplat apoi, că la douăzeci de zile după marea explozie de gaz, un grup de treisprezece mineri au ieșit la lumină vii și nevătămați din minele de cărbuni arzând. Ce au trăit sub pământ, cum au rătăcit încolo și înapoi, cum au căutat mâncare, cum au găsit ovăz într-un depozit care se afla în mină, cum au căutat zile în șir o cale de ieșire din galeriile subterane și cum în cele din urmă au ajuns în apropierea unui lift – ziarele au povestit toate acestea amănunțit. În unul din ziare, aceste informații au fost pefățate cu cuvintele: „Au trecut vremurile în care lumea credea în minuni.” Firește că după aceea oamenilor nu le rămâne nimic altceva de făcut, decât să admită că a fost o minune când acești 13 mineri s-au întors la lumina zilei din prăpastia de foc a minei. Toți inginerii și experții au declarat că este imposibil ca vreunul să mai trăiască și să poată fi salvat. Dar când au fost salvați aceștia 13, nimeni nu s-a îndoit de adevăr, pentru că s-a comunicat în ziare.

În 1903, în 18 aprilie, pe marea Baltică s-a răsturnat o corabie mică încărcată cu lemn, numită „Ernte”, între Memel și Nowy Port. În clipa în care corabia s-a răsturnat, căpitanul E. era în cabină. Apa a închis spiraiurile. Astfel căpitanul a fost îngropat de viu, în timp ce corabia plutea mai departe ca epavă, cu carena în sus. După douăsprezece zile vaporul norvegian „Aurora” a găsit epava și a remorcat-o. La fixarea frânghiei de remorcare, marinarii au auzit o bătaie. Au făcut o gaură în trunchiul de fier al corăbiei – imediat căpitanul E. a întins un deget prin gaură. Marinarii s-au înțeles cu cel îngropat de viu, apoi epava a fost remorcată în portul Nowy Port. Acolo a fost eliberat căpitanul E. din mormântul lui, după un prizonierat de douăsprezece zile. Nimeni nu s-a îndoit de adevărul acestei întâmplări, argumentată cu dată și cu numele căpitanilor implicați și a navelor.

Oamenii nu găsesc nici o dificultate în a crede cele mai miraculoase evenimente pământești. Dar de îndată ce se pun în discuție Dumnezeu și lumea nevăzută, aceiași oameni anunță că nu pot să creadă. Îngerul lui Dumnezeu mărturisește la mormântul deschis al lui Isus: „Nu este aici, a înviat!” (Luca 24,5-6.) Te rog, spune-mi, spune-ți ție: ești convins că Hristos a înviat din mormânt, așa cum o mărturisește Scriptura, că este o realitate faptul că de-a lungul a patruzeci de zile S-a întâlnit cu ucenicii Lui după înviere? Este scris: „După ce suferise, li S-a prezentat (adică ucenicilor Lui) El Însuși viu, prin multe dovezi de netăgăduit, fiind văzut de ei timp de patruzeci de zile și vorbind despre lucrurile care privesc Împărăția lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 1,3). Scriptura mărturisește că a plecat la cer în fața ochilor ucenicilor Lui și că a fost înălțat în slava Tatălui: „După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, a fost înălțat la cer și un nor L-a ascuns de ochii lor” (Faptele Apostolilor 1,9). Ești convins că Hristos cel înviat este

pentru tine ca o Persoană prezentă, sfântă, dumnezeiască, un Mântuitor care ascultă și salvează, un Prieten adevărat, viu, căruia Îi poți vorbi, care te ascultă, te iubește, care te ajută? Dacă trebuie să răspunzi la aceste întrebări cu „Nu”, atunci îți spun: **încă nu ești un creștin credincios!**

Pentru că Dumnezeu i-a văzut pe oameni prinși în cursă de înșelăciunea lui satan, care vrea să-i țină tare în necredință, a pus în creație, sub ochii oamenilor, nenumărate pilde minunate ale învierii, uimitoare de tot, lucruri de neînțeles pentru rațiunea firească. Privește numai omida, care după o scurtă călătorie pământescă, zace luni întregi în pământ ca o pupă moartă; trezită de soarele de primăvară, învie ca fluture, pentru a-și lauda Creatorul într-o viață nouă. Privește bobul de sămânță care se pune fără viață în pământ, din care răsare o viață nouă, pentru a crește, a înflori și a purta rod. Nu vorbește fiecare răsărit de soare și orice nouă primăvară despre înviere? **De ce nu crezi?** Chiar ar fi groaznic dacă n-ar exista învierea, dacă această viață pământescă, cu toată osteneala ei, lacrimile ei, dezamăgirile și nedreptățile ei ar fi totul! O, tu simți că aceasta este cu neputință! – Cu toate acestea, nenumărați oameni, care se numesc creștini, nu cred cu adevărat acest **adevăr fundamental al creștinismului, învierea Fiului lui Dumnezeu**. Această realitate măreață și prețioasă nu este dovedită numai prin mulți martori și întărită prin documente (citește 1 Corinteni 15,1-8), ci majoritatea acestor martori au pecetluit cu moartea adevărul mărturiei lor. Mii, sute de mii de oameni loiali, sinceri L-au cunoscut pe Domnul înviat ca Salvator și Prieten al lor. El le-a ascultat rugăciunile în modul cel mai uimitor. Ei au văzut credincioșia cuvintelor și a făgăduințelor Lui. Mulți și-au dat viața pentru că n-au putut să-L renege pe acest Domn iubit și minunat al lor.

Au existat numai în vremurile trecute asemenea martori ai lui Isus? Nu, și astăzi trăiesc sigur în mijlocul poporului nostru german peste două sute de mii de oameni, care-L cunosc personal pe acest Hristos înviat, ca Salvator și Prieten al lor. Ei vorbesc zilnic despre El, ei se poartă cu El ca și cu cel mai iubit Prieten al lor, ei cer sfatul Lui în toate problemele; El le răspunde și îi călăuzește. Aceștia nu sunt fanatici exaltați; sunt oameni adevărați, cumpătați, harnici. Și acest text îți mărturisește că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a înviat cu adevărat și trăiește. **De ce nu crezi aceste mărturii?** Nu este sângele apostolilor și al martirilor o dovadă mai bună decât cerneala neagră de tipar a ziarului? Ce dă o garanție mai bună pentru adevăr: decesul triumfător, plin de pace al aceluia care Îl mărturisesc pe Hristos-ul înviat, prezent - sau afirmațiile goale ale tăgăduitorilor lui Dumnezeu și ale batjocoritorilor în zilele când sunt sănătoși? **Crede Cuvântul lui Dumnezeu!** Acela, care din dragoste pentru tine a venit din cer și a murit pe cruce, îți este aproape. Deschide-ți inima, mărturisește-I păcatele tale, adu-I grijile tale! El va drege toată paguba vieții tale. Și tu vei găsi ce au găsit cetele celor răscumpărați: iertare și pace, salvare din judecata viitoare a lui Dumnezeu, o viață nouă, veșnică. Cheamă Numele lui Isus, cheamă-L cu seriozitate! Dacă faci lucrul acesta cu venerație și credință, El îți va răspunde. Vei primi o siguranță de nezdruccinat despre învierea lui Isus.

Un Hristos care a murit nu te poate ajuta cu nimic – numai un Mântuitor înviat, viu, înălțat te poate purta cu mâini atotputernice. Trebuie să ai parte de El! Atunci tu însuși vei umbla deja aici pe pământ, prin harul lui Dumnezeu, într-o viață nouă, de pace și de nădejde. La înviere vei primi un trup nou, asemenea trupului Său slăvit. Vei trăi veșnic cu El într-o lume acum încă nevăzută, în Împărăția luminii și a păcii. Atunci va fi realitate ceea ce este scris: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai exista. Nu va mai fi nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21,4).

Aceasta nu este o iluzie de cuvinte frumoase – aceasta este realitate și siguranță. Orice creștin adevărat știe lucrul acesta. Pentru el este o certitudine absolută, de nezdruccinat, garantată de Dumnezeu. – Domnul său înviat i-a spus-o. „Și Dumnezeu, care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi cu puterea Sa” (1 Corinteni 6,14). **Crezi?**

Nr. 30 UN BOGAT SĂRĂCIT, UN SĂRAC ÎMBOGĂȚIT

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde hoții le sapă și le fură; ci strângeți-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură; căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.” (Matei 6,19-21)

Doctorul L. B. a venit la Messina puțin după cutremur. I-a sărit în ochi un domn bătrân cu cioc, care, învelit într-un halat, alerga încolo și-ncoace în fața grămezii de dărâmături, care puțin mai înainte fusese casa lui confortabilă. În acea casă a avut afacerea lui, în pivnițe a avut seifurile cu un milion și jumătate de hârtii de valoare. Era unul dintre cei mai bogați oameni din Messina. Firește că a păstrat prevăzător în casă registrul de numere al acțiunilor și al obligațiunilor sale. Dar prudența lui n-a fost de ajuns pentru ceea ce a pățit acum. În cele 45 de secunde ale primului cutremur din zorii zilei de 28 decembrie 1908, casa s-a prăbușit; apoi dintre dărâmături au izbucnit flăcările și ruina a ars până la capăt. Acum bătrânul în halat păzea mormântul trist al bogăției lui, cu un pistol în mână. Căci s-au pornit mulți să fure dintre dărâmături ce puteau găsi, constând în bani și lucruri de valoare. În asemenea situație lucrurile se petreceau fără îndurare; unor morți le-au fost tăiate degetele, pentru a scoate repede inelele de aur. În fața acestor tâlhari nimic nu era sigur. De aceea îi aștepta bătrânul cu pistolul în mână pe soldați, care trebuiau să adune dărâmăturile. Deocamdată încă nu știa dacă este cerșetor sau milionar. Acest bărbat a avut în averea lui: nădejdea lui, refugiul lui, mândria lui și comoara lui. –

Cât de potrivit este explicat aici cuvântul Domnului: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde hoții le sapă și le fură; ci strângeți-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură; căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.” Acest bărbat se considera bogat înainte de cutremur; și alții se considerau bogați. A fost el într-adevăr bogat? Bagă de seamă: în ce îți pui nădejdea, acela este dumnezeul tău – dacă banii și averea sunt dumnezeul tău, atunci ești sărac ca un cerșetor, chiar dacă ai avea un milion și jumătate, ca acest bărbat. - Va exista și în viața ta un **cutremur**, în care va decădea în ruine fericirea ta pământească și averea ta. Mă refer la acea clipă în care moartea va sfărâma cortul trupului tău muritor. Atunci ți se va lua din mână ceea ce pe pământ ai numit „al tău”. **Cât de sărac este atunci un om care nu-L cunoaște pe Isus**, care nu și-a deschis inima pentru dragostea căutătoare a Domnului, care bate la ușă! El n-a lăsat să-i fie sufletul mântuit, pentru că inima lui a fost preocupată numai de pământ și de lucrurile trecătoare. Lasă-te atenționat, că ceasul acesta va veni la fel de brusc peste tine ca acest cutremur asupra locuitorilor din Messina!

Acolo, duminică seara, în 27 decembrie 1908, mulțimea se revărsa spre teatre și spre localurile de divertisment. Opera „Aida” a fost prezentată cu sala arhiplină. Nimeni n-a bănuit nimic despre distrugerea apropiată. Dar luni încă nu răsărise soarele, când tot orașul zăcea în ruine și mii de oameni care cu câteva ore înainte fuseseră în plăcerea lumii – au fost târâți în veșnicie. Cutremurul trecuse, timpul harului zburase; în fața ochilor tuturor acelora care părăsiseră neîmpăcați această viață pământească, s-a deschis poarta deznădăjduită a întinericului veșnic. Ei toți vor fi cândva purtați cu o forță irezistibilă la tronul foarte înalt al Judecătorului veșnic. Cine va șede pe acest tron? Un om cu o înfățișare dumnezeiască, în strălucire maiestooasă. „Ochii Lui, ca para focului; picioarele Lui erau ca bronzul strălucitor, arzând într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape multe. ... Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri; și fața Lui era ca soarele când strălucește în puterea lui.” (Apocalipsa 1,15-16.) Cine este acest Judecător sfânt? Este Isus, Fiul lui Dumnezeu, care a venit din cer ca să-i mântuiască pe păcătoșii pierduți. El a suferit și a murit pe cruce, a luat locul celui vinovat în judecata dreaptă a

lui Dumnezeu. El este Acela despre care este scris: „El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8,9). El a venit, a suferit și a murit pentru tine, te-a căutat și te-a chemat – **te-ai lăsat găsit?** Acum, în timpul harului, îți este aproape ca Mântuitor salvator. Acolo, în veșnicie, nu vei mai vedea în El pe Salvatorul – nu, acolo orice păcătos neîmpăcat își va găsi Judecătorul.

Te îndrepti grăbit spre ceasul acela. Înțelege, crezând, vestea bună despre sângele împăcării, despre suferința și moartea pe cruce a Fiului lui Dumnezeu; apucă cuvântul harului și al vieții: „Cine crede în Fiul are viața veșnică!” Dar după aceea este scrisă concluzia gravă: „Dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el!” (Ioan 3,36.) Ce puțini oameni pricep în zilele actuale ale desfătării, ale slujirii lumii și a păcatului, vestea serioasă de a se grăbi să fugă de judecată, ca să găsească har, viață și pace la Isus! Problema vinovăției trebuie pusă limpede în ordine înaintea lui Dumnezeu. Mesajul divin sună așa: Ești vinovat și pierdut, dar Fiul lui Dumnezeu Și-a vărsat prețiosul sânge pentru tine! Pășește cu vina păcatului tău în lumina lui Dumnezeu - privește, crezând, în rănile de moarte ale lui Isus – lasă-te în mâinile Lui salvatoare, ca începând de atunci El să fie Stăpân peste viața ta! – Ai făcut lucrul acesta? Ai avut parte ca Isus să-ți ia din inimă și de pe conștiință povara vinei?

Acum câțiva ani, un bărbat, care suferea de o melancolie inexplicabilă, a vizitat un doctor. Era într-adevăr de compătimit, căci nu se mai bucura de nimic și în ciuda bogăției și a numelui său distins era un om sărman. Medicul n-a găsit la consultația grijulie nici o suferință organică și i-a pus bolnavului câteva întrebări: „Aveți griji acasă sau dificultăți cu starea materială? V-au rămas neîmplinite dorințele preferate? Trăiți în dușmănie cu rudele?” Dar nimic din toate nu se potrivea; acest bărbat trăia în relații strălucite, familia îl iubea și îl respecta. Atunci medicul a pus o altă întrebare: „Cum stați față de Dumnezeu?” Omul distins a recunoscut că este absolut necredincios; dar în cele din urmă a mărturisit că pe el – în ciuda necredinței lui – îl urmărește o viziune ciudat în legătură cu ziua judecății de apoi. „Permanent”, a spus el, „văd înaintea mea marele tron alb și pe marele Judecător al veacurilor; cerul și pământul au trecut, iar eu stau acolo singur înaintea lui Dumnezeu pentru a-mi auzi sentința. Mă simt jenat că pe mine, un bărbat necredincios, mă poate urmări zi și noapte o asemenea viziune și nu mă lasă să ajung la odihnă.” Acest medic era un creștin adevărat; el a răspuns: „Aici este o carte; este Cartea și Cuvântul lui Dumnezeu – ea aduce vindecare sufletului, dacă vreți s-o ascultați cu încredere!” Cu acestea a deschis Biblia la Isaia 53, i-a dat-o bărbatului melancolic și l-a rugat să citească cu voce tare. Acesta a citit capitoul și a ajuns curând la cuvintele: „Desigur, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui; și noi am socotit că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănile Lui suntem vindecați.” – Medicul i-a explicat cititorului cuvântul profetic și i-a arătat ce a făcut Dumnezeu pentru el la crucea de pe Golgota în minunata Lui dragoste, cum singurul Său Fiu a purtat pentru el pedeapsa ca Miel sfânt de jertfă și i-a ispășit păcatele în moarte Lui. Atunci acest bărbat fără pace și apăsător a băut din Cuvântul lui Dumnezeu apa vieții veșnice și s-a însănătoșit. El a lăudat harul cu glas tare. El a înțeles ce s-a petrecut pe Golgota.

A fost vindecat. Spaimetele judecății viitoare i-au fost luate. Inima și privirea i se odihneau acum pe Fiul lui Dumnezeu, răstignit și înviat pentru el. Sufletul lui găsisese **pace**. Acest sărac s-a îmbogățit. Ce n-a putut să cumpere cu bani, aceea a găsit la Isus. **Ești sărac sau bogat?**

Nr. 31 CE PĂRERE AVEȚI DESPRE CREȘTINISM?

„Cuvântul crucii este o nebunie pentru cei care pier,
dar pentru noi, care suntem mântuiți,
este puterea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 1,18)

Un misionar din India a primit următoarea petiție:
Rugăminte umilă a satului sărac, Sungiagett, către Padoi Posnett Sahib din Medek,

Din timpuri străvechi părinții noștri au adus jertfe idolilor din lemn și din piatră și li s-au închinat și noi am mers pe urmele lor. Am ascultat cuvintele vrăjitorilor noștri și am crezut ce ne-au spus preoții noștri, dar cu toate acestea ei n-au putut să ne ia povara păcatelor. Cu cât mai îndelung și mai mult ne-am rugat idolilor noștri, cu atât mai săraci și mai nenorociți am devenit. Avem rude într-un alt sat, care s-au alăturat oamenilor lui Isus și cu toate că noi am venit numai șovăind, venim totuși cu seriozitate sfântă și suntem toți de acord. – Te-am rugat deja de cinci ori să vii și să ne faci oamenii lui Isus. De ce nu vii? În loc de vrăjitorul nostru dorim un învățător care să vină în satul nostru și să ne povestească totul despre Isus, căci vrem să devenim oamenii lui Isus.

Această scrisoare era semnată de căpetenie și de câțiva locuitori în numele tuturor celorlalți. Acești sărmani indieni aveau o părere înaltă despre creștinism – erau convinși că în predica Evangheliei puteau găsi pentru ei o preafelică viață nouă. N-aveau dreptate acești indieni? Este scris: „Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1,16). Acești indieni i-au numit pe creștini cu un alt nume, i-au numit „oamenii lui Isus”. O, dacă toți cei care se numesc creștini ar fi oamenii lui Isus, atunci toți ar fi ajutați!

În Biblie găsim o mărturie limpede despre ceea ce este creștinismul adevărat; acolo scrie: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și intrarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1-2). Deci un creștin este: 1. îndreptățit prin credință, adică păcatele lui sunt șterse. EL are: 2. Intrarea în har, adică este un copil iubit și binecuvântat al lui Dumnezeu. 3. Se laudă cu slava lui Dumnezeu, adică are siguranța că ținta vieții lui este în casa Tatălui. **Acestea sunt realități pe care tu fie le posezi, fie nu le posezi. Dacă nu le posezi, poți să fii un om foarte onorabil. Dar încă nu ești creștin.**

Nu privesc nenumărați oameni creștinismul ca pe o înșelăciune evlavioasă, la care ar trebui să participăm în anumite ocazii, îndeosebi la înmormântări, dar cu care în fond nu vrem să avem de-a face? În plus ei gândesc că omul ar trebui, de dragul bunei-cuviințe să aibă o religie. Și ar fi foarte bine dacă ar fi învățați copiii că există un Dumnezeu care pedepsește răul și Căruia ne putem ruga. Și pentru săraci și nenorociți, bolnavi și muribunzi ar fi mângâietor dacă ar avea o nădejde într-o lume de dincolo, mai bună. Dar oamenii educați și raționali știu ce să creadă despre aceasta.

Renunță la toate gândurile false, ascultă și înțelege că este realitate reală, adevăr adevărat că: Dumnezeu veșnic, atotputernic, salvator este o Persoană existentă, sfântă, Creatorul tău, care te iubește nespus și care vrea să fie pentru tine, în timpul vieții tale pământești, Cel care ajută, adăpostul, ba chiar Tată și Prieten. El vrea să-ți ia blestemul păcatului, povara de pe conștiință. Gândește-te la păcatele tinereții tale, gândește-te la multa dragoste neglijată! **Orice ai fi greșit, pentru toate există iertare și tămăduire la Isus.** A-L recunoaște pe El, a deveni liber de orice vină prin sângele Lui, **acesta este creștinismul.**

Nu te gândești că în viața pământească trebuie să fie o mare fericire pentru inimă și casă și profesie să-l cunoști pe acest Dumnezeu, pentru a te sprijini pe El? Ar putea exista ceva mai minunat pentru tineri și bătrâni, decât să aibă parte zilnic, ceas de ceas, de ajutoarele și

binecuvântările acestui Dumnezeu atotputernic? Nu te gândești că acela este un om fericit care are cu el în lupta vieții, pentru sine și pentru copiii lui, ceas de ceas, un asemenea ajutor atotputernic și plin de har? Poate trebuie să treci prin încercări grele; atunci El îți va da putere să le porți și să biruiști, așa cum ai zilnic nevoie. El le-a promis alor Săi: „Puterea ta să țină cât zilele tale!” (Deuteronom 33,25); și El Își ține cuvântul.

Permite să-ți arăt o imagine a creștinismului adevărat:

Era noapte. Într-un oraș mare din interiorul Chinei ședea un misionar în fața Bibliei lui deschise. Atunci a auzit un ciocănit ușor la ușă; a deschis cu grijă și atunci a descoperit o făptură întunecată pe pământ și un glas slab l-a rugat să fie ascultat. „Veniți înăuntru!” a spus misionarul, pe când recunoștea un bărbat tânăr dintr-o familie distinsă, care cumpărase în urmă cu ceva vreme o Biblie. Tânărul se putea mișca doar cu greu; misionarul l-a ajutat să se culce pe o saltea. „Vin să vă rog să vă rugați cu mine, căci Dumnezeu mi-a arătat dragostea Lui; El L-a jertfit pe singurul Său Fiu pentru mine și a pus pacea Lui în inima mea. Acum un an v-am auzit vorbind despre aceasta, dar prietenii mei au spus că nu este adevărat. Cu toate acestea mi-am cumpărat Cartea marelui Dumnezeu și Duhul Lui a vorbit inimii mele prin Cuvântul Lui și a găsit ecou.” – „Și ce au spus rudele dumneavoastră?” a întrebat misionarul? „Ah, ele nu mă înțeleg; vor să-mi alunge aceste „idei noi”.” - ”Și de aceea ați fost bătut și maltratat?” „Nu-i dojeniți, că ei nu știu ce fac,” a răspuns tânărul. „Înainte de ivirea zorilor trebuie să fiu înapoi, altfel se vor supăra din nou. Dar să vorbim despre Fiul lui Dumnezeu, care a făcut atât de mult pentru mine!” – Misionarul L. s-a așezat lângă tânăr și a fost copleșit de ceea ce lucrase Domnul în acest suflet și cât de puternic s-a impus lumina dumnezeiască aici, în mijlocul întunericului păgânismului. – „N-aș putea să vă ajut, să vă găsesc un adăpost mai sigur?” El a răspuns zâmbind: „Nu, nu aceasta este voia lui Dumnezeu. Tatăl și fratele meu vor să știe dacă Mântuitorul meu mă poate sprijini. Iar El mi-a promis să rămână cu mine așa cum i-a susținut și pe Daniel și pe Ștefan. Atunci mai trebuie să mă tem?”, a exclamat el triumfând. – „Dar dacă vă omoară?” – „Cel care a fost cu mine în aceste două luni înfricoșătoare, nu mă va părăsi nici atunci. Rudele mele, care mă socotesc fricos, se miră că rămân neclintit; dar ei nu-L cunosc pe Acela care este tăria mea.” – Înainte să se crape de ziuă, misionarul l-a sprijinit pe tânăr pe drumul spre casă și l-a încredințat Domnului.

Au trecut câteva zile și atunci iar a ciocănit noaptea la ușa misionarului și slujitorul aceluia tânăr a intrat și a transmis: „Tânărul meu stăpân mi-a poruncit să vă spun că a plecat la Tatăl său ceresc și că acum totul este bine.” Câteva minute de tăcere profundă au urmat acestui mesaj. – „A suferit mult? A fost maltratat din nou?” – Chinezul a confirmat dând din cap cu un suspin.

Au trecut unsprezece sau douăsprezece luni, atunci misionarul a fost iar chemat la ușă prin ciocănit. L-a recunoscut la prima vedere pe fratele mai mare al tânărului chinez. „Vin să vă împărtășesc că de la moartea fratelui meu am studiat Cartea religiei dumneavoastră, pentru a vedea de unde a luat acesta puterea extraordinară de a rămâne neclintit în toate suferințele. Apoi am citit Cartea de dragul lui și acum o citesc de dragul Aceluia despre care povestește Ea – Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Căci, domnule L., Îl cunosc și Îl iubesc și vin să vă spun că sunt hotărât să-I slujesc. Acum știu cine i-a luat fratelui meu teama de moarte. O, învățați-mă să-L cunosc mai bine!”

În această relatare ai văzut creștini adevărați. Recunoaște acum ce este creștinismul: **dăruirea inimii și a vieții Fiului minunat și prezent al lui Dumnezeu**; a avea în Isus, în slăvitul Domn, siguranța iertării întregii vinovății, a avea încredere în El în toate lucrurile, a-L mărturisi în fața oamenilor, a-L aștepta din ceruri pe Domnul care va reveni și a-I sluji cu inima fericită până va veni, **acesta este creștinismul**.

Acum te întreb: Ce părere ai despre creștinism? Este imposibil să poți susține că nu există o asemenea viață în pacea lui Dumnezeu și în puterea lui Dumnezeu. Mulțumim lui Dumnezeu că și în poporul nostru există mulți **oameni adevărați ai lui Isus**, ucenici și martori ai minunatului și prezentului Mântuitor și Salvator, Isus Hristos!

Și tu trebuie să devii unul ca aceștia, altfel mergi neîmpăcat spre veșnicie. Atunci înseamnă că ești veșnic pierdut, căzut sub judecată. Dar nu aceasta este voia lui Dumnezeu pentru viața ta. **Ce vei face?**

Nr. 32 DUMNEZEU A VORBIT!

„Dumnezeu, da, chiar Dumnezeu, Domnul a vorbit și a chemat pământul, de la răsăritul soarelui până la asfințitul lui.” (Psalmul 50,1)

Sentimentul multora că suntem pe cale să pășim într-o eră nouă, pare să se adevărească. Dirijabilul, telegrafia fără fir, submarinul par să deschidă toate sferile înălțimilor și ale adâncimilor comunicării omenești. Cinematograful și fonograful aduc înapoi ochiului și urechii generației actuale, evenimente de mult trecute, cuvinte și cântece de mult rostite. Telefonul și automobilul înving depărtările în spațiu; poșta, telegraful și metroul și orice fel de randament mecanic al muncii – toate lucrează împreună pentru a utiliza timpul prețios, ba chiar să-l dubleze. Școlile, spitalele, clădirile de poștă, gările închisorile s-au transformat clar în palate. Cuvântul „extraordinar” este peste tot pus în practică. Extraordnare sunt vapoarele transoceanice, palate plutitoare; extraordinare sunt magazinele moderne, cafenelele, teatrele. Nu-i de mirare că omul modern, cât timp îi merge bine, gândește: Putem totul! Și ce acum încă nu putem, vom putea, în orice caz, când se va termina acest secol.

Dar oare prezentul reprezintă el, într-adevăr, această epocă strălucită a dezvoltării culturale generale și a fericirii viitoare? **Nu!** – este numai aparență amăgitoare; acest veac nou se prezintă până astăzi ca o vreme a decăderii morale de neoprit, a depravării și a lipsei de disciplină crescânde și a nemulțumirii. Cele mai neobrăzate jafuri din tren se reiau; în capitală, ca și în provincii, populația este ținută în spaima prin atentate morale și atentate cu cuțitul împotriva femeilor și a copiilor. Cresc lipsa de scrupule și lipsa de conștiinciozitate. Aceste aspecte ale vieții publice sunt însoțite de un număr crescând de oameni îngrijorați, deznădăjduiți, descurajați, sperați. Cifrele bolnavilor psihic și a sinucigașilor cresc înspăimântător. Procesele de divorț aproape s-au dublat în statul prusac, în cei opt ani ai noului secol.

Cu toate acestea există pentru toți, atât pentru cei cu conștiința încărcată, cât și pentru cei cu inimile îngrijorate și temătoare, **un remediu minunat**; este scris: „Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mânuirea fiecăruia care crede” (Romani 1,16). Vestea bună a Bibliei sună astfel: Dragostea lui Dumnezeu îl cheamă și-l caută pe orice păcătos vinovat. El va fi deplin iertat dacă va căuta, crezând, har și iertare la Fiul răstignit și înviat al lui Dumnezeu. „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Ioan 3,36). Predă povara conștiinței tale și predă-te pe tine însuși, voința ta, viitorul tău acestui Mântuitor salvator! La El găsești pace, siguranța harului. Astfel devii un copil al lui Dumnezeu, viața ta va fi pusă sub grija iubitoare a Dumnezeului veșnic. Atunci poți să spui către Creatorul universului: „Ava, Tată!” Atunci Dumnezeu te va purta prin orice suferință, prin orice dificultate. Aceasta este vestea bună de care au nevoie oamenii confuzi, fără pace ai secolului al 20-lea, care este potrivită pentru o vreme a decăderii morale așa de adânci și a multei disperări.

În timp ce oamenii în trufia lor se rup de Dumnezeu, Dumnezeu Se străduiește să-i convingă pe oameni de neputința lor și să le aducă aminte că nu pot să fugă de judecata lui Dumnezeu. El face aceasta în călăuzirile vieții fiecăruia în parte, El o face în mod deosebit cu toată generația prezentului prin uriașele catastrofe care se succed într-un șir neconținut, ca valurile mării. Cum se rostogolesc acestea de neoprit și se sparg de țărni în cădere bubuitoare, înspumată, tot așa și aceste accidente din mină, naufragii, inundații, mari incendii, războaie și cutremure. Dumnezeu

cheamă la pocăință, El vorbește despre judecata viitoare – El vorbește în același timp despre harul prezent, la care Evanghelia îi cheamă pe toți oamenii. „Dumnezeu, da, chiar Dumnezeu, Domnul a vorbit și a chemat pământul, de la răsăritul soarelui până la asfințitul lui.”

„Corriere d'Italia”, un ziar politic italian, comunică următoarele: Revista umoristică ce apare în Messina, „Il telefono” (Telefonul), a adus în numărul ei de Crăciun o poezie batjocoritoare la adresa nașterii lui Hristos, în care printre altele se citea următoarea strofă:

„O, Copilașul meu, Om adevărat și Dumnezeu adevărat,
De dragul crucii Tale auzi-ne glasul ....
Trimite-ne tuturor un cutremur!”

Certitudinea acestei informații n-a fost pusă la îndoială de nimeni, ci dimpotrivă, a fost confirmată din toate părțile. Trei zile mai târziu, în 28 decembrie, Dumnezeu a răspuns la această provocare cu marele cutremur care a târât brusc în veșnicie 200 000 de oameni. Dumnezeu n-a răspuns numai impertinței acelei reviste umoristice – nu, ci a răspuns creștinătății de nume a secolului al 20-lea, care în trufia ei privind înfăptuirile științifice și tehnice, descoperirile și invențiile L-au tratat pe Dumnezeul Bibliei ca pe o celebritate demisă. Dumnezeu i-a ținut o predică globului pământesc despre neputința oamenilor, despre vremelnicia măreției pământești, despre seriozitatea veșniciei. El a vorbit în mod distinct despre ce sunt bogăția, desfătarea, ce sunt casele frumoase, ce sunt distracția și divertismentul, ce sunt în lumina veșniciei toate miile de lucruri cu care se umple viața pământească grăbită și inima oamenilor, pentru a-i amăgi. Când oamenii arată spre acest cutremur cu foarte multele lui victime și cu enorma lui nenorocire și pun întrebarea cu buze batjocoritoare: Și să mai existe un Dumnezeu în cer? - atunci li-L mărturisim tocmai în acest eveniment impunător, zguduitor pe Dumnezeul sfânt, atotputernic, pe Domnul minunat al slavei, pe Dumnezeul Bibliei. El este desăvârșit în toate căile Lui, sfânt și fără greșală în guvernarea Lui. Acei scriitori obraznici, care L-au provocat pe Dumnezeu la un cutremur, nu s-au gândit că Cel veșnic le-ar putea lua cuvintele în seamă. Zile de-a rândul a fost vândută revista în Messina pentru că se putea citi deslușit, că Domnul Isus, dacă există într-adevăr, va răspunde întregului popor cu un cutremur. **El a răspuns!**

Vrei să primești lumină asupra acestui eveniment important? Caut-o în Biblie. În afară de Sfânta Scriptură nu există nici un mijloc pentru o înțelegere limpede a căilor, a guvernării și a judecăților lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a vorbit oamenilor și i-a întrebat: credeți că cei 200 000 din sudul Italiei, care au pierit în cutremur, au fost mai păcătoși decât toți locuitorii Europei, pentru că au suferit așa ceva? (compară cu Luca 13,2). „Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel” (Luca 13,3). Dar omenirea modernă răspunde: San Francisco este distrus – noi îl reconstruim și mai frumos. Teatrele sunt distruse, dar vom avea grijă ca după șase săptămâni reprezentațiile să aibă loc din nou în plină splendoare. Așa s-a petrecut în San Francisco – așa va fi în Messina. Că cutremurele fac parte din semnele timpului din urmă, aceasta a spus-o Domnul în mod expres: „**Pe alocuri vor fi foamete și epidemii și cutremure.** Dar toate acestea nu vor fi decât începutul durerilor” (Matei 24,7-8).

Deci înțelege-L pe Dumnezeu – El vorbește fiecărui om în parte, **îți vorbește și ție.** Dacă toți oamenii din lume ar vrea să-L înfrunte pe Dumnezeu, **tu totuși poți** să te smerești înaintea dragostei Lui! Dacă milioanele creștinătății de nume vor să întoarcă spatele crucii, **tu să n-o faci!** Înțelege dragostea lui Dumnezeu, care vorbește așa de serios tuturor oamenilor. Dumnezeu îți vorbește **ție, dragostea lui Dumnezeu te caută!** Vino la Isus cu păcatele tale, caută la El pace, împăcare cu Dumnezeu! Atunci poți să fii un martor al harului salvator, un mesager al dragostei lui Dumnezeu în mijlocul unei lumi de păcătoși, care este pierdută, săracă în speranțe. Atunci poți, chiar dacă se clatină pământul, chiar dacă palatele, teatrele și bursele se prăbușesc, să spui în pace: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua ta mă mângâie” (Psalmul 23,4).

Nr. 33 UN DEZASTRU NAȚIONAL

„Viața a fost arătată și noi am văzut-o
și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică,
care era cu Tatăl și care ne-a fost arătată.” (1 Ioan 1,2)

Există în Londra – un semn al timpului – un biroul anti-sinucidere (întemeiat de Armata salvării). În primii ani ai existenței sale au profitat de el 1125 de persoane și de atunci este vizitat în medie săptămânal de 20 de oameni dezgustați de viață. – Merită osteneala de a citi sutele de știri din ziare despre sinucidere. Ele par a fi de acord într-un punct, că toți acești oameni: cei ușuratici, cei împovărați de vină, cei melancolici, cei disperați au trăit fără Dumnezeu, **înșelați prin necredință și păcat**. Este adevărat că unele dintre aceste cazuri sunt impresionante. Dar un lucru trebuie spus: dacă acești oameni L-ar fi cunoscut pe Domnul, dacă I-ar fi adus Domnului, crezând: viața lor, nevoia, durerea, vina lor, El ar fi dres paguba. La Domnul se găsește ajutor desăvârșit; făgăduința Lui este nelimitată: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări!” (Psalmul 50,15.) Există cazuri de sinucidere în care poți spune sigur că sinuciderea constituie încheierea unei căi de păcat, al cărei sfârșit vrăjmașul i l-a ascuns omului orb, până când acesta a fost de tot în puterea distrugătorului. Dacă în cazul unor asemenea oameni, la acuzațiile conștiinței se adaugă alte probleme sau necazuri, atunci diavolul îi îndeamnă la sinucidere – ei nu îndrăznesc să se întoarcă la Dumnezeu, pe care atât de mult timp și de atâtea ori L-au renegat și L-au supărat.

O femeie divorțată a scris de curând unui bărbat tânăr: „De dragul tău am divorțat, de dragul tău mi-am înșelat bărbatul – trebuie să te însori cu mine, m-ai făcut nefericită.” Tânărul voia să se însoare cu alta, dar scrisorile femeii ademenite l-au convins de vina lui. În loc să-L caute pe Dumnezeu oricărui har, bărbatul adulter s-a gândit că ar putea să scape de vina lui. N-a văzut nici o cale de ieșire - și s-a împușcat. De ce? Pentru că nu credea în Dumnezeu. Dacă ar fi crezut că există un Mântuitor care vrea să-i salveze pe păcătoși din blestemul vinei lor, atunci Isus ar fi avut și pentru el o soluție. – Dar există alte cazuri în care se manifestă limpede cea mai neobrăzată impertinență a sinucigașilor. **Aceste cazuri se înmulțesc înfricoșător; ei o consideră ca pe o datorie de a vorbi limpede și deschis despre fapta criminală.** Acest lucru este valabil înainte de toate pentru așa-zisele alianțe ale sinucigașilor. Este vorba despre o unire a unor oameni care se obligă, fără alt motiv, să se omoare în același timp sau în ordinea stabilită. Aici nu suntem în nici un caz în fața unei probleme de nerezolvat, ci în fața unei dovezi palpabile că satan – ucigașul de la început – obligă și mână generația zilelor noastre, detașată de Dumnezeu și de teama de Dumnezeu, să se distrugă singură.

S-a întâmplat de curând într-un sat saxon, că într-o zi cinci băieți și-au luat rămas-bun de la rudele lor, cu aducerea la cunoștință că se vor omorî împreună. Aceasta s-a considerat o glumă. Dar despre ce era vorba? Cei cinci au făcut o uniune a sinucigașilor și s-au înțeleș că vor merge la moarte în același timp. F. trebuia să se împuște la liziera pădurii; pocnitura trebuia să fie semnalul pentru ceilalți patru. F. s-a împușcat într-adevăr și când a pocnit împușcătura, și-a pus și B. capăt vieții cu o împușcătură de revolver, în locuința care se afla în apropiere. Doi dintre bărbații nehibzuiți care tocmai începeau să comită împreună sinuciderea într-o șură, au fost surprinși și împiedicați în executarea faptei; al cincilea și-a pierdut curajul în clipa decisivă.

Cum se explică un asemenea eveniment? În parte, motivul stă în romanele de groază pe care le citește tineretul imatur. Acolo infractorii și sinucigașii sunt descriși ca eroi romantici, conștiințele sunt total confuze. Pe de altă parte iese la lumină în asemenea evenimente rușinoase și penibile, că în poporul nostru cresc nenumărați oameni care nu aud adevărul despre Dumnezeu, veșnicie și judecată, despre har și răscumpărare; și încă mai mult, care deși aud, aud zadarnic. – Impertinența sfidătoare pe care unii sinucigași o manifestă în biletele lăsate în urmă

este de-a dreptul grețoasă și mizerabilă. De exemplu, un bărbat bătrân și bogat își ia viața și lasă scris pe un bilet că face aceasta pentru că administrarea banilor lui îi dă prea multă bătaie de cap. – Un bărbat tânăr din Hamburg s-a împușcat mortal în Veneția; în buzunarul lui s-a găsit un bilet: că n-are chef să-și aștepte moartea; în rest, trupește și mintal este sănătos și posedă o avere de 150 000 de mărci. – Un student de 21 de ani s-a împușcat mortal în locuința mamei lui, în fața oglinzii și a lăsat scris: că este dezgustat de viață. Atunci nu-ți vine să exclami pur și simplu omenește: „**Ce josnicie!**” Dar asemenea lucruri nu mai sunt în poporul nostru cazuri înfricoșătoare izolate, ci fenomene zilnice.

Confuzia concepțiilor despre **suicid** este așa de mare, încât această problemă a ajuns să fie un dezastru național. Dar și mai mare ca dezastrul național este dezastrul veșnic al acestor oameni, despre care trebuie spus: s-au dus în veșnica pierzare conform propriei decizii; prin impertinența față de Dumnezeu au făcut zadarnic harul pentru inimile lor.

Moise a vorbit odinioară poporului adunat al lui Israel: „Iată, ți-am pus azi înaintea viața și binele, moartea și răul” (Deuteronom 30,15). Acest cuvânt se potrivește și poporului nostru german, căci vestea bună a harului salvator și a ajutorului atotputernic, vestea despre Isus, despre Mântuitorul păcătoșilor pierduți, a ajuns și la poporul nostru, Cuvântul harului și al adevărului este în milioane de exemplare în mâinile oamenilor, în case – de ce nu este auzit? De ce disperă așa de mulți oameni? De aceea, pentru că sunt așa de puțini martori vii ai Mântuitorului, pentru că printre milioanele, care au în mâini Cuvântul lui Dumnezeu, sunt numai câțiva care au apucat într-adevăr „**viața veșnică**” la care îi cheamă Isus pe păcătoșii pierduți, numai câțiva care Îl cunosc cu adevărat pe Isus ca pe Prietenul lor prezent. – **Îl cunoști pe Isus? Ai apucat viața, viața veșnică?** În această lume sărmană, deznădăjduită, în acest neam de oameni vinovați a fost descoperită „**viața**” - Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit din slava Tatălui, a venit ca Mielul care trebuia să ridice păcatul lumii. El a venit și pentru tine – El poate și vrea să tămăduiască toată paguba păcatului tău, **El vrea să ia povara de pe conștiința ta, blestemul vinei din viața ta.** De aceea a mers la crucea de pe Golgota – privește-L, înțelege această dragoste ca să poți găsi pace deplină cu Dumnezeu, iertare, ba chiar înfierea lui Dumnezeu și siguranța harului. El vrea să-ți ia tot ce te apasă, ce te face nefericit; întâi vina, apoi grija! Când Îl vezi pe Fiul lui Dumnezeu pe cruce, atunci înțelege că **dragostea pentru tine a fost aceea** care L-a dus în acest loc groaznic. Tu nu te-ai interesat de El, nu L-ai căutat, nu L-ai cunoscut, **dar El te cunoaște, El S-a interesat de tine!** Spre tine Și-a întins mâinile – la El vei găsi **viața**, viața veșnică, pace, bucurie, nădejde, putere, siguranța harului! Atunci vei fi fericit, așa de fericit, încât să-i mângâi pe alții, să-i ridici, să le poți spune: **veniți la Isus, eu am găsit la El viața!** Ce privilegiu în lumea aceasta deznădăjduită, să poți spune oamenilor: „Viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, care era cu Tatăl și care ne-a fost arătată.” Doar nu există numai acei nechibzuiți care în aroganță și nelegiuire își aruncă viața la picioarele lui Dumnezeu; doar sunt în jurul nostru și atâția oameni împovărați de vină, copleșiți de griji, sperați, melancolici care au nevoie de această veste: Și pentru tine s-a arătat viața. există un Salvator, El este aproape de tine, cheamă-L, încredințează-te Lui, El îți duce corabia vieții prin furtună și printre stânci în portul păcii!

Nr. 34 AI O CORABIE?

„De aceea, orice om evlavios să se roage Ție la vremea potrivită! Și chiar de s-ar
vărsa ape mari, pe el nu-l vor atinge deloc. Tu ești ocrotirea mea, Tu mă scoți din
necaz,

Tu mă înconjori cu cântări de izbăvire.” (Psalmul 32,6-7)

Citim în ziare că cutremurul din sudul Italiei este catastrofa cea mai mare și cu cele mai multe victime, din câte s-au petrecut până acum pe pământ. Dar aceasta este o greșeală. A existat deja o distrugere mult mai mare de vieți omenești, bogăție și civilizație. A fost marele potop al judecății din zilele lui Noe, despre care este scris: „Toate făpturile care erau pe fața pământului au fost distruse, de la om până la vite, până la reptile și până la păsările cerului: au fost distruse de pe pământ. N-a rămas decât Noe și ce era cu el în corabie” (Geneza 7,23). Aceste cuvinte sunt scrise în Biblie pentru generația de astăzi; și pentru tine. Și generației actuale îi este anunțată judecata. Noe avea o corabie de salvare. **Tu ai o corabie?** Poate spui: Ce întrebare ciudată! Ce vreau să spun? Copii fiind, am primit, probabil de Crăciun, „o corabie a lui Noe” cu figurine de lemn, care îi reprezentau pe Noe și pe soția lui, pe copiii lui și mulțimea de animale perechi. Nu, nu despre aceasta este vorba, ci mă refer la un loc de salvare la apropierea distrugerii, cum a avut Noe pentru sine și ai săi un loc de salvare în corabie, la izbucnirea marelui potop.

Dacă privești harta Olandei, vezi un golf marin mare, numit „Zuidersee”. Această regiune a fost cândva o țară bogată, cu multe orașe și sate. În anul 1287, la o maree de furtună, apa Mării Nordului a năvălit acolo și a preschimbat terenul într-o mare agitată; au pierit 80 000 de oameni, nimeni n-a putut să fugă de puhoi, nimeni n-avea o corabie. Ce groaznică trebuie să fi fost acea noapte în care torentul puternic, furtunos a acoperit uscatul întins. Acolo unde seara mamele își dezmierdau copiii înfloritori, unde era viață și bucurie, acolo stăpâna dimineața tăcerea morții peste apele întinse. Acum îți spui: Locuim destul de departe de marea agitată, aici nu ne poate ajunge nici o maree de furtună. Dacă te gândești la cutremurul de la Messina, ești mulțumit că în patria noastră abia dacă se petrec vreodată unele șocuri seismice sesizabile și spui: Nu trăiesc într-o zonă seismică. – Ei, dacă aceasta din urmă este ceva așa de sigur, rămâne de văzut – această pagină nu intenționează să te îngrijoreze în privința mării de furtună sau a cutremurului, ci să te neliniștească pentru **sufletul tău nemuritor**. Pentru acesta, pentru tine însuși, pentru eul tău nemuritor trebuie să ai un loc de salvare, o corabie, un refugiu, în care să fii ferit de judecata lui Dumnezeu.

Dumnezeu a pus această întrebare foarte deslușit și în țara noastră, în fața ochilor oamenilor prin marile inundații din ținutul Elbei: **Ai o corabie? Ai un refugiu?** Acolo s-a întâmplat în mai multe localități că surparea digului devenise inevitabilă, încât a fost anunțat de către consiliul landului: va năvăli puhoiul; salvați-vă pe voi și salvați-vă animalele! Dar oamenii au spus: Cum să ajungă apa aici? Doar nu s-a întâmplat încă niciodată. Rămânem liniștiți aici. Puhoiul a venit dintr-odată. Ce strigăte de durere, ce deznădejde și disperare! Dumnezeu a dat har ca viețile omenești să fie salvate cu greu – n-a fost aceasta o predică puternică pentru inimi și conștiințe, ca să le cheme la pocăință, pentru a le aduce aminte că va veni puhoiul judecății? „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț; în ziua aceea cerurile vor trece cu zgomot șuierător, iar elementele aprinse de mare căldură se vor topi și pământul, cu toate lucrurile de pe el, vor fi arse” (2 Petru 3,10).

Digul răbdării divine, care întârzie judecata asupra acestei lumi păcătoase, răzvrătite vă fi într-o zi spart – ai o corabie? Nimeni nu știe când va veni această judecată, dar puternicele evenimente naturale și semnele vremii lasă să se vadă că se apropie și că trăim în ultimele zile. Dar chiar dacă perioada de har ar fi să mai dureze sute de ani pentru acest neam, tu știi totuși că timpul tău de har expiră repede, că moartea – nu știi când și unde – te va târî în veșnicie. Ai un

loc de salvare unde să fii sigur ferit când vor năvăli apele morții? Este scris: „De aceea, orice om evlavios să se roage Ție la vremea potrivită! Și chiar de s-ar vărsa ape mari, pe el nu-l vor atinge deloc. Tu ești ocrotirea mea, Tu mă scoți din necaz, Tu mă înconjori cu cântări de izbăvire.” Acest loc de salvare, această corabie este în rănile de moarte și în brațele întinse ale lui Isus. Acolo, pe crucea de la Golgota, Isus, Fiul lui Dumnezeu, l-a împăcat pe orice păcătos care crede, cu Dumnezeu sfânt și drept. Cine fuge în această corabie, aceluia Dumnezeu îi dă deplină siguranță. Acela a ajuns sub har. Vina este luată, ștersă cu desăvârșire prin sângele lui Isus. Pe el nu-l mai amenință nici o judecată, scrisoarea de gaj este ruptă. Așa cum Noe a fost în siguranță, încât potopul nu l-a putut ajunge pe el și pe ai săi, tot așa este în siguranță și păcătosul care crede, care se abandonează în mâinile de har ale lui Isus. O, fă lucrul acesta, Domnul îți este aproape – **este numai un pas.**

Oamenii din zilele lui Noe trăiau pe pământ **aceeași viață ca astăzi.** Despre ei este scris: „Cum a fost în zilele lui Noe, la fel va fi și în zilele Fiului Omului: mâncau, beau, se însurau, se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a distrus pe toți” (Luca 17,26-27). Cele numite aici nu sunt deloc lucruri rele. Nu, ci spiritul atitudinii pământești și al obișnuinței este caracterizat în aceste cuvinte.

Exact același spirit stăpânește masele de oameni care locuiesc astăzi pe pământ. Dumnezeu a fost șters, și veșnica a fost ștersă din calculele inimii, oamenii nu mai au nevoie de El, doresc să trăiască fără El și intenționează și să moară fără El. Ce-i drept, încă mulți oameni își permit să aibă o religie exterioară, se gândesc că ține de o purtare bună. Dar pe Dumnezeu sfânt, viu, care este Martor și Judecător la tot ce se petrece acasă, în afacere, în călătorie sau în cărciumă, nu vor să-L recunoască. El este pentru oameni un musafir incomod.

În fața ochilor contemporanilor săi, care erau hotărâți să nu se intereseze de Dumnezeu, Noe a construit la porunca lui Dumnezeu o navă uriașă: corabia. El le-a mărturisit că va veni judecata mâniei lui Dumnezeu. Dar nimeni n-a luat-o în seamă. Te rog, transpune-te înapoi, în acele zile! Mulți vedeau de departe corabia ciudată pe uscat. Era ridicol ce spunea Noe, împotriva oricărei rațiuni. De unde era să vină apa și să distrugă toată această lume civilizată? Făceau glume disprețuitoare pe socoteala martorului judecății viitoare. În sfârșit, Noe și ai lui au intrat în corabie – **nu s-a găsit nimeni care voia să fie salvat!** Dumnezeu a închis ușa harului, care stătuse deschisă timp de 120 de ani. Apoi a venit potopul; nimeni n-a putut să scape. **Dintr-o lume de milioane de oameni, numai opt salvați!** Toți au fost chemați la pocăință. Gândește-te, **nu ești și tu chemat?** Oare când a fost ultima dată? Ai intrat în corabie? Privește această pagină așa de serios, ca și când ai vedea în ea ultima chemare a harului, ultima chemare de avertizare a dragostei lui Dumnezeu! Nu știi, poate fi ultima chemare. Permite să mai fii întrebat o dată: ai o corabie? Un creștin mântuit poate mărturisi: La inima lui Isus, în brațele Lui sunt în siguranță! **Nu mă mai îndrept spre judecată,** Isus mi-a purtat judecata. El Însuși spune: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5,24).

Nr. 35 PE CULMILE VIETII

„Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul lui?” (Marcu 8,36-37)

În 16 februarie 1899 a murit subit Felix Faure, președintele republicii franceze. Îl chema „cel fericit” (felix) și îl numeau „președintele Felix”, adică „președintele fericit” sau „om norocos”. Dar când a simțit apropiindu-i-se sfârșitul a strigat: **„Îmi vine sfârșitul; sunt pierdut, sigur pierdut.”** – Unui prieten, care a fost la sfârșitul lui, i-a mai spus: „Vedeți cât de sărac este totuși omul, chiar și dacă este președinte al republicii franceze.” Acest bărbat foarte onorabil, harnic și deștept a obținut tot ce putea obține un om. Locuia în minunatul palat, numit Elisée, în Paris, domnea peste o națiune mare, avea la dispoziție milioane – ce îi lipsea? Îi lipsea pacea lui Dumnezeu, îi lipsea viața veșnică pe care Isus o dă fiecăruia care crede. Da, era „pierdut”! Nu-L cunoștea pe Isus, n-avea nădejde, nici pace, nici casa Tatălui. El a trebuit să lase tot ce l-a făcut fericit pe pământ și a văzut înaintea lui veșnica pierzare. Într-adevăr, era sărac! Toate succesele, bogățiile, bunurile, onorurile și gloria lumii nu te fac fericit. De aceea spune Domnul slavei, Isus Hristos, care S-a făcut sărac, „ca prin sărăcia Lui voi să vă îmbogățiți”: **„Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el izvor de apă, țâșnind în viața veșnică.”** (Ioan 4,13-14.) El le strigă oamenilor: **„Voi, cei însetați, veniți la ape, și cel care nu are bani să vină, să cumpere și să mănânce. Veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată! De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește și câștigul muncii pentru ceva care nu satură?”** (Isaia 55,1-2.) Aceste cuvinte ale Domnului, care vrea să-i facă fericiți pe toți oamenii, nu valorează nimic în ochii majorității oamenilor. Poleiala lucrurilor trecătoare orbește ochii inimii lor; satan, stăpânul acestei lumii îi amăgește – o, nu te lăsa înșelat! Spune, prietene, acest președinte al republicii franceze a fost de invidiat sau de compătimit? Dumnezeu îl numește pe omul care nu-L cunoaște pe Isus : „mort în greșeli și păcate” (Efeseni 2,1) și îi descrie viața cu cuvintele: „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2,12.) Lasă-te tămăduit de eroarea că bogăția, onoarea, puterea ar aduce oamenilor fericirea. Domnul spune: **„Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul lui?”**

În galeria națională din Berlin atârna un tablou emoționant; el îl reprezintă pe împăratul Carol I al Angliei, cum acest domnitor nefericit își ia rămas-bun de la soție și copii în 30 ianuarie 1649, pentru a fi decapitat înaintea ochilor poporului său. El avea în urma lui o guvernare nefericită de 24 de ani, lupte, greutăți, conflicte fără sfârșit. Cu toate că l-a înconjurat strălucirea tronului, deși considera că soția devotată și copiii dragălași sunt proprietatea lui, fusese o viață în care se acumulase multă vină. A lipsit binecuvântarea lui Dumnezeu. Totuși, harul lui Dumnezeu a putut să traducă în viață pentru acest bărbat ceea ce este scris: **„Spre seară va fi lumină”.** În temniță, în nefericirea cea mai adâncă L-a găsit pe Acela care a dres toată paguba vieții sale, pe Isus. În timp ce-și lua rămas-bun de la ultimele inimi care i-au rămas credincioase pe pământ, de la soția lui înlăcrimată, de la fiu și de la fiică, ultimele lui cuvinte au fost: **„Merg de la o cunună trecătoare la una nepieritoare, acolo unde nu locuiește nici o mahnire!”** O, rege fericit, care a putut să găsească viața veșnică, slava nepieritoare, cununa cerească în adâncurile suferinței!

Când un om, care a fost în adâncurile viciului ca bețiv, fumător de opiu sau rob al poftelor carnale, s-a abandonat apoi, crezând, în mâinile lui Isus și deplin eliberat de lanțurile păcatului umblă într-o viață nouă, vedem astfel o parte din puterea harului, din biruința credinței. „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5,17). – Când un om împovărat de vină, a cărui conștiință îl acuză zi și noapte, prin

privirea cu credință la Isus a găsit pace, a devenit preafericit și poate acum să se laude: „Totul îmi este iertat”, atunci vedem o altă rază a slavei lui Dumnezeu. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1 Ioan 1,9). – Aici, la Carol I, vedem o a treia: fericirea pământească este distrusă, coroana este pierdută, viața sfârșește în cea mai adâncă nefericire – dar inima Îl apucă pe singurul, desăvârșitul Salvator, iar Isus îi dăruiește omului adânc smerit o siguranță așa de deplină a slavei veșnice, încât el poate uita ce i s-a luat pe pământ; cununa cerească el o ia ca pe o realitate. Aici lumea este biruită prin credință – ea și-a pierdut puterea. „Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5,4). – Dacă oamenii fără pace, cu puțină nădejde ai zilelor noastre, cei care suspină și se plâng ar vrea să înțeleagă aceasta: **există un Mântuitor care poate să repare orice pagubă!**

Privim cu inimi înduioșate la acest rege englez, care a trebuit să meargă pe un drum atât de adânc – nu l-a mers fără vină proprie. Dar a fost inima ta vreodată mișcată în adâncurile ei la privirea spre Domnul slavei, care S-a smerit pe Sine Însuși până la crucea de pe Golgota? El este Fiul lui Dumnezeu, Domnul împăraților pământului - și totuși S-a lăsat pironit pe cruce ca un infractor vinovat. – De ce a venit? De ce a mers la suferință și la moarte? A vrut să te păzească de locul groazei și al chinului veșnic, pe mâna căruia căzuseși. El a vrut să deschidă și pentru tine o cale spre cunună. **Vrei să primești această cunună?** Isus a luat asupra Lui judecata ta, blestemul păcatelor tale. El a deschis poarta casei Tatălui. Tu trebuia să găsești o patrie în slava lui Dumnezeu, trebuia să câștigi aici pe pământ o privire sigură, limpede, deschisă până la ținta căii tale. Acesta este lucrul despre care îți vorbește mesajul Evangheliei - l-ai luat în inima ta?

Acum ai aruncat priviri în viața și moartea unor bărbați care au stat pe culmile vieții pământești – ei n-au găsit fericirea, pacea inimii în strălucirea și succesele pământești. Acum lasă să ți se arate o altă viață și moarte: profesorul Gotthilf Heinrich v. Schubert a fost la început medic. Mai târziu a devenit profesor de științe naturale la universitatea din Erlangen și de acolo a ajuns în aceeași calitate la München, unde a devenit membru al academiei științelor. El face parte dintre cei mai mari cercetători ai științelor naturii și cei mai mari astronomi, dintre oamenii importanți între înțelepți și știutori. Dar cunoașterea creației, privirea în minunile lumii stelelor nu l-au condus, ca astăzi pe mulți cercetători ai științelor naturale, la îngâmfare și necredință, ci la adevărul Bibliei și la adorarea lui Dumnezeu. Acest bărbat inteligent, foarte respectat, a fost pe tot drumul lui un martor al credinței, un mărturisitor al lui Isus. Faptul că a cunoscut harul și că s-a știut iubit de Dumnezeu – aceasta a reprezentat fericirea lui. Inima lui s-a odihnit în pacea lui Dumnezeu.

Pentru profesorul Schubert s-a împlinit într-adevăr cuvântul: „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El.” A murit la 1 iulie 1860 cu cuvintele: „Ce minunat, ce frumos! Deja Îl văd. Har și binecuvântare peste voi toți!” Ce vedea acest creștin muribund? **Îl vedea pe Isus, Domnul lui iubit.** Iată aici o viață pe culmile harului! El a cercetat lumea stelelor, a privit minunăția creației – dar fericirea lui s-a odihnit în Dumnezeu, care a creat totul, căruia l-a slujit. El l-a cunoscut pe Domnul lui, care l-a răscumpărat și l-a împăcat pe cruce, care i-a umplut inima cu fericire și pace de negrăit – **Îl cunoști și tu?**

Nr. 36 AJUNGE PODUL TĂU PÂNĂ DINCOLO?

„Eu sunt calea și adevărul și viața;
nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14,6)

Privește odată unul dintre podurile mari, moderne, de exemplu podurile de peste Rin de la Mainz, Koblenz și Düsseldorf. Arcurile de fier ajung într-o deschizătură largă de pe uscat la stâlp, de la stâlp pe uscat. Totul se potrivește exact. Arhitectul n-a schițat și calculat totul numai după lungime și formă, ci și pentru greutatea pe care o avea de purtat. Fiecare parte se potrivește cu cealaltă în deplină armonie. Podul își poartă povara și trenurile peste fluviul lat și adânc. Arhitectul nu execută construcțiile metalice la întâmplare; nu, totul a fost calculat până la milimetru – El nu spune: sper că ajunge, că se va potrivi. Nu, el îți poate spune, înainte ca prima piatră să fie scufundată în fluviu, înainte ca prima șină metalică să fie adusă din fabrică: **știi** că podul se va arcui peste fluviu; știi că-și va suporta greutatea. El are o siguranță totală. Podul a fost construit exact după planul și schița maestrului. Nimeni n-a avut voie să schimbe ceva acolo. Când lucrarea a fost terminată, când greutatea enormă a mai multor trenuri foarte greu încărcate a fost transportată dincolo, atunci n-au fost griji sau teamă – nu, ci bucurie netulburată pentru lucrarea isprăvită.

Și tu ai nevoie de un pod care să te ducă sigur de pe malul acestui timp, peste apele morții pe țărmul veșniciei.

Ai tu un pod care să ajungă sigur până dincolo? Mulți oameni foarte respectabili au podul eroismului – ei nu lasă loc fricii. Pe corabia care se scufundă sau în vuietul băătăiei pășesc fără teamă și tremur, fără bocet sau șovăială spre veșnicie. Ei își jertfesc viața bucuroși pentru patrie. Nenumărați eroi merg la moarte foarte admirați. Cotidienele prezentului și cărțile de istorie laudă eroismul lor. **Ajunge acest pod până în slava veșnică a lui Dumnezeu?**

Alții merg fără teamă pe masa de operație, sub bisturiul medicilor. Un cântăreț de operă, care a trebuit să se hotărască pentru o operație grea, a cântat înainte să se lase adormit cu cloroform, aria unui erou muribund dintr-o operă, apoi a fost operat și a murit. Un medic a povestit aceasta plin de admirație. **Ajunge acest pod?** El ajunge dincolo până la admirația oamenilor – dar nu până la viața veșnică, nu până la slava lui Dumnezeu, nu până la vederea Mântuitorului.

Un alt pod pe care și-l construiesc oamenii se numește: **religiozitate**. Prin evlavia lor vor să-și croiască un drum sigur în Împărăția cerului. Când a venit la Isus un astfel de om serios, evlavios, pe nume Nicodim, a obținut cuvântul: „Dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3,3). Evlavia omenească nu ajunge, nu a ajuns nici la Nicodim, nici la fariseul Saul din Tars – ea nu ajunge nici pentru oamenii religioși ai vremii actuale. – De curând, un creștin bătrân a stat la patul de suferință al un veteran de aproape 70 de ani, cu care era prieten de multe zeci de ani. Acest războinic bătrân, al cărui piept era împodobit cu ordine și decorații, a pus întotdeauna mult preț pe religiozitatea lui. Acum, când era în pragul veșniciei, în cunoștința limpede a apropierei morții, bătrânul prieten, care era credincios, l-a întrebat: „Dacă trebuie să mori acum, ai vreo nădejde?” – „O nădejde? Nu, n-am nici o nădejde!” – Vizitatorul i-a mai pus o dată în fața ochilor jertfa de la Golgota, brațele de har ale lui Isus, întinse spre păcătoșii pierduți, sângele Fiului lui Dumnezeu curs pe cruce pentru împăcarea desăvârșită. „Crezi lucrul acesta?” – „Da, îl cred.” – „Atunci chemă harul și abandonează-te în mâinile lui Isus!” – **„Nu pot să mă rog!”** Ce stare tristă! La ce ajută atunci toată evlavia?! Podul nu ajunge nici măcar până la rugăciunea credinței dincoace de moarte – cum să ajungă până dincolo, în slava lui Dumnezeu?

Unii oameni mai au încă un alt pod pentru a ajunge cu bine dincolo, din timp în veșnicie, așa cum cred ei. Acest pod se numește: „buna dispoziție” – ea este considerată excelentă de către unii medici; ei spun: „Principalul este ca bolnavii să-și păstreze buna dispoziție.”

De curând a murit o văduvă de 95 de ani. Ea a rămas în mod uimitor sănătoasă fizic și psihic; cu două zile înainte de moarte încă s-a mai îndeletnicit cu îndatoririle casnice, a citit și a cusut fără ochelari. Era cunoscută ca o femeie cu umor bun. Pe patul morții a fost fără teamă. Ea a spus: „Acum este rândul meu să le fac o vizită pe lumea cealaltă tuturor celor dragi mie, doi bărbați și șase copii, căroro le-am supraviețuit; cum se vor mai bucura!” Această vorbă plină de umor a fost așa de admirată, încât a fost publicată chiar și în ziar. Aici este evident că în orice caz nu toți oamenii neîntorși la Dumnezeu sunt năpădiți de teama morții la decesul lor. Nu, unii trec dincolo în veșnicie în totală orbire. Ei fac parte dintre aceia despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Căci eram invidios față de cei aroganți, când vedeam prosperitatea celor răi. Într-adevăr, nimic nu-i tulbură până la moarte și trupul lor este bine hrănit” (Psalmul 73,3-4). În acest caz, podul bunei dispoziții i-a dus până la deces. Aceasta nu este în nici un caz o raritate; lucrul acesta se vede chiar și la executarea celor mai josnici criminali, că pleacă în veșnicie cu un umor înfiorător – aceasta înseamnă că au vreo nădejde? Ah, nu! Și omul bogat, care „în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire” a fost, cum părea din vorbele lui, într-o bună dispoziție, într-un anturaj vesel până în ultima lui zi. Dar apoi, povestea vieții lui a mers mai departe astfel: „Pe când era în Locuința morților, în chinuri...”

Oare nu i-o fi mers la fel acelei văduve de 95 de ani? Ce nebunie să-ți închipui lumea de dincolo ca pe locul de ședere unde se fac vizite reciproce de revedere! Această femeie sărmană, care timp de 95 de ani a savurat binefacerile Dumnezeului ei, nu știa nimic despre faptul că va trebui să apară în fața Aceluia care Și-a vărsat sângele pe cruce pentru a-i răscumpăra din blestemul păcatelor lor pe bărbații ei, pe copiii ei și pe ea însăși.

Există atâția creștini de nume care au concepții absolut păgâne despre veșnicie. Că toți cei decedați merg dincolo pentru a trăi mai departe într-o altă lume, aceasta este fără îndoială; **dar nu merg toți în același loc, fiecare merge „la locul lui”** (Faptele Apostolilor 1,25). Ce groaznic s-a înșelat bătrâna aceea dacă ea, fără să-L cunoască și fără să-L aibă pe Isus, **s-a bucurat** de o revedere în veșnicie! Acolo, la locul pieirii, va fi o tânguire înfricoșătoare, sfâșietoare. Acolo se vor întâmpina cu: vai, și tu ești aici? Omul bogat n-a avut în locul de chin nicidecum dorința să-și revadă cei cinci frați neconvertiți. Dimpotrivă, singura lui stăruință a fost ca ei să nu ajungă în locul groazei veșnice. El știa că ei merg pe aceleași căi ale desfătării lumești, ale deșertăciunii și ale distracției, cum făcuse el mai înainte. El știa că și drumul vieții lor se grăbește spre un sfârșit rapid și de aceea stăruia ca să fie trimis un mesager din lumea nevăzută în casa părintească de pe pământ, ca să-i avertizeze pe frații lui înșelați. – Podul bunei dispoziții nu ajunge; cu el te prăbușești în chinul de foc al iadului.

Numai un pod, numai o cale duce sigur în slavă. Isus spune: **„Eu sunt calea și adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”** Numai în sângele Fiului lui Dumnezeu, curs pe crucea de la Golgota, este mântuire și pace pentru oricine care crede. Acesta este singurul pod care ajunge așa de sigur dincolo, în casa Tatălui, încât orice copil al lui Dumnezeu poate pași în pace pe acest pod. Ești tu sub protecția sângelui lui Isus? **Atunci podul tău ajunge dincolo!**

Nr. 37 ZIUA RĂZBUNĂRII

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, pentru că Domnul M-a uns ca să
aduc o veste bună celor blânzi,
M-a trimis să leg rănilor celor cu inima zdrobită,
să vestesc eliberarea celor captivi și deschiderea
închisorii celor încătușați; să vestesc anul de îndurare
al Domnului și ziua răzbumării Dumnezeului nostru.”
(Isaia 61,1-2)

Din imperiul insular olandez al Indiilor de Est face parte și insula Lombok, situată la răsărit de Java – o insulă minunată cu păduri de palmieri, cu câmpii mănoase, munți uriași – cu o suprafață de aproximativ 4000 de kilometri pătrați. Această insulă forma înainte un imperiu independent; sultanul de acolo era un dușman înverșunat al olandezilor. În anul 1894, guvernul colonial olandez a trimis o expediție ca să supună insula și să-l pedepsească pe sultan pentru diferite crime comise asupra unor protejați olandezi. Un fost ofițer german, care a participat la această expediție, povestește: „Trei batalioane din legiunea străină olandeză acostaseră deja și așteptau în bivouac, în apropierea țărmlui, sosirea celorlalte trupe. Un întuneric adânc s-a lăsat peste insulă. Nici o steluță nu sclipea pe firmament. – Atunci, să fi fost aproximativ ora douăsprezece și jumătate noaptea, a venit distrugerea. Un urllet furios, înmiiat, a cutremurat văzduhul. Împușcăturile pocneau din toate părțile; am fost luați prin surprindere. S-a petrecut un măcel îngrozitor. Numai câteva focuri de armă s-au tras; baioneta, spada scurtă și pumnalul au condus disputa. Câte un om poate a primit chiar de la prietenul lui lovitură de moarte. Tot mai tare eram încolțiți. Compania mea se afla la frontul bivouacului; aici am avut ceva drum liber spre exterior, deoarece atacul principal venea din ambele părți. După minute lungi de luptă corp la corp, aproximativ 40 de bărbați de la noi, printre care și eu, am găsit scăparea. Ne-am retras spre un templu al lui Buda, situat în apropiere, care era înconjurat de un zid. Acolo l-am dus pe generalul nostru grav rănit: sângera din două răni la cap și curând și-a dat duhul. L-am culcat provizoriu în templu. – Treptat au mai venit la noi unele trupe rupte de unitate, așa că grămăjoara noastră a crescut la circa 100 de oameni. Ce priveliște! Plini de sânge, cu uniforme zdrențuite, în parte fără arme, așa ne-am revăzut; câte unul venea până aici numai pentru a muri liniștit. Dinspre bivouac a răsunat încă mult timp până la noi zgomotul luptei. În sfârșit, după ore de teamă s-a crăpat de ziuă, treptat s-a făcut mai liniște în tabăra trădată. Dușmanul își potolise setea de sânge și s-a retras spre interior, încărcat cu prada. Un pluton ne-a observat și a înaintat la atac, dar de data aceasta eram pregătiți. Adăpostiți în spatele zidului, i-am lăsat pe negri să se apropie până la o sută de metri și apoi am deschis focul rapid; atacatorii au dispărut în junglă, lăsând în urmă mulți morți și răniți. Când s-a făcut ziuă i-am îngropat pe general, trei ofițeri și 23 de soldați. Mai eram cam 60 de oameni, așteptând în orice clipă să fim iar atacați de dușmanul superior numeric și pe lângă aceasta eram aproape fără muniție și fără provizii.

Cinci batalioane cu artilerie trebuiau să vină astăzi – deodată a scânteiat departe pe ocean, apoi un nor de fum, apoi o bubuitură înfundată, încă una și încă una, - corăbiile s-au apropiat și au tras la ancoră. După ce trupele au debarcat, ne-am grăbit spre locul taberei. Cadavrele prietenilor și ale dușmanilor zăceau clădite unele peste altele, între ele erau răniți gemând, peste tot erau împrăștiate rămășițe de corturi, de căruțe și de arme. Pierduserăm un general, 27 de ofițeri și 1873 de soldați. După ce au fost puse în ordine toate trupele debarcate, marșul a pornit direct spre cetatea sultanului. Aceasta a fost bombardată cu 24 de tunuri, apoi am înaintat la atac. Au fost aruncate peste tot bombe incendiare. Localitatea a fost curând o mare de foc, în care guverna răzbumarea. Acolo nu exista nici o îndurare, totul trebuia trecut prin sabie, fie tânăr, fie bătrân, fie bărbat, femeie sau copil. Trei ore a durat această baie de sânge, apoi treaba a fost

făcută, din cetatea fastuoasă n-a rămas nimic altceva decât dărâmături fumegânde, nici un locuitor nu mai era în viață, numai sultanul a căzut rănit în mâinile noastre. El a fost condamnat de consiliul de război; după câteva minute, bogatul domnitor al insulei atârna de o creangă. Vitejii noștri au fost răzbunați strălucit și ne-am întors la Java cu comori în aur, argint, pietre prețioase și fildeș.” –

Ce tablou de sânge și distrugere zugrăvește această relatare! Aici nu este loc pentru cuvântul „îndurare”. Din toate părțile se spune: Răzbunare! Răzbunare! Aici ne facem o idee despre ce înseamnă **„ziua răzbunării”**.

Așa cum pe această insulă minunată, cu pădurile ei foșnitoare de palmieri stăpâna un domnitor crud, tot așa și pământul, ieșit plăcut din mâna de Creator a lui Dumnezeu, stă sub puterea unui stăpânitor neîndurător. **Este satan, ucigașul de la început**. Plăcerea lui este distrugerea. Ce a făcut el din acest pământ? O vale a păcatului, a morții și a lacrimilor. Satan este marele răzvrătit și vrăjmaș al lui Dumnezeu, căruia locuitorii pământului îi slujesc și se înrolează la el. Dumnezeu ar fi putut să-și distrugă vrăjmașii în judecata dreaptă, sfântă a mâniei. **Dar ce a făcut El? Și-a arătat dragostea**. L-a trimis pe singurul Său Fiu. Pe El L-a lăsat să sufere și să moară pentru cei vinovați. Isus a venit ca un chezaș pentru păcătoșii pierduți. Dumnezeu a trimis celor răzvrățiți un mesaj de îndurare, de pace și de iertare absolută: „Să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea satanei la Dumnezeu, ca să primească iertare de păcate” (Faptele Apostolilor 26,18). Toți trebuiau să afle și să înțeleagă că la Dumnezeu oricărui har este iertare pentru vina lor și se găsește despăgubire pentru păcatul lor. Dumnezeu are har deplin pentru toți; sângele lui Isus este destul de puternic ca să împace pe orice vinovat.

Odinioară, pe când Domnul slavei stătea în sinagoga din Nazaret, a deschis cartea prorocului Isaia la capitolul 61 și a citit: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, pentru că Domnul M-a uns ca să aduc o veste bună celor blânzi, M-a trimis să leg rănile celor cu inima zdrobită, să vestesc eliberare celor captivi și deschiderea închisorii celor încătușați; să vestesc anul de îndurare al Domnului” (adică anul de grație, de har). Domnul S-a oprit în acel loc. Următoarele cuvinte: **„și ziua răzbunării Dumnezeului nostru”** nu le-a citit, pentru că încă n-a sosit ziua răzbunării – pe atunci începea ziua harului și mai dăinuie și astăzi. Când Domnul a vorbit apoi iudeilor adunați despre aceste cuvinte, „toți se mirau de cuvintele de har care ieșeau din gura Lui” (citește Luca 4,14-22).

Oare ce au făcut oamenii cu cuvântul harului? Ah, în mândria lor majoritatea cred că ar putea refuza dragostea lui Dumnezeu, că n-au nevoie să se smerească înaintea ei. **Tu să n-o faci!** Domnul slavei este Cel a cărui îndurare vrea să te salveze astăzi. Înțelege toată seriozitate acestui lucru: după ziua harului urmează ziua răzbunării, ziua revanșei despre care este scris: „Și împărații pământului, cei mari, comandanții, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii liberi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Aceluia care stă pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate să stea în picioare?”” (Apocalipsa 6,15-17.) Privește-i pe acești oameni, care vor să se ascundă în acea zi de mânia dreaptă a Aceluia care i-a căutat atâta timp, atât de credincios. Printre ei îi vei vedea pe batjocoritori, pe cei înțelepți și pe isteți, pe virtuoșii convinși de propria lor neprihănire și pe slujitorii evidenți ai păcatului, pe cei mari și pe cei mici, pe cei școliți și pe cei neșcoliți, pe cei bogați și pe cei săraci. Ei toți au crezut că ar putea să-I țină Domnului închisă ușa inimii și să-L respingă pe El, dragostea veșnică. În acea zi va fi prea târziu să-L găsească pe Isus și harul lui Dumnezeu – ziua mâniei Sale a venit. Dar astăzi mai este ziua harului – deschide-I lui Isus inima ta, ca harul și mântuirea sufletului să fie partea ta.

Nr. 38 RĂZBUNAREA ESTE DULCE

„Au picioarele grabnice să verse sânge, ruina și mizeria sunt pe căile lor, nu cunosc calea păcii.” (Romani 3,15-17)

Dumnezeu a poruncit autorității publice, tuturor aceluia care sunt puși judecători: „Dacă cineva varsă sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om” (Geneza 9,6a). Deci există pe bună dreptate o „răzbunare a unui omor”, prin judecător, dorită de Dumnezeu. Dar ce au făcut oamenii din ea? La multe popoare, mai cu seamă la arabi și la corsicani, răzbunarea face parte din legile moștenite ale poporului. Ucigașul trebuie omorât de către rudele cele mai apropiate ale celui ucis, iar ucigașul ucigașului și el la rândul său; astfel rezultă un lanț fără sfârșit – neamuri întregi au fost deja distruse prin răzbunarea sângelui. În Corsica este obiceiul ca dacă ucigașul personal nu poate fi prins, să fie ucise rudele acestuia. De aceea, îndată ce s-a comis o crimă, toate rudele ucigașului se înarmează pentru a se apăra. Numai femeile și copiii sunt cruțați. Iată un exemplu de răzbunare corsicană a sângelui (italienește: vendetta): Trei bărbați l-au omorât, pentru a răzbuna onoarea surorii lor, pe ademenitor și au declarat vendeta întregului său neam bărbătesc. Trei victime ale răzbunării lor căzuseră deja. Atunci jandarmii i-au închis pe toți membri ambelor familii, pentru a pune capăt crimelor. Dar acei trei frați fugiseră deja în munți și nu puteau fi arestați. Stăteau ascunși într-o prăpastie stâncoasă a unui munte, numit Penna Rossa, și trăiau din vânatoare și jaf. O trupă de zece jandarmi a făcut încercarea de a-i prinde pe ucigași, dar cinci dintre ei au fost împușcați pe stânci ca păsările răpitoare; îndată ce un cap se ivea din desiș, detuna o împușcătură și un jandarm se prăvălea în adânc. Atunci tribunalul i-a trimis în misiune pe jandarmii din districtele înconjurătoare; 100 de infanteriști li s-au adăugat. După două zile au reușit să-iucidă pe cei doi frați mai mari, după ce și-au vândut destul de scump pielea. Dar pe cel mai tânăr, care se tupila ca un linx ba aici, ba colo și de acolo trăgea și nimerea mereu precis, pe el nu l-au putut descoperi. Lupta s-a transformat într-un asediu al muntelui Penna Rossa. Un vânător corsican a zărit în ziua a treia picioarele tânărului, care dormea într-o adâncitură. El și-a luat pușca încărcată în mâna stângă și cu dreapta a aruncat o piatră în văgăună. Trezindu-se, tânărul s-a ridicat și în aceeași clipă și-a primit împușcătura mortală. Acest raport provine de la procurorul de atunci, care conducea procesul împotriva răzbnătorilor sângelui. În astfel de evenimente se poate recunoaște de ceea ce sunt în stare oamenii. „Au picioarele grabnice să verse sânge, ruina și mizeria sunt pe căile lor, nu cunosc calea păcii.” Acesta este felul de a fi al omului firesc; vrăjmășie, ceartă, gelozie, mânie, neînțelegere, dezbinare sunt roadele firii omenești (compară cu Galateni 5,20-21).

Când împăratul David a fost amenințat cu o pedeapsă divină, el s-a rugat: „Sunt într-o mare strâmtoare. Oh! Mai bine să cădem în mâinile Domnului, căci îndurările Lui sunt mari; dar să nu cad în mâna omului!” (2 Samuel 24,14.) Ce înseamnă să cazi în mâinile oamenilor, aceasta au trebuit s-o trăiască unii ofițeri și soldați viteji germani, care au căzut răniți în mâinile populației Herero; ei au trebuit să moară în cele mai barbare chinuri, pentru că acestor neînduplecați le producea bucurie să chinuiască lent, până la moarte un german. Dar nu trebuie să călătorim așa de departe pentru a vedea grozăviile răzbunării omenești.

La majoritatea incendiilor intenționate, care ajung la hotărâre judecătorească, reiese că motivul a fost răzbunarea. Din Bavaria se relatează astfel: În una din ultimele nopți a ars gospodăria primarului Sch. din N. Incendiatorul este propriul său fiu, care s-a prezentat singur la poliție și a declarat că a făcut fapta din răzbunare, pentru că părinții i-au reținut pe nedrept banii ceruți.

În L., (Westfalia) a fost omorât în urmă cu câțiva ani în chinuri groaznice un băiat de șase ani, pentru că schingiuitorul a vrut să se răzbune pe părinții băiatului. – Inima omului, fie că bate sub o piele neagră sau albă, este capabilă de răzbunarea cea mai crudă. – În Paris, un bărbat i-a aruncat în apă pe ambii lui fii, pentru a se răzbuna pe soția lui, deoarece știa că inima femeii era

legată de acești doi copii – cei doi băieți s-au înecat. – Câți oameni în jurul nostru nu aprind, pentru a se răzbuna, cu focul vorbelor lor otrăvite un incendiu pe care nimeni nu-l poate stinge: calomnie, vorbe amare, neîncredere, dispreț.

Răzbunarea nu este dulce, ci amară; ea nu aduce decât nenorocire și jale. Dar harul este dulce. El aduce: mântuire, pace, binecuvântare acolo unde amenință pieirea. Cât de diferit procedează Dumnezeu față de om! Când a venit acasă fiul pierdut, care i-a pricinuit tatălui ani de durere și de rușine, n-a găsit reproșuri, nici amenințări, nu, ci îmbrățișări și sărutări de dragoste, haina cea mai bună, locul la masa tatălui, pe deget inelul, semnul dragostei veșnice. Așa face Dumnezeu și astăzi pentru păcătosul foarte vinovat, care se întoarce la El cu pocăință. Acesta primește iertare desăvârșită, o ștergere veșnic valabilă a întregii vini, haina albă a neprihănirii dumnezeiești prin sângele lui Isus. Cine a trăit aceasta cu adevărat, în inima aceluia nu mai este loc pentru răzbunare – el a învățat de la Isus să ierte și să adune pe capul vrăjmașilor lui cărbunii aprinși ai dragostei. Ai trăit tu aceasta? Știi tu că, fără să-ți pese de dragostea lui Isus, ai umblat cu o inimă neînduplecată, indiferentă? Dar El, care a fost pe cruce pentru vina ta, El te-a căutat și S-a rugat pentru tine și S-a îngrijit de tine cu o dragoste care nu obosește niciodată. N-ai simțit niciodată pe capul tău cărbunii aprinși ai dragostei Lui? O, de i-ai simțit astăzi! S-a spus: pune-i unui om cărbuni aprinși pe cap; aceasta n-o va putea suporta, oricât de des i-ar fi părul. Dar aceasta este o eroare. Un om se poate împietri așa de tare prin puterea păcatului, încât n-are simțire nici pentru cărbunii aprinși. **Mă tem că acesta ar fi cazul tău față de Domnul Isus!**

Se povestește despre regele Ludovic al XII-lea al Franței, că la începutul domniei sale a pus să i se facă o listă cu numele dușmanilor lui. Regele a pictat în fața fiecărui nume o cruce neagră. La știrea că regele a făcut lucrul acesta, toți acești bărbați au fugit la gândul că moartea lor era pecetluită. Dar regele i-a chemat înapoi și le-a explicat că de aceea a desenat crucea în fața fiecărui nume, pentru că la vederea dușmanilor voia întotdeauna să se gândească întâi la crucea Domnului, care a mers la moarte pentru el, în marea Lui dragoste. De la acest rege mai au de învățat și mulți copii ai lui Dumnezeu. Poate că unul sau altul își face o listă cu oamenii care vreodată i-au făcut rău și-L întrebă pe Domnul: Ce dragoste aș putea să arăt fiecăruia dintre acești oameni, pentru a găsi o cale spre inima lor?

Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri!” (Romani 12,19a.) Domnul îi învață pe ai Săi să poarte nedreptatea și neîndurarea ca El Însuși, care, „fiind insultat nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința”, ci S-a rugat pentru aceia care L-au pironit pe cruce. Ce dragoste! Acest Mântuitor te iubește și pe tine. El nu vrea să-ți răsplătească nici ție ceea ce I-ai făcut tu, ci vrea să te mântuiască, să te binecuvânteze, să te încununeze cu har și să-ți dăruiască o inimă nouă, care iartă, plină de pace și bucurie. Cine și-a recunoscut îndatorarea în lumina lui Dumnezeu, acela se smerește în țărână înaintea dragostei mântuitoare și are o dorință adâncă de a-I mulțumi, de a-I face bucurie și cinste Aceluia care l-a iubit așa de mult, care i-a iertat așa de mult și de deplin. Ce adevăr al Evangheliei, că Fiul lui Dumnezeu îl grațiază **deplin** pe păcătosul care crede, că îi iartă **totul**, că nu-și va mai aminti niciodată de toate păcatele și nedreptățile lui! El va avea oricând intrare liberă la inima Tatălui, ca un copil iubit și binecuvântat al lui Dumnezeu.

Nr. 39 SALUTURI DE ADIO

„Vă bucurați cu o bucurie nespusă și plină de slavă.” (1 Petru 1,8)

În zilele noastre, în care tăgăduitorii lui Dumnezeu își ridică glasul așa de tare și de obraznic, s-a întâmplat că cete de bărbați stăteau în jurul mormântului deschis al unuia de-al lor. Sicriul se odihnea în cavoul răcoros, acoperit cu o mulțime de coroane. Atunci unul dintre cei prezenți s-a apropiat de marginea gropii și i-a strigat mortului ca rămas-bun cuvintele: **„Adio pentru totdeauna!”** Într-adevăr, mulți doresc aceasta. Ei speră și spun că dacă a trecut viața cu bucuriile și suferințele ei, cu osteneala și munca ei, atunci a trecut „pentru totdeauna”.

Dar a trecut viața într-adevăr? Ah, oamenilor le-ar plăcea dacă n-ar exista o revedere, nici o revedere a zilelor trecute, nici o revedere a persoanelor cu care și față de care au păcătuit, nici o revedere a ceasurilor întunecate și grele, nici o revedere a multelor delapidări, minciuni, păcate carnale, atitudini lipsite de iubire etc. Dar ei se înșeală toți. Orice bărbat care strigă la mormântul deschis cuvântul deznădăjduit: „Adio pentru totdeauna!” este un înșelat al lui satan și la fel ca el sunt toți cei care gândesc și spun în indiferența inimii lor: „Totul a trecut. Adio pentru totdeauna!” **Dragă prietene, trecutul tău revine.** Dosarul vieții tale este păstrat pentru acea clipă în care va fi deschis și citit în fața tronului de judecată al Dumnezeului sfânt. „Și morții au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea, potrivit faptelor lor.” (Apocalipsa 20,12.) Ce ceas cumplit de serios va fi acela! Și el se apropie și pentru tine: Toate multele păcate ale scurtului tău timp de pe pământ vor păși cândva înfricoșător împotriva ta și te vor condamna, dacă nu te lași salvat prin dragostea lui Isus din starea de indiferență și nu te lași eliberat din mâinile înșelătorului satan. **Toți anii vieții tale fără Isus sunt pierduți;** vrei să treci prin viața mai departe așa de deznădăjduit?

Ce oameni fericiți sunt totuși copiii lui Dumnezeu! În inimile lor poartă o nădejde vie, care rămâne neclintită în toate schimbările timpului și ale împrejurărilor. – În satul X., în primăvara lui 1907 stătea o mare adunare funerară la cavoul deschis al unei văduve plecate acasă, un copil scump al lui Dumnezeu. După ce s-a terminat festivitatea, fiul cel mai mare al celei adormite a pășit la marginea mormântului și a strigat cu glas limpede: „Rămâi cu bine, dragă mamă, ne revedem curând la Domnul!” Cuvintele simple ale acestui salut de bun-rămas au avut efect puternic asupra celor adunați și un necredincios a spus: „Aș vrea să pot să fiu atât de fericit ca acest om la mormântul mamei lui!”

Creștinii adevărați, copiii lui Dumnezeu, poartă în inima lor siguranța, tare ca stânca, a revederii.

Un colonist olandez tânăr, din Africa de Sud, care a trecut de partea burilor, a fost prins în 23 noiembrie 1901 și împușcat în Colesberg ca instigator de către englezi. Sora lui măritată a mai putut să-l viziteze în închisoare împreună cu soțul ei; ea a scris părinților lui despre ultimele lui ceasuri, următoarele:

Colesberg, 24 noiembrie 1901,

Dragi părinți, probabil doriți să auziți ceva despre ultimele ceasuri pe care le-a petrecut pe pământ scumpul vostru fiu. – Azi dimineață la ora unsprezece și jumătate a fost citită sentința în piața publică. N-am avut timp de pierdut; soțul meu a mers la primărie și a cerut permisiunea să-l mai vizităm o dată. A primit-o și m-a luat și pe mine. Când la ora două am fost conduși în celula lui, l-am găsit liniștit și pregătit; tocmai era pe cale să pună pe tava de ceai câteva mărunțișuri pe care le-a folosit și să le trimită la noi acasă printr-o servitoare. După ce a ieșit aceasta, i-am pus mâinile după gât și i-am spus: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.” După aceea ne-am așezat, el la mijloc, eu în stânga lui, soțul meu în dreapta lui. El ne-a spus **cuvinte prețioase, cum are**

încredere deplină și totală în meritul Mântuitorului, cum este pregătit să-L întâlnească pe Dumnezeu și ce fericită nădejde pentru slavă îi umple inima. El și-a exprimat recunoștința pentru cele 29 de zile pe care le-a avut ca să se pregătească pentru această zi; în acest timp n-a fost niciodată singur, apropierea Mântuitorului i-a fost scumpă și l-a întărit minunat. Numai aceasta regretă, că nu l-a iubit mai profund pe Domnul, mai de mult. El a continuat: „Pentru tata și mama și pentru voi mă doare profund, dar l-am rugat pe Dumnezeu să vă întărească și veți fi într-adevăr curajoși!” Apoi s-a rugat încet.

După ce i-am spus un vers de cântare, „La Tine, Isuse, lasă-mă să zbor!” l-am întrebat: „Nu-i așa, Willy, la El ești sigur?” Iar răspunsul lui a fost: „**Da, foarte sigur și nu va dura mult - numai câțiva pași și atunci voi fi în slavă.**” Am mai vorbit despre valea umbrei morții și ne-am întărit reciproc cu versete și strofe de cântări; liniștea și pacea lui erau înălțătoare. Din Biblia lui i-am citit Apocalipsa 21.

Când a trebuit să ne despărțim, am îngenucheat și ne-am rugat – el primul, apoi eu și ultimul a fost soțul meu - și astfel l-am însoțit până în pragul veșniciei.”

Puțin timp după aceea, periodicul „Der Burenfreund” a publicat din Africa de Sud o scrisoare de adio confirmată, pe care a scris-o Ițak Bartholomeus Liebenberg mamei lui, un băiat de 15 ani, cu o zi înainte de a fi spânzurat de englezi în Aliwal North, pentru rebeliune (în 12 sau 13 ianuarie 1902); ea sună astfel:

Aliwal North, 10 ianuarie 1902,

Mama mea și frățiorul meu, știu bine ce pahar amar este pentru voi să primiți de la mine această veste tristă; dar, draga mea mamă, trebuie să fii mulțumită cu aceasta, să primești știrea despre moartea fiului tău. Trebuie să te resemnezi cu aceasta, pentru că voia Domnului trebuie să se facă. Oricât de amar ar fi pentru tine, fii mulțumită cu soarta ta! **Mamă, Domnul mi-a iertat toate fărădelegile și aparțin Domnului meu.** El mi-a iertat totul: și ce face El este bine făcut. Mamă, caută-ți refugiul și mângâierea la Domnul! El este refugiul și mângâierea noastră și El ne va mântui și ne va mângâia. Hristos îi primește pe păcătoși, dragă mamă, așa că îți doresc scumpa binecuvântare a lui Dumnezeu și același lucru și frățiorului și prietenilor! Credeți și aveți încredere în Domnul și atunci vă va merge bine. Acum trebuie să mă despart de voi și vă voi întâlni odată în fericirea veșnică. Eu sunt în siguranță la Domnul și ce face El este bine făcut. Ei, acum vă las pe toți; Hristos este Salvatorul meu și eu Îi aparțin lui Dumnezeu. „Isus primește păcătoșii./ Pe mine m-a primit la fel./ Cerul mie mi-a deschis/ - Pot, jubilând, să vin la El.” Mamă, i-am dat preotului Du Plessis toate lucrurile mele ca să ți le trimită ție; de asemenea și portretele mele, apoi poți să faci cu ele ce crezi tu că este bine. Mă simt așa de mulțumit sub cruce, căci aceasta este voia Domnului. Tot așa trebuie și tu să fii mulțumită și să spui: „Doamne, făcă-se voia Ta!” Am predat totul Domnului. O, ce eliberare este: din închisoare – în veșnica Împărăție a cerurilor! O, mamă, tata și cei doi frați nici măcar nu știu în ce situație sunt. Dacă îi întâlnești, spune-le că **trebuie să-și găsească adăpostul la Domnul; și dacă fac lucrul acesta cu inimă sinceră, El îi va salva.** Mamă, mi-am pus toată nădejdea în Domnul și așa vreau să închei acum, cu inima veselă. Pentru ultima dată: bucură-te! O, ce minunat este totuși să poți moșteni Împărăția cerurilor! Dă-i ceasul meu tatei, pălăria, lui Alex, vestonul, lui Barend, tabloul meu, lui Hennie. Nu uita să-i trimiți un portret lui tanti Loose. Fiul tău, care nu te va uita niciodată,

Ițak Bartholomeus Liebenberg.”

Tinerii despre care relatează aceste scrisori, au știut că aveau o cale liberă, deschisă spre Dumnezeu. Ei nu mai aveau nimic de pus în ordine cu oamenii de pe pământ; nici cu Dumnezeu nu mai aveau nimic de pus în ordine. Problema păcatelor lor a fost pentru ei, care au crezut, pusă în ordine pentru totdeauna pe crucea de pe Golgota – ei erau fericiți în Domnul. Acestor creștini tineri le-a mers exact așa cum este scris: „Voi vă bucurați mult, cu toate că acum, dacă trebuie,

sunteți întristați pentru puțin timp, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să fie găsită spre laudă, slavă și cinste, la descoperirea lui Isus Hristos, pe care voi îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie nespusă și plină de slavă, primind ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre” (1 Petru 1,6-9). Aceste scrisori vorbesc într-un limbaj deslușit despre ceea ce înseamnă să te odihnești în harul și în **pacea** lui Dumnezeu. Un creștin adevărat are siguranța **slavei**, da, are deja aici pe pământ chiar „**viața veșnică**”. Este scris: „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică” (1 Ioan 5,12-13). În această viață, la această siguranță ești chemat – ai găsit-o, ai apucat-o? – Ai tu această viață?

Nr. 40 UN ORATOR MUT CU UN LIMBAJ PUTERNIC

„Despre lucrarea aceasta mărturisesc conștiința lor și gândurile lor, care sau se învinovățesc sau se dezvinovățesc între ele, în ziua când, după Evanghelia mea,
Dumnezeu
va judeca prin Isus Hristos secretele oamenilor.”
(Romani 2,15-16)

Există un caiet cu piese muzicale foarte cunoscute, numit: „**Cântece fără cuvinte**” – compozitorul vorbește ascultătorilor în mod distinct despre primăvară, despre dor și dragoste, despre speranță și regretul după fericirea trecută – **vorbește prin sunete fără cuvinte**. Cine asistă odată la felul cum discută doi surdomuți, acela știe că oamenii pot vorbi și cu cuvinte fără sunete; aceasta se întâmplă și prin orice carte, orice scrisoare, orice telegramă. Dar există și un limbaj fără cuvinte și fără sunete? O, da, este limbajul creației, care vorbește inimii omului despre puterea și slava Creatorului. Și amintirea vorbește fără cuvinte, fără sunete și totuși așa de puternic, încât un om poate să izbucnească în lacrimi din cauza aceasta. Dar mai există încă un alt limbaj fără cuvinte, fără sunete, care poate vorbi așa de zguduitor, încât trupul și sufletul tremură; este **limbajul conștiinței**. Au existat în toate timpurile oratori vestiți, care prin puterea cuvintelor lor i-au silit pe oameni la fapte, la decizii, la care mai înainte nu s-au gândit niciodată. Dar nici un vorbitor n-a putut să obțină ce poate acest orator, **conștiința**. Ea îi transformă escrocului averea de milioane în chin, devalorizează coroane pentru acela care urcă cu neleguire pe tron. Ea face dintr-un palat un iad și din patul cel mai moale face un loc de tortură pentru cel vinovat. Ea fură somnul oamenilor sănătoși și îi face să tremure pe bărbații tari ca fierul; ea aduce tainele la lumină și îi duce pe cei vinovați în fața judecătorului, ca auto-acuzatori.

Acest orator minunat, invizibil, acest credincios tovarăș de drum îl însoțește pe om din zilele copilăriei lui până în veșnicie. Desigur, el are o caracteristică ciudată: poate dormi; temporar se lasă adormit așa de tare, încât pare că a murit. La unii oameni adoarme foarte adânc și pentru mult timp. Dar precis se trezește iar, aici sau acolo – nu știi când. Uneori se trezește brusc și-și începe cuvântarea puternică. Dar și în timp ce doarme își scrie opera fără cuvinte în cartea lui. – Este o lucrare surprinzătoare. Istoria nerecunoștinței, a egoismului, a vinovăției vieții tale – de asemenea un limbaj fără cuvinte.

Este ceva asemănător cu teatrul fotografiilor animate. Zac acolo în dulap fotografii moarte; și rolele fotografului sunt liniștite și moarte. Dar deodată, când mecanismul este pus în acțiune, totul începe să se miște, să danseze, să cânte, să strige – se animă o lume întregă din trecut. Acolo, la teatru, spectacolul are loc în încăperea iluminată electric, spre amuzamentul privitorilor

– dar acest spectacol, dacă se trezește conștiința, are loc de cele mai multe ori în orele liniștite, în noaptea întunecoasă - și totuși ce deslușit, ce real, ce viu luminează! Tu cunoști toate persoanele care apar acolo și ele te cunosc pe tine. Iată, se ivește o mamă plângând; ea-l privește pe fiu, îl avertizează și-l roagă: Fiule, nu merge pe calea aceasta! Fiule, întoarce-te! Mai știi foarte bine lucrul acesta – dar nu te-ai întors și lacrimile mamei s-au înmulțit – până i s-au închis ochii. Ce serios vorbește tatăl! El a plecat de mult dincolo, pe tărâmul celălalt - și totuși, stă aici ca atunci, la ultima discuție, când l-a privit așa de trist pe fiu în ochi. Și acolo? Prietenul tău din tinerețe? Îl cunoști? El spune: Mai știi când m-ai ademenit pe calea cea rea? Nu m-am mai îndreptat – de atunci am mers tot la vale. Îi mai cunoști pe tovarășii de acolo, din cârciumă, unde te-ai îmbătat prima dată și apoi ai mers pentru prima dată pe căile poftei carnale? O cunoști pe fata de acolo? De ce te privește așa de trist? Cât de mult te-a rugat să-i fii fidel, să n-o părăsești în nenorocire și sărăcie! A murit de mult și totuși este în fața ta. Iată, vine patronul tău, care ți-a vrut binele, care a avut încredere în tine. Cât de cunoscut îți este totul, camera, casa de bani! Când ai fost singur și ai luat prima dată ce n-a fost al tău – nimeni n-a observat și totuși, bărbatul te acuză acum că ai abuzat de încrederea lui. Mereu figuri noi, dar totul așa de adevărat, de real! Așa-i? Prietene, conștiința ta s-a trezit? Și-a început oratorul discursul cu elocvența lui puternică?

Poate spui: Toate acestea nu sunt pentru mine – n-am făcut lucruri așa de rele – am fost întotdeauna cumsecade, nimeni nu poate să-mi reproșeze asemenea lucruri. Chiar am fost întotdeauna un om religios – niciodată n-am batjocorit lucrurile sfinte, dumnezeiești.

Adevărat? Ești așa de bun? Oare cum a fost cu nenumăratele tale minciuni mari și mici, cu vorbele tale adesea așa de amare și de dure? Oare cum a fost cu păcatele tale carnale, pe care le-ai ascuns de ochii oamenilor? Cum a fost cu vina imensă a dragostei tale neglijate, cu toate lacrimile pe care ai fi putut să le ștergi și n-ai făcut-o? Dar iată cine pășește înaintea ta, o altă figură: **Fiul răstignit al lui Dumnezeu**, care a venit din ceruri de dragul tău și S-a împovărat cu vina ta, care te-a iubit și te-a căutat. El te privește de sub cununa Lui de spini și îți amintește că dragostea Lui te-a însoțit, te-a păzit și te-a binecuvântat pe tot drumul tău, că a căutat să-ți câștige inima. **I-ai deschis inima ta?** Ah, El n-a vrut formele exterioare ale religiozității tale, împlinirea îndatoririlor tale de serviciu divin; El a vrut să-ți deschidă inima rece pentru dragostea Lui, a vrut să te vindece de egoismul tău și de dragostea pentru lume, a vrut să-ți arate cine erai în ochii Dumnezeului sfânt. El a vrut să-ți facă ochii orbi să vadă și să-ți smerească inima îngâmfată înaintea dragostei Lui. Dar n-ai avut niciodată timp pentru El – în fond, Isus a fost pentru tine o Persoană indiferentă, tu chiar ai vrut să-L cinstești la o ocazie potrivită, ai pus preț și pe religia ta – dar inima ta rece a ținut închisă ușa pentru El, bine zăvorâtă. A trebuit să rămână afară. Astfel ai mers fără El. N-ai observat cum te-a urmat cu drag, de câte ori a bătut la ușa ta? Acum stă aici - , da, El te acuză pe tine, omul auto-neprihănit, religios, că pentru tine au valorat mult mai mult propria ta plăcere, afacerea ta, cinstea ta, planurile tale, decât dragostea Aceluia care a mers pe cruce pentru tine. El îți strigă ceea ce a strigat odinioară fariseilor și cărturarilor: „Adevărat vă spun că vameșii și prostituatele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu” (Matei 21,31). Ce limbaj grav, dacă la sfârșitul drumului lung al unei vieți Domnul slavei îl acuză pe om că s-a împotrivit dragostei căutătoare a Mântuitorului!

Dacă acum s-a trezit conștiința ta, atunci înțelege că ești pe cale de a primi o sentință dreaptă în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu; conștiința te îndeamnă să cauți harul înainte să fie prea târziu, iar crucea de la Golgota îți mărturisește că la Isus se găsește un har desăvârșit. „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 6,23). O, oricine ai fi, știi tu cât de adânc este păcatul tău? Păcatul tău este un puhoi atât de adânc, încât trebuie să te scufunzi în el și să te îneci, dacă nu te lași apucat de brațele salvatoare ale lui Isus și nu te lași salvat pe stânca de la Golgota. Pentru păcat nu există decât o singură măsură dumnezeiască. **Crucea lui Isus este măsura pentru păcatul tău.** Dacă tu îți numești păcatul „mic”, atunci respingi sentința lui Dumnezeu asupra păcatului tău. Respingi crucea. Lasă-te convins de mărimea și de adâncimea păcatului tău, la

vederea crucii. Privește-ți viața în lumina lui Dumnezeu și atunci vei afla: „Iar acolo unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot așa și harul să stăpânească prin dreptate, dând viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 5,20-21).

Nr. 41 CUM SE IESE DIN MLAȘTINĂ?

„Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi.”

(Ioan 8,36)

În grădina zoologică Hagenbeck din Hamburg au fost arătate performanțe extraordinare în îmblânzirea animalelor sălbatice. Un bărbat a prezentat acolo în același timp șase lei, patru tigri, doi urși, care la porunca lui au format diferite grupe artistice, au sărit prin cercuri și s-au legănat pe un balansoar, între timp animalele și-au reluat ascultătoare locurile în cerc la un cuvânt al stăpânului lor, pentru a aștepta următoarele lui porunci. El stătea cu biciul lui mare în mijlocul animalelor sfâșietoare; toate trebuiau să-l asculte. Unele făceau aceasta supuse, altele cu mârâit supărat, cu mânie, furie și împotrivire, dar – vrând-nevrând, **toate ascultau în ciuda puterii lor mari**. O forță tainică le silea pe toate să facă ce voia stăpânul lor. – Aceasta este o ilustrare izbitoare a robiei nenumăraților oameni sub puterea lui satan, care îi silește să facă voia lui în slujba păcatului. Și aici unii ascultă cu durere, cu lacrimi, cu jale; mulți au decizia și intenția hotărâte să nu mai facă niciodată ce le poruncește acest vrăjmaș și ucigaș - cu toate acestea, fac; **sunt nevoiți!** „Nu mai vreau să beau - dar trebuie să beau!” așa se plângea un om - și mulți s-au văitat la fel. Aceasta își găsește aplicația deosebită la robii poftei carnale. Ei știu că acest păcat este distrugerea lor; ei nu vor, blestemă ziua în care au pășit prima dată pe drumul viciului – dar ei sunt niște legați, **trebuie să facă voia distrugătorului**. „Nu știți că dacă sunteți robi cuiva ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie de păcat, care duce la moarte, fie de ascultare, care duce la dreptate?” (Romani 6,16).

Când de curând, la accidentul de cale ferată de la Herlisheim, vagoanele răsturnate ale trenului rapid au fost scufundate în mlaștină, s-a spus în ziare că vagoanele nu pot fi ridicate și scoase afară, pentru că în mlaștină nu există un punct stabil pentru a sprijini lucrarea. – Tot așa le lipsește și oamenilor, cursul vieții cărora ajunge în mlaștina viciului, în încâlceala păcatului, un punct stabil pe care să se sprijine pentru a ieși de acolo – ei se scufundă. Numai Isus poate să-i ajute să iasă; Cuvântul Său, lucrarea Sa și harul Lui salvator sunt de ajuns – aici sunt puncte de sprijin care nu cedează. Numărul sclavilor nefericiți ai poftei murdare este mult mai mare decât credem. Când într-o adunare mai mare se vorbește despre „**păcat**”, printre ascultători sunt sute care la cuvântul „păcat” se gândesc numai la pofta murdară. Imoralitatea este pentru mulți oameni în sens deosebit **acel** păcat cu care sunt legați, de care vor să scape, dar prin propria lor putere nu pot scăpa în ciuda a mii de bune intenții, în ciuda multor lacrimi, în ciuda recunoașterii limpezi că se distrug din cauza acestui păcat. Dacă se vorbește despre „ciuma care umbă în întuneric și nenorocirea care pustiește ziua în amiaza mare”, prin care „o mie cad alături de tine și zece mii la dreapta ta” (compară cu Psalmul 91,6-7), atunci imediat strigă conștiința multor oameni care sunt legați în poftă cărnii: „**Acesta sunt eu! Acesta este cazul meu!**” Mulți, mulți, devin sclavi ai poftei carnale deja din copilărie – odată cu înmulțirea anilor lor crește nenorocirea robiei păcatului lor, stimulată de conversații imorale, cărți, tablouri. Câte inimi tinere nu seamănă cu vase umplute, până la refuz cu murdărie – nu-i de mirare că acești oameni, abia deveniți adulți, se simt ca acasă în toate adâncimile viciului! Această molimă își cere victimele în toate clasele societății. Nici privilegiul nașterii, al educației, al facultăților intelectuale, al rangului și al averii nu este suficient pentru protejare. Numai harul lui

Dumnezeu poate păzi, numai harul lui Dumnezeu poate elibera. Faptul că Dumnezeu poate și vrea să-l salveze și să-l elibereze chiar și pe cel mai legat dintre păcătoși, face parte dintre minunățiile harului lui Dumnezeu. În Biblie este un cuvânt minunat: „Nu vă amăgiți: nici curvarii, nici idolatri, nici adulterii, nici cei care se masturbeză, nici homosexualii, nici hoții, nici lacomii de bani, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. **Și așa erați unii dintre voi. Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru**” (1 Corinteni 6,9-11). Acești robi adânc scufundați ai poftei carnale, din Corint, de mai sus, au avut parte deci de puterea harului eliberator. Același lucru îl trăiesc și astăzi asemenea oameni care, crezând, vin cu poverile conștiinței lor și cu lanțurile păcatului lor la Isus și I se încredințează cu mizeria păcatului lor.

Un bărbat tânăr, bogat, foarte educat s-a întâlnit într-un ceas nocturn cu un martor al lui Isus. Ce l-a determinat? Simțea că forța păcatului, cu care era legat, îi va distruge trupul și sufletul, da, simțea limpede ruina nervilor lui, a puterilor lui intelectuale. Pe lângă aceasta au exista în trecutul lui, până în perioada cea mai recentă, ceasuri întunecoase care, dacă s-ar descoperi, ar trebui să-l ducă în fața procurorului. Vede limpede că nu era nevoie decât de un denunț și atunci trebuia – el, fiul unei familii onorate – să fie acuzat în fața instanței pentru delict împotriva moralității. La ce i-a ajutat atunci deșteptăciunea lui, educația lui, bogăția lui, numele lui bun? El se vedea în pragul ruinei totale. **Mai exista ajutor pentru el?** Martorul lui Isus și-a deschis Biblia și i-a citit ce îi spune Dumnezeu păcătosului vinovat: „Cât despre fricoși, necredincioși, urăcioși, ucigași, desfrânați, vrăjitori, închinătorii la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică **moartea a doua**” (Apocalipsa 21,8). „De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă poftelor inimii lor, să-și necinstească trupurile, ei între ei, căci au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și au cinstit și au slujit creaturii în locul Creatorului, care este binecuvântat în veci (Romani 1,24-25). „Iar acolo unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot așa și harul să stăpânească prin dreptate, dând viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 5,20-21). „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 6,23). „Căci Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” Luca 19,10). „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi.”(Ioan 8,36). – Cuvântul lui Dumnezeu, sămânța nașterii din nou, și-a arătat în acest bărbat minunata sa putere. El și-a mărturisit în seara aceea păcatul, a apucat harul, s-a încredințat mâinilor lui Isus. Minunat ceas – acest bărbat profund vinovat și pătat a fost născut din nou la o viață nouă, veșnică. Apoi s-a întâmplat ceva remarcabil. Acestui păcătos iertat i-a venit în minte că în urmă cu un șir de ani, în orașul său natal a comis un sperjur într-un proces de moralitate, ca să iasă nepedepsit dintr-o cercetare judecătorească. De atunci trecuseră șapte ani. Dar Duhul lui Dumnezeu, care este un Duh al adevărului, l-a îndemnat pe acest bărbat să scrie o scrisoare către procuratură, în care și-a recunoscut deschis sperjurul și păcatele, în care a declarat că el – biruit de harul lui Dumnezeu – a devenit un copil al Dumnezeului veșnic, un mărturisitor al lui Isus. Mântuitorul lui. A fost chemat în fața instanței. Atunci a mărturisit în fața curții cu juri: cine a fost, ce a făcut – dar a mărturisit și ce **a făcut Isus cu el și pentru el**. Această mărturisire simplă a fost o predică puternică despre puterea și dragostea salvatoare, eliberatoare a Fiului lui Dumnezeu, despre minunea împăcării depline prin sângele curs pe crucea de pe Golgota.

Condamnarea a urmat potrivit legii; în același timp a fost depusă de către tribunal o cerere de grațiere, sprijinită de procuror. Publicul a auzit că Isus este un Salvator și un Eliberator și ce înseamnă să umbli ca un creștin adevărat spre cinstea lui Isus, într-o viață nouă. „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5,17).

Ai înțeles acum minunata veste bună, că la Isus se găsește har deplin pentru orice păcătos care suspină? Atunci înțelege și că Domnul spune: „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu!” (Ioan 18,37.) Fii sincer – vino la lumină cu păcatul tău! Recunoaște-ți vina – Isus va remedia toată paguba!

Mizeria imoralității este mare; aproape fără număr sunt păcătoșii legați tare, conștiințele pătate prin pofta carnală, căsniciile distruse – ce taine de vină ascunsă! Dar nu există nici un păcătos, nici o păcătoasă pentru care harul lui Dumnezeu și sângele de la Golgota n-ar ajunge pentru împăcare și eliberare depline. Întrebarea pentru fiecare în parte este numai aceasta: **vrei să pășești cu o mărturisire sinceră, completă în lumina lui Dumnezeu?**

Nr. 42 CEL MAI EFICACE PURTĂTOR AL CULTURII

„Mărturiile tale sunt moștenirea mea în veci,
căci ele sunt bucuria inimii mele.” (Psalmul 119,111)

Unul dintre numeroșii europeni care nu pun preț nici pe creștinism, nici pe misiune a vizitat insulele Fiji (Australia) și l-a sfătuit pe un șef creștin de acolo să renunțe la credința în Biblie; în Europa s-a trecut cu mult peste toate acestea, lucruri de felul acesta nu se potrivesc cu cultura. Șeful a arătat spre un bloc de stâncă și o peșteră în pământ la intrarea satului. „Vedeți dumneavoastră,” a răspuns el liniștit, „aici, pe această piatră ne-am ucis pe vremuri prizonierii, acolo, în peșteră erau prăjiți și apoi îi devoram și **exact același lucru s-ar fi întâmplat și cu dumneavoastră, dacă Biblia n-ar fi ajuns până aici.**”

De la acest fost canibal au de învățat mulți germani moderni. În mândria lor oarbă se cred superiori Bibliei; ei tratează Sfânta Scriptură ca pe o carte de povești, fără valoare. Atunci merită osteneala de a asculta ce părere au avut cele mai mari spirite ale națiunii germane despre Biblie.

Kant, marele filozof, care n-a fost un creștin credincios, dar un bărbat temător de Dumnezeu, scria odinioară unui prieten: „Și în privința aceasta bine faceți că vă căutați unica liniștire în Evanghelie, căci **este izvorul nesecat al oricărui adevăr**, care, dacă rațiunea și-a evaluat tot domeniul, nicăieri nu se găsește altceva.” Și ce a spus **Goethe**, poetul celebru, pe care oamenii deștepți ai zilelor noastre îl numesc cu predilecție „maestrul” lor: „Cu cât sporesc veacurile în cultură, cu atât mai mult va fi Biblia folosită în parte ca fundament, în parte ca unealtă a educației, firește că nu de către persoanele atotștiutoare, ci de oameni într-adevăr înțelepți.”

Într-adevăr, Goethe are dreptate; de extraordinarele efecte educaționale ale Bibliei nu se apropie nici o carte omenească, nici lucrare, cuvânt, model sau lege penală. Cuvântul acesta dumnezeiesc scoate la iveală schimbări care sunt trăite ca minuni palpabile, vizibile. El îi eliberează pe robii viciului din lanțurile lor, sparge inimi tari ca stânca, smerește mândria de neclintit, aduce nădejde și putere celor deznădăjduiți, chiar viață dă celor muribunzi. Că este așa, o mărturisesc toți creștinii adevărați; mulți recunosc că un cuvânt al Bibliei a luminat ca o rază a luminii divine în viața lor întunecată și că de atunci ea a fost total înnoită și preschimbată. Mulți au fost eliberați din slujba păcatului, din necurăție, beție, mânie, escrocherie. Cuvântul dătător de viață al lui Dumnezeu, Biblia, pășește în viață, în case ca educator divin, alungă întunericul și biruie forța păcatului.

Că este așa, o demonstrează chiar aceia care sunt vrăjmași ai Bibliei, căci ei presupun necondiționat că un om care citește Biblia nici nu minte, nici nu înșală, nici nu fură, nici nu se îmbată, nici nu trăiește în desfrâu. Ei așteaptă lucrul acesta cu certitudine de la orice om care crede în Cuvântul lui Dumnezeu; de aceea îl numesc fățarnic pe oricine care îi înșală în această așteptare. Lucrul acesta este absolut îndreptățit.

Doi călători s-au rătăcit în ținuturile pustii de oameni ale vestului sălbatic din America de Nord. În sfârșit, au zărit o lumină și au ajuns la o baracă din bârne. Dar s-au speriat pentru că un bărbat uriaș, cu o barbă încâlcită, pletoasă s-a ridicat din spatele mesei la intrarea lor. Când i-au prezentat necazul lor, el a răspuns: „Să văd ce pot să fac.” Și a ieșit din cameră. Unul a spus: „Nu rămân sub același acoperiș cu acest om înspăimântător; să plecăm repede; mai bine rezist afară toată noaptea.” Dar celălalt se apropiase de masă și s-a uitat în cartea care era acolo. El a răspuns: „Stai numai liniștit, aici putem rămâne în siguranță; omul a citit din Biblie.”

Majoritatea acelor care tratează Biblia disprețuitor, n-au idee ce însemnătate are Biblia pentru cultură și știință pe întregul glob pământesc. **Limba noastră germană literară** a devenit limbă națională pentru toți germanii abia după ce germanii din nord și din sud, din est și din vest s-au obișnuit, prin traducerea Bibliei făcută de Luther, să vorbească, să citească, să scrie, să predice și să predea în această limbă. **Deci poporul german îi datorează Bibliei limba lui de astăzi.** Pe pământ există astăzi multe popoare și triburi care prin Biblie și-au obținut sau își vor primi nu numai limba, ci totodată și scrisul. Misionarii, care duc adevărul Bibliei la canibalii de pe insulele Oceanului Pacific, la triburile sălbatice din interiorul Americii de Sud, ale Africii, ale Asiei, ale Australiei creează întâi pentru aceste popoare limba și scrisul; ei le aduc întâi capacitatea de a gândi limpede, de a-și exprima gândurile.

Așa cum trebuie să se petreacă lucrurile într-o familie după gândurile dumnezeiești, că bărbații trebuie să muncească, să-și iubească și să-și cinstească soțiile, felul cum să-și educe copiii – popoare **întregi învățate toate aceste lucruri abia din Cuvântul lui Dumnezeu.**

Anual sunt tipărite cam opt milioane de Biblii în 412 limbi diferite. Dar mai rămân multe de făcut până când Biblia își va fi isprăvit drumul victorios peste tot pământul, de exemplu, în India britanică există 150 de limbi diferite, din care abia 92 au traducerea Bibliei și se estimează că pe insulele Oceanului Pacific ar exista chiar mai mult de 100 de limbi în care Biblia mai trebuie tradusă. Dar această misiune mare se îndreaptă cu pași repezi spre finalizare. Cuvântul lui Dumnezeu este astăzi dus deja cu săniile trase de reni la laponi, cu săniile trase de câini la căutătorii de aur din Alaska (America de Nord), cu carele trase de boi la sălbaticii din Borneo, cu cămilele la mongolii din pustiu Gobi (Asia), în căruțe cu lame înhămate la locuitorii din statele Andine (America de Sud).

Astfel circulă Biblia victorioasă peste pământ. Dar aceasta nu-ți ajută la nimic; este vorba despre tine. **Sunt inima ta, viața ta supuse veștii despre har și despre biruință?** Are Isus, Domnul, intrare în inima ta prin prețiosul Său Cuvânt? A început în viața și în casa ta vremea culturii adevărate, pe care tu o găsești descrisă în Cuvântul lui Dumnezeu? „Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric.” (Geneza 1,3-4.)

Este timpul pentru poporul nostru german să combată limpede nebuneasca opinie că numai proștii și babele pot crede adevărul divin al Bibliei. Opusul este cazul. Cele mai mari spirite printre cercetătorii științifici și-au găsit lumina, puterea, pacea în Biblie.

Dintre cei mai mari matematicieni, dintre gânditorii cu mintea cea mai ageră din toate timpurile face parte francezul Pascal (născut în 19 iunie 1623, decedat în 19 august 1662). Cercetările acestui mare spirit au croit drum științei de astăzi în multe privințe; ele i-au pus în uimire nu numai pe contemporani, ci și posteritatea lui Pascal. După moartea lui Pascal a fost găsit în buzunarul de la pieptul lui următorul strigăt de bucurie, scris pe un pergament: „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, nu Dumnezeu filozofilor și al înțelepților! Siguranță, siguranță, sentiment, bucurie! Dumnezeu lui Isus Hristos! Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru! Dumnezeu Tău va fi Dumnezeu meu! Uitarea lumii și a tuturor lucrurilor, în afară de Dumnezeu! Pe El Îl găsim numai pe căile învățate de Evanghelie! Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut, dar eu Te-am cunoscut! Bucurie, bucurie, bucurie, lacrimi de bucurie! Viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe

care L-ai trimis Tu. Isus Hristos, Isus Hristos! Deplină supunere față de Isus Hristos! Doamne, nu voi uita cuvintele Tale! Amin!”

Ce siguranță fericită, ce putere, ce fericire pașnică a inimii răzbat din aceste cuvinte! Acest bărbat a contribuit demonstrabil la a duce cultura neamului omenesc pe căi mai înalte. Ceea ce a fost el, ceea ce a devenit el, aceea a fost prin adevărul revelat al Bibliei. Ai și tu o asemenea siguranță bucurătoare a slavei veșnice? Smerește-te înaintea Cuvântului lui Dumnezeu, deschide-ți inima și urechea pentru a afla că din fire ești vinovat, pătat, capabil de orice rău, departe de Dumnezeu – dar ești iubit și căutat de Dumnezeu; Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit pentru tine pe crucea de la Golgota. Deschide-I inima ta, acceptă smerit vestea harului Evangheliei! Tot ce te face fericit, puternic, înțelept găsești în Cuvântul lui Dumnezeu. Învață să spui cu bucurie: „**Mărturiile Tale sunt moștenirea mea în veci!**”

Nr. 43 PRIMEJDIA GALBENĂ

„Partea mea, Doamne, o spun, este să păzesc cuvintele Tale.” (Psalmul 119,57)

După cum este cunoscut, mulți oameni văd în popoarele galbene din estul Asiei, în chinezi și în japonezi o primejdie care crește pentru națiunile europene. China are 400 de milioane, aproape a treia parte din totalul oamenilor care trăiesc pe pământ. Oamenii își spun: Dacă masele acestea de oameni vor asimila cultura noastră, dacă vor avea armate și flote după modelul european, atunci vor copleși națiunile europene. La acestea se adaugă cumpătarea fără pretenții și hărnicia acestor oameni, astfel încât randamentul lor în muncă va constitui o concurență primejdioasă pentru industriile Europei și ale Americii. De aceea, în republicile nord-americane este combătută cu toate mijloacele imigrarea japonezilor și a chinezilor, pentru că se spune: Nu putem suporta această competiție. Dar cine poate spune dacă vor reuși s-o facă de durată? S-a vorbit deja chiar și în Germania, dacă s-ar putea remedia nevoia de muncitori de la țară prin introducerea lucrătorilor chinezi. De când japonezii i-au bătut așa de strălucit pe ruși, în Europa și în America de Nord se vorbește mult despre **primejdia galbenă**. Dar națiunile Europei, care se numesc creștine, sunt amenințate de o primejdie mai mare decât de puterea crescândă a chinezilor și a japonezilor. Ei au în mijlocul lor o **putere vrăjmașă**, care se străduiește cu viclenie și râvnă, cu toate mijloacele să **fure poporului nostru Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, și să-L devalorizeze** și prin aceasta să deschidă inimile pentru păgânism – acesta este cazul înainte de toate în Germania.

Mesagerul lui Dumnezeu a vorbit odinioară neînduplecatului, arogantului, îndărătnicului împărat Saul: „**Pentru că ai lepădat cuvântul Domnului, și El te-a lepădat ca împărat**” (1 Samuel 15,23). Acest cuvânt a fost împlinit. Poporului nostru i s-a încredințat un giuvaer, o taină de binecuvântare neprețuită când Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său, Biblia în limba germană. Oare să nu ne temem de acel cuvânt grav al lui Samuel și pentru poporul nostru?

Noi nu avem nici un fel de grijă pentru Biblie; ea este solid fundamentată. „Doamne, Cuvântul Tău este întărit în ceruri pentru totdeauna.” (Psalmul 119,89.) În Elveția există un punct vestit, Wengernalp. Dincolo de coborâșul adânc de aproximativ 700 de metri al Trümletental se văd foarte aproape cei trei uriași puternici din ținutul Berna Superioară: Mönch, Eiger și Jungfrau; cu o forță enormă își pune Jungfrau piciorul jos, în acea vale. Dacă am vedea într-o zi acolo jos 100 000 de elvețieni viguroși care se opintesc din răspuțeri în acel picior al muntelui Jungfrau, împingând și apăsând cu multă gâfâială și învâlmășeală pentru a muta muntele din locul lui, oare s-ar găsi vreun om să-și facă griji pentru acest uriaș de granit, muntele Jungfrau, dacă-și poate păstra amplasamentul și poziția? Nu cred; nu pentru Jungfrau, mai degrabă pentru acei 100 000 de gâfâitori puternici am putea să ne temem, că ar putea Jungfrau să

se scuture de râs și să reverse peste aceia puțin din arsenalul ei uriaș de blocuri de stâncă și avalanșe de zăpadă și într-o clipă să-i culce în tăcere pe toți acei fornăitori, sub un giulgiu. Nu, pentru Sfânta Scriptură nu trebuie nimeni să se teamă, chiar dacă sute de mii s-ar împinge în ea. Orice faptură este ca iarba. Dintre aceste fături fac parte și înțelepții aroganți ai prezentului, oricum ar vrea să-și zică: atei (tăgăduitori ai lui Dumnezeu), moniști (bărbații care susțin că provin din maimuță), materialişti (care nu cred decât în materie), filozofi, critici ai Bibliei. Toată această înțelepciune omenească se face fărâme. Dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac și Scriptura nu se distruge. Teamă ne este numai pentru aceia care opun Cuvântului lui Dumnezeu necredința lor, îndoiala lor, vrăjmășia lor; și încă mai teamă ne este pentru aceia care îi fac pe alții să se îndoiască. Neamul nostru este tot mai mult și mai mult un neam foarte nefericit; el este în primejdie să piardă credința, da, să-și piardă cu vârf și îndesat capacitatea de a crede. În măsura în care aceasta i se întâmplă într-adevăr poporului nostru, el va pierde puterea, biruința și binecuvântarea.

Aceasta este cea mai mare primejdie care ne amenință patria; **ea te amenință și pe tine.** Numai prin Cuvântul lui Dumnezeu știi sigur că poți găsi iertare și viața veșnică. Numai Biblia îți spune ce a făcut Isus pentru tine și ce ți-a promis Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce pentru tine, păcătosul vinovat, ca un chezaș. „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați.” (Isaia 53,5.) Aici se găsește har desăvârșit și iertare deplină. Cine aduce vina păcatului său cu mărturisire sinceră la acest mare Salvator, sângele lui Isus va spăla petele sale. „Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna.” (Isaia 1,18.) Duhul Sfânt dă mărturie sigură unui asemenea om, că este iertat, că a devenit un copil al lui Dumnezeu, un moștenitor în casa Tatălui. „Duhul mărturisește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos.” (Romani 8,16-17.)

În lupta împotriva Bibliei este vorba despre aceste comori de har, despre tot ce poate da unui om pace, putere și nădejde. Problema este mai gravă decât crede câte unul. În realitate, mari mase ale poporului german au întors spatele cu hotărâre împotriva creștinismului adevărat, creștinismului Bibliei. În Germania există într-adevăr mii de oameni care au acceptat religia păgână a chinezilor, budismul.

În Londra și în Paris există locuri budiste de închinare; și în Berlin există adunări sau cluburi budiste. În aceste circumstanțe, popoarele europene au a se teme firește de primejdia galbenă, cu atât mai mult cu cât China și Japonia se deschid pe drept pentru creștinism.

Mulți dușmani ai Bibliei urăsc Biblia pentru că Cuvântul lui Dumnezeu îi condamnă. Ei știu că: dacă Biblia este adevărată, eu sunt un om condamnat! Un student a adresat odată profesorului său inteligent, care în prelegerile lui făcea adesea atacuri jignitoare la adresa Bibliei, întrebarea: „Domnule profesor, de ce nu lăsați Biblia în pace?” – „Pentru că” a spus învățatul, „ea nu mă lasă în pace pe mine.” Da, aceasta putem s-o înțelegem bine, căci Biblia îl înștiințează pe om despre judecata apropiată asupra tuturor păcatelor sale. Așa că pe drept trebuie să fie neliniștit. Și totuși, nimic altceva nu poate să liniștească inima omului, decât adevărul Bibliei.

Dar ne întrebăm, totuși de unde și de ce această campanie extraordinară împotriva Bibliei? Cine conduce acest război? Este lupta întunericului împotriva luminii; satan, corupătorul, luptă împotriva lui Isus, Mântuitorul. Satan vrea să le smulgă oamenilor și să devalorizeze Cuvântul lui Dumnezeu, sămânța nașterii din nou, adevărul salvator despre crucea de pe Golgota. **Aici este pentru poporul nostru german o primejdie mai mare decât primejdia galbenă.** Împăratul nostru a schițat acum vreo 15 ani un tablou simbolic, care se referea la primejdia galbenă. În fundal se vedeau cetele popoarelor lumii galbene, aducând sub un chip de idol puternic: război, tulburare, distrugere peste lumea civilizată a popoarelor albe; dar în față stăteau echipați cu arme națiunile europene, cu ochii îndreptați spre răsărit. Împăratul a scris sub acest

tablou cuvintele: **Popoare ale Europei, apărați-vă bunurile cele mai sfinte!** Într-adevăr, un cuvânt demn de luat în considerație în prezent, când vrăjmașul s-a sculat ca să le smulgă din mâini popoarelor creștinătății de nume cel mai de preț bun al lor, Cuvântul lui Dumnezeu. Este vremea ca poporul nostru german să se trezească, pentru a înțelege despre care comoară este vorba în această luptă. Mincinosul și ucigașul de la început vrea să smulgă poporului nostru această comoară, Biblia; la fel și ție. **Este bunul cel mai de preț pe care l-a pus Dumnezeu în mâna ta pentru tine și pentru copiii tăi. Ține-ți bine comoara, nu lăsa să ți se atingă Biblia, nici să ți se răpească, nici să ți se devalorizeze.** Înțelege cu inima acest cuvânt: „Partea mea, Doamne, o spun, este să păzesc cuvintele Tale.”

Nr. 44 TEMPERAMENTUL MEU

„Sunt vândut păcatului.” (Romani 7,14)

În K., dr. Th., chimistul, l-a doborât la pământ cu o lovitură de pumn pe directorul raional, care îi dăduse un răspuns negativ la cererea de serviciu. Un doctor în chimie trece totuși drept un om educat. L-a ajutat lucrul acesta? Cât de **neputincios** este „**omul fără Dumnezeu**” față de răul care locuiește în lăuntrul lui, păcatul. El este „**vândut păcatului**”. Numai harul lui Dumnezeu poate să elibereze și să păzească. Mulți oameni se scuză cu temperamentul lor înnăscut, dacă au devenit nervoși; ei n-au idee ce înseamnă în ochii lui Dumnezeu, după părerea lui Dumnezeu un cuvânt nervos, amar - și nici nu văd încotro îl mână forța mâniei pe omul care s-a lăsat să ajungă în lanțurile acestui păcat.

Există părinți care lasă să treacă nepedepsite izbucnirile de mânie ale copiilor lor tineri. Ei spun: Ah, copilul este încă așa de mic, doar nu știe ce face. Ce prostie! Poți vedea copii mici care deja ridică pumnul cu o privire furioasă împotriva mamei. Mai târziu copilul crește și odată cu el crește și puterea păcatului. Apoi vine o vreme când fiul se scuză: Da, am fost deja de mic mereu înclinat spre mânie. Firește că aceasta este o scuză prostescă, dar ce acuzație conține ea împotriva părinților! De curând se citea în ziar despre un copil de șase ani următoarele: Fiul de șase ani al lui J. W., un copil nervos, a avut o ceartă cu guvernanta, care tocmai îl ținea în brațe pe frățiorul lui în vârstă de opt luni. Băiatul a smuls deodată de pe perete o armă de vânatoare a tatălui său și a descărcat-o asupra guvernantei. Dar încărcătura de alică a nimerit copilul și i-a sfâșiat acestuia complet abdomenul, așa că sugarul a murit în timpul transportului la spital. Guvernanta a suferit numai câteva răni fără însemnătate la mână. Ce limpede observăm aici ce zace în firea rea înnăscută a omului.

Nu spune că tu ai un temperament violent – nu, **ci temperamentul tău violent te are pe tine.** – El te mână la cuvinte și fapte pe care nu le știi dinainte. Dar lăudat fie Dumnezeu, că există un Eliberator, Isus, care poate și vrea să vindece pe oricine de păcatele temperamentului său.

Oamenii cu temperament violent ne asigură permanent că n-au avut de gând să facă rău – ei ar fi în fond foarte blânzi și după fiecare izbucnire violentă ar fi imediat iarăși buni. Ei spun: La mine uneori dă în foc, doar știți, dar durează numai un minut, apoi totul a trecut. Desigur, dar dacă la datul în foc cineva este opărit, atunci pentru acela nu trece totuși într-un minut.

„Vezi, Robert,” a spus un moșier slujitorului său, „această vehemență nu durează mult la mine; totul se termină repede la mine.” „Da,” a spus Robert, „când la dumneavoastră s-a rezolvat iarăși, atunci nu durează deloc mult și deveniți din nou la fel de violent.” La fel se întâmpla cu un ofițer viteaz, care putea deveni foarte violent. Apoi, după ce se întâmpla, obișnuia să spună: „Mi-am pierdut cumpătul, cum își pierde calul umbletul”. Îi părea într-adevăr rău, dar curând își

pierdea iar cumpătul – se pare că acesta era mai tare decât acel ofițer și intențiile lui bune. Asemenea oameni nervoși au pretenția de la cei din jurul lor să le suporte toate toanele și cuvintele rele, dure, jignitoare, amenințările și izbucnirile și pe lângă aceasta să admită că în fond ei au avut intenții bune.

În ultimele zile de noiembrie ale anului 1870, puțin înainte de bătăliile de la Orleans, un vestit general prusac, care și-a condus de multe ori trupele la victorie, a intrat într-o casă în timpul popasului. Frigul era pătrunzător și marșul era lung. Eroul cărunt a șezut acolo, la foc, sub acoperișul francez un sfert de oră cu anturajul lui. Acolo s-a plâns că el, oricât de tare și de mulți ani a luptat împotriva mâniei, este totuși de multe ori biruit din nou de mânie. Se putea observa că pentru el era ceva serios și era o adevărată suferință. Trupul lui se odihnește acum de mult sub pământ și dintre aceia care în acea zi au călărit cu el prin zăpadă, poate că nu mai este decât unul în viață. Însotitorii lui n-au auzit niciodată un cuvânt mâniaș de la bărbatul sincer. El știa să fie bun dar și sever, fiecare lucru la locul lui. El a fost foarte iubit de soldații lui pentru inima lui. Pentru el nu conta ce spun oamenii despre el, ci cunoștea glasul conștiinței lui. El știa ce părere are Dumnezeu despre mânie, de aceea era ceva serios pentru el. Dar cât văd ochii omului, el a urmat cu viața adevărul acestei porunci a Cuvântului lui Dumnezeu: „grabnic la ascultare, încet la vorbire, încet la mânie”.

De câte ori nu găsim oameni care susțin că nu sunt conștienți că au vreun păcat deosebit. Dacă îi întrebi pe acești oameni: „Puteți număra câte cuvinte mânioase, dure, amare au ieșit de pe buzele dumneavoastră?”, atunci toți cei care sunt măcar puțin sinceri spun: „Nu, așa ceva nu pot număra.” Ce vor răspunde acești oameni, - dacă n-au găsit harul lui Dumnezeu și iertarea vinei lor prin credința în Isus – când vor apărea în fața ochilor lor toate cuvintele, gesturile, faptele și gândurile mânioase, în ziua în care le va judeca Dumnezeu? Nu te gândi că nu este așa de grav un cuvânt mâniaș sau o lovitură nervoasă sau o privire și gânduri înverșunate. Au fost îndreptate poate spre fratele tău? Sau spre soție și copil? Sau poate spre tata și mama?

O creștină povestea din vremea tinereții ei, cum cea mai îngrozitoare amintire a ei era că frații ei l-au atacat la mânie pe tatăl lor și l-au împins pe bătrân spre dulap. Acești frați și-au urmat drumul fără binecuvântarea lui Dumnezeu. Cel mai vârstnic, care era vinovatul principal, a trebuit să moară, abia însurat, de o moarte fulgerătoare. (compară cu Efeseni 6,2-3.)

Mânia este primul pas spre crimă. „Și Cain a vorbit fratelui său, Abel. Și pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său, Abel, și l-a omorât” (Geneza 4,8). Exact așa de scurtă cum a fost atunci calea de la cuvântul mâniaș la omor, tot așa mai este și astăzi. Doi băieți, care erau prieteni, se certau de multe ori. Cel mai mare și mai tare își chinuia prietenul mai slab cu tachinări permanente și nu-l slăbea până nu-l aducea la furie. Când într-o zi iar a ajuns acolo, i-a spus râzând celui furios: Dacă ai avea putere, ai prefera să mă pisezi într-o piuă mare până aș fi terci! Și aceasta era adevărat; cel furios și-a spus-o în inima lui și a confirmat-o mai târziu: Așa a fost! Dacă aș fi putut, ar fi fost o bucurie pentru mine să-l văd pe torționarul meu așa de distrus, cu toate că el își zicea prietenul meu. – Doi muncitori au ajuns de curând la ceartă în cârciumă, în legătură cu cine a fost cel care a comandat primul halba cu bere – fiecare o cerea pentru sine. Atunci unul l-a lovit pe celălalt așa de furios în cap, încât acesta a trebuit să fie dus rănit mortal la spital.

Este har de la Dumnezeu dacă asemenea izbucniri de mânie nu au de fiecare dată astfel de consecințe, dar, de aceea, mânia rămâne ceea ce este: **calea spre omor**. Domnul a vorbit limpede despre aceasta; El a spus: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu ucizi; oricine va ucide, va fi suspus judecății.” **Dar eu vă spun** că oricine se mânie pe fratele său (fără motiv), va fi supus judecății; și oricine va zice fratelui său: „prostule!” (care înseamnă nătărău, netrebnic), va fi supus pedepsei sinedriului (marelui sfat); iar oricine îi va zice ”Nebunule!” (aceasta înseamnă: smintit, om nelegiuit), va fi supus pedepsei focului gheenei” (Matei 5,21-22).

Este scris că: vrăjmășia, cearta, invidia, mânia, neînțelegera, dezbinarea, ura, uciderea sunt păcate care îi închid accesul spre Împărăția lui Dumnezeu aceluia care le face. (citește Galateni

5,19-21.) Aceasta este foarte grav pentru lume – dar este încă **o dată atât de grav pentru creștinii credincioși**, care mărturisesc că sunt proprietatea lui Isus și care totuși sunt încătușați de acest păcat și vor să se scuze cu temperamentul lor. Fiecare credincios este dator să fie în fața ochilor lumii, în smerenie și blândețe, în dragoste și răbdare, o reflexie a Domnului, care „când era insultat, nu răspundea cu insulte; și când suferea, nu amenința, ci Se încredința în mâinile Celui care judecă drept” (1 Petru 2,23). Prin umblarea credincioșilor, lumea trebuie să primească dovada despre creștinism, că el este biruința asupra lumii, chiar și a firii noastre înnăscute. Este adevăr, este realitate că un creștin a devenit un om nou, o creație nouă spre cinstea lui Isus. Cine se odihnește în dragostea lui Dumnezeu, poate rămâne liniștit în fața mâniei și a nedreptății oamenilor. Harul lui Dumnezeu îl păzește. Când Ștefan, primul martir al Adunării lui Dumnezeu, a fost scos cu furie din cetate pentru a fi omorât cu pietre afară, ultimul lui cuvânt a fost o rugăciune pentru dușmanii lui: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!” (Faptele Apostolilor 7,60.) Iată un om în care nu mai stăpânea temperamentul lui, ci dragostea lui Dumnezeu, care fusese turnată în inima lui prin Duhul Sfânt. Lumea trebuie să vadă acest fapt în copiii lui Dumnezeu ca pe o realitate.

Nr. 45 LIMBA MATERNĂ A LUMII

**„Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul. Mărturia Domnului este trainică și
dă înțelepciune celui neștiutor.” (Psalmul 19,7)**

Odinioară, când omul în orgoliul lui a zidit turnul din Babel, care trebuia să ajungă până la cer, Dumnezeu a încurcat limbile oamenilor. De atunci există printre popoarele pământului cam 800 de zone lingvistice, în care una n-o poate înțelege pe cealaltă; toate acestea au limbi materne diferite. Așa că mai nou, în timpul de acum s-a încercat deja de două ori **să se inventeze o limbă mondială**. Prima limbă se numea „Volapük”, despre care astăzi nu se mai știe multe lucruri; pe cea de a doua limbă născocită de curând, inventatorii au numit-o „Esperanto”. Prima este o încercare la fel de fără speranțe ca și cealaltă.

Un bărbat cu experiență a spus cândva: „Este greu de învățat un dialect chinezesc sau indian – **dar dragostea este limba maternă a tuturor oamenilor, a negrilor, ca și a albilor și cine posedă arta acestei limbi, acela se face înțeles pretutindeni, fără multă vorbă.**” În vorba aceasta sunt multe lucruri frumoase – dar faptul că ea nu corespunde realității se poate recunoaște în aceea, că Singurul care a adus oamenilor dragostea lui Dumnezeu, Isus, Fiul lui Dumnezeu, n-a fost înțeles de oameni. Nu, El a fost dat afară, pironit pe cruce. Câtă dragoste adevărată, sinceră este neînțeleasă de către inimile împietrite, egoiste! Dar Dumnezeu face un lucru mare în zilele noastre, pentru a le da copiilor Lui din toate națiunile pământului o limbă maternă. De când **Cuvântul lui Dumnezeu** a fost tradus în așa de multe limbi ale pământului (până astăzi cam în 412 limbi), creștinii credincioși din toate națiunile găsesc în Biblie o limbă pe care o înțeleg toți și un Nume în care se cunosc și se iubesc, Numele Fiului lui Dumnezeu: **Isus**. Este minunat că Cuvântul lui Dumnezeu, în orice limbă este tradus, dovedește peste tot aceeași putere, dă naștere la aceeași roadă: viață, dragoste, pace, bucurie, nădejde, lumină și putere. De aceea s-a spus despre Biblie că în ea se găsește limba maternă a tuturor popoarelor, aceea care corespunde în mod desăvârșit nevoii inimii tuturor oamenilor.

În însemnările unui bărbat care a călătorit în toate părțile pământului am citit următoarele: „Un om din tribul Sulucafru, din Africa de Sud, mi-a spus odată: „Bărbații albi sunt mult avantajați. Ei au: căi ferate, telegrafe, arme de foc care se încarcă pe dinapoi, haine frumoase, înțelepciune și bogăție; dar un lucru nu au, pe care noi îl posedăm, și anume: Evanghelia în limba

Sulu.” Eu am răspuns: „Traducerea noastră este excelentă; ea este foarte aproape de textul original.” Sulu a clătinat din cap și a spus: „N-o poate egala pe a noastră.” Nu m-am gândit mai departe la lucrul acesta, până când un malaiezian (de pe insulele Oceanului Pacific) mi-a spus: „Limba malaieziană este cea mai elocventă limbă din lume; privește numai traducerea Sfintei Scripturi în limba noastră!” Aceasta m-a făcut să meditez. Sunt convins că Biblia, în oricare limbă de sub ceruri ar fi tradusă, își păstrează puterea și frumusețea deplină, căci ea vorbește **limba lui Dumnezeu.**”

În același psalm care începe cu: „**Cerurile spun slava lui Dumnezeu!**”, se spune după aceea despre Cuvântul lui Dumnezeu: „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul. Mărturia Domnului este trainică și dă înțelepciune celui neștiutor. ... Ele sunt mai de preț decât aurul, decât aurul curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri.” (Psalmul 19,7 și 10.)

Vestitul călător prin Africa, Henry M. Stanley, relatează următoarea întâmplare remarcabilă: „Când mi-am început călătoria spre Africa, am primit o Biblie legată prețios, ca dar de la Janet Livingstone, sora marelui misionar și cercetător, David Livingstone. Deoarece m-am temut că acest frumos exemplar ar avea de suferit în călătoria din jurul lacului Victoria-Nyansa (un lac mare), l-am lăsat în urmă pe coastă și l-am rugat pe unul dintre tovarășii mei să-mi împrumute Biblia lui, care era deja puțin uzată. Astfel am pornit la drum spre Uganda și n-am bănuț ce schimbare radicală va pricinui această carte mică în Africa Centrală. Eram deja o vreme în Uganda, când într-o audiență ocazională la regele Mtesa am ajuns să vorbesc despre credință și am pomenit și despre îngerii. Prin aceasta, curiozitatea de a ști a regelui și a căpeteniilor a fost stimulată la maximum și m-au rugat unanim să le spun mai mult despre acest subiect. Dar descrierea mea verbală nu le-a fost de ajuns, de aceea am spus în cele din urmă: „Am la mine o carte care nu numai că vă poate spune limpede cum sunt îngerii, ci vă dă și informație despre Dumnezeu și despre preaslăvitul Său Fiu, ale cărui dughuri slujitoare sunt.” „Te rog, adu-o”, au strigat ei cu ardoare, „adu-o imediat; vom aștepta cu plăcere până o aduci.” Cartea a fost adusă, iar eu am deschis-o și am citit capitolul al zecelea din prorocul Ezechiel, ca și capitolul șapte al Apocalipsei, de la versetul 9 până la sfârșit. Când am citit versetele 11 și 12 era o liniște așa de absolută, încât s-ar fi auzit și un ac căzând pe pământ. Când au auzit versetele de încheiere: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai bate nici soarele, nici vreo altă arșiță”, am avut un presentiment puternic că în Uganda vor fi câștigați mulți pentru creștinism. Nu mi-a fost îngăduit să iau acea Biblie înapoi. Mtesa n-a uitat niciodată cuvintele minunate și efectul emoționant pe care ele l-au exercitat asupra lui și a căpeteniilor lui. Când am plecat din țara sa, trimisul lui a venit după mine și a strigat: „**Cartea!** Mtesa dorește să aibă **cartea!**” Biblia i-a fost înmănată trimisului.”

Creștinii din Uganda numără astăzi multe mii. Ei și-au mărturisit credința în mod strălucit la stâlpul de tortură, sub lovituri de băte și în cele mai groaznice schingiuri și au rămas credincioși până la moarte.

La noi în Germania, mulți oameni sunt de părere că numai proștii cred în Biblie. Trebuie remarcat că Stanley, bărbatul care a străbătut printre primii Africa Centrală, este admirat de toate popoarele civilizate ale pământului pentru curajul lui, pentru inteligența lui și pentru puterea voinței. El n-a călătorit fără Biblie și i-a vestit unui rege negru adevărul Evangheliei din cartea lui Dumnezeu.

Firește că este captivant să auzi cum Cartea cărților duce lumina dragostei lui Dumnezeu la toate popoarele pământului. Da, dacă citești minunile care s-au petrecut prin Cuvântul lui Dumnezeu cu națiuni decăzute, pe jumătate abrutizate, se poate spune uneori, atunci trebuie să ne mirăm. Astfel, de exemplu, renumitul cercetător al științelor naturii, Darwin, a declarat ca fiind exclus ca Evanghelia să poată rezolva ceva cu locuitorii degradați ai insulelor Țării de foc (de la extremitatea sudică a Americii de Sud); că este fără folos să se încerce cu Biblia și cu mărturia Evangheliei la acești oameni a căror limbă stă pe treapta cea mai de jos a dezvoltării.

Misionarii nu s-au lăsat intimidați. Când Darwin a ajuns iar acolo după un număr de ani, s-a mirat de minunile unei epoci noi, care începuse pentru acest popor. El a dat uimirii sale o expresie sinceră, a devenit de atunci un membru susținător pentru societatea misionară de care a fost vorba și și-a plătit în fiecare an contribuția, până la moartea lui. Acesta este bărbatul pe care astăzi bărbații moderni ai necredinței din Germania îl laudă ca apărător al cauzei lor.

Dacă deci Cartea, care vorbește limba maternă a tuturor națiunilor, poate face asemenea minuni, atunci ai încredere că și în viața ta Cuvântul lui Dumnezeu poate și vrea să dea naștere unei mari creații noi. Dragostea lui Dumnezeu, revelată în Hristos pe cruce, vrea să împlinească aceasta cu tine. **Cel mai important domeniu misionar este propria ta inimă.** Deschide-o pentru vestea harului lui Dumnezeu. Înțelege că toată dragostea lui Dumnezeu, despre care mărturisesc crucea și Biblia, este **pentru tine.** Tu ești cel pe care dragostea lui Dumnezeu îl cheamă; iar țara noastră este aceea și poporul nostru este acela pentru care este valabil cuvântul: „Țară, țară, țară, ascultă glasul Domnului !” (Ieremia 22,29.)

Nr. 46 VINA APĂSĂTOARE

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.” (1 Ioan 1,9)

Nu despre datoriile la chirie vorbește acest text – și acestea pot apăsa enorm, mai ales dacă proprietarul a amenințat deja cu sechestrul și cu datul afară -, și nici despre polițe scadente, cu toate că acestea pot face să tremure și să se zguduie un cap cărunt -, și nici despre facturi neplătite, de care se tem unii tați de familie ca în fața unui dușman amenințător, astfel încât nu vor deloc să privească spre acel sertar unde zac în dezordine unele peste altele aceste documente incomode – nu, aici nu este vorba despre datorii în bani, ci despre datorii în urma păcatelor, pe care mulți, mulți oameni le poartă pe conștiință ca pe o povară de chintale. Ba câte unul merge încolo și înapoi și nu-l poate ajuta nici vreun profesor în medicină, nici vreo stațiune balneoclimaterică, pe acela nu-l ajută nici băile de lumină sau procedurile de fizioterapie. - El trebuie să se ducă la alt medic, la un alt tratament, unde vor fi vindecate sufletul și conștiința lui. Îl cunoști pe acest Doctor? Îl cheamă Isus. Cunoști acest tratament? Se numește **pocăință** (adică recunoașterea propriei îndatorări) și **credință**. Pășește cu vina ta în prezența și în lumina lui Dumnezeu! Cheamă acel singur Nume, despre care este scris: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4,12).

Cât păcat ascuns apasă conștiințele, aceasta o știe oricine care are ocazia să privească în inimile și în viața multor oameni. Acest fapt este dovedit și prin multele autodenunțuri care ajung în fața instanței și înainte de toate prin numeroasele mărturisiri ale vinei și prin restituirile despre care relatează ziarele. Astfel, de exemplu, în ianuarie 1908 a ajuns la direcția căilor ferate din Regensburg suma de 440 de mărci de la un necunoscut. Expeditorul informa în scrisoarea însoțitoare că mai demult, ca funcționar, a înșelat vistieria statului cu această sumă. Acum, pentru a-și liniști conștiința chinuită, restituie suma.

Mulți oameni încearcă în felul acesta să-și aducă la odihnă conștiința acuzatoare. Dar chiar dacă un infractor se prezintă la judecătorul pământesc cu o mărturisire deschisă, instanța pământescă pronunță numai pedeapsa pământescă – ea nu poate lua vina din fața lui Dumnezeu. Pedeapsa cu închisoarea sau cu casa de corecție sau execuția unui criminal nu-i aduce pace celui vinovat. Condamnarea face numai ca actele judecătorești să fie încheiate pe pământ – dar în **cărțile judecătorești ale lui Dumnezeu** vina nu este ștearsă nici prin executarea

unei pedepse pământești, nici printr-o achitare – **acolo vina este ștearsă numai prin sângele lui Isus pentru fiecare care crede**. Ar trebui să facem cunoscut acest adevăr al Evangheliei salvatoare la toate intrările și ieșirile tuturor orașelor și satelor, cu litere mari, căci el este în multe cazuri cu totul necunoscută în poporul nostru.

Multe recunoașteri ale vinei, despre care citim și auzim, se împart în două grupe:

1. Astfel de mărturisiri, care rezultă sub presiunea enormă a conștiinței, cu speranța de a fi eliberat de chinul interminabil al acuzațiilor conștiinței și de a putea dormi în sfârșit iar liniștit. Iată două exemple:

„Köln, 25 ianuarie. Aseară s-a prezentat la poliția criminalistică locală un bijutier din Kannstatt cu denunțul că în urmă cu patru ani și-a omorât logodnica în Kannstatt. Conștiința nu i-a dat pace și de aceea s-a prezentat de bunăvoie autorităților. A fost arestat.”

„Puterea conștiinței s-a arătat în aceste zile la un hoț din Zürich. El a trimis biroului cu lucruri găsite al poliției 25 de franci și două abonamente pentru tramvai, pe care le furase de la bazinul de înot. El nu putea păstra lucrurile furate pentru că simțea că Dumnezeu și conștiința lui au o putere mai mare decât voința lui slabă, așa că a trimis înapoi plin de căință bunul furat. Folosise deja cinci franci, fără să-i mai poată înlocui.”

2. Astfel de mărturisiri, care provin de la oamenii care au venit la Isus, Mântuitorul păcătoșilor; ei au găsit har și iertare și voiau acum, de dragul onoarei lui Isus și a adevărului, să împlinescă toată dreptatea omenească. De aceea vor să poarte pedeapsa meritată și, atât cât pot, să înlocuiască paguba făcută. Asemenea cazuri sunt următoarele:

„Crimmitschau. Un negustor localnic a primit în aceste zile de la un necunoscut o scrisoare cu 20 de pfenigi în timbre poștale pentru zaharicale furate. În scrisoare se scria printre altele: „Prin harul lui Dumnezeu am devenit proprietatea lui Isus și vreau, pe cât pot, să îndrept tot ce am făcut nedrept. N. N.””

„În fața juraților din G. K. (Ungaria) stătea țăranul Josef T. sub acuzația de furt. În anul 1894 i-a furat țăranului B., la care a apărut mascat și înarmat, o sumă mai mare de bani. Mai târziu a devenit credincios, i-a recunoscut lui B. furtul, i-a dat înapoi suma luată, s-a denunțat singur la tribunal. La proces a mărturisit că a devenit un ucenic al lui Isus. În timpul citirii Sfintei Scripturi și-a dat seama de marele lui păcat și că este dator să-și îndrepte păcatul. El își vânduse toată averea pentru a-i înlocui lui B. paguba și voia să-l îngrijească la bătrânețe. El voia să-și curețe viața de murdăria păcatului și cerea o pedeapsă dreaptă. Jurații, care au avut în vedere că T. a înlocuit paguba și că se căia, l-au achitat pe acuzat.”

Deosebirea între cele două mărturisiri este limpede. Unii sperau să **găsească** pace și iertarea vinei lor prin mărturisire și restituire. Ceilalți mărturisesc și restituie pentru că **au găsit** pace și iertarea vinei lor.

Că un creștin adevărat, care a găsit iertare la Dumnezeu oricărui har prin credința în jertfa de la Golgota, a pășit și înaintea oamenilor în lumina adevărului și că mărturisește cinstit ceea ce a fost rău și demn de pedeapsă înaintea oamenilor, că restituie banii delapidați, că înlocuiește bunul furat - este o consecință firească a iertării sale. Dar să nu creadă nimeni că Dumnezeu dorește să se mărturisească lucruri imorale, murdărie morală în urechile unei adunări mari sau chiar în public. Asemenea mărturisiri își au locul în liniște, în auzul unui creștin experimentat, matur.

Cine are într-adevăr parte de o întâlnire cu Mântuitorul prezent, acela aduce la lumină ceea ce mai înainte a fost ascuns și acoperit. „Ți-am făcut cunoscut păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile.” Și Tu ai iertat vina păcatului meu” (Psalmul 32,5).

Firește că nu poate nimeni să-și mărturisească toate păcatele, pe fiecare în parte. Nici Dumnezeu nu pretinde așa ceva, căci un om sincer n-ar termina niciodată cu ele și n-ar ajunge niciodată să aibă pace. Un păcătos care crede, trebuie să înțeleagă ca pe o realitate lucrul acesta: „Voi fi îndurător față de nedreptățile lor și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele și

fărădelegile lor” (Evrei 8,12). Nu poate fi vorba decât de a rupe cu dorință sinceră cu orice păcat recunoscut și de a mărturisi cu smerenie înaintea oamenilor lucrul cu care am păcătuit față de oameni. Dar, de asemenea, nu poate **nimeni** să-și **îndrepte** toate păcatele. Firește că Dumnezeu îl conduce pe păcătosul iertat în fața întrebării: Cum pot repara paguba pe care a făcut-o păcatul meu? Totuși este limpede că există numai un număr mic de păcate și greșeli la care sunt posibile ispășirea și îndreptarea. Acestea sunt, înainte de toate, abuzuri împotriva proprietății aproapelui, ca: furt, fraudă, sustragere, înșelăciune și așa mai departe. Dar cum poate un om care, de exemplu, și-a omorât fratele la mânie sau a otrăvit viața unei fete nevinovate sau care a împrăștiat otrava calomniei – cum mai poate el vreodată să repare acestea? Dacă am vrea să facem pacea sufletului sau dreptul de copil al Tatălui dependente de reparație, ar însemna să-i mână la disperare pe nenumărați credincioși.

Dacă în ochii oamenilor sau după propria ta părere faci parte dintre păcătoșii mari sau mici, sau poate chiar dintre oamenii deosebit de virtuoși, nu știu. Dar aceasta știu, că mai ai pe conștiință o povară apăsătoare de vină dacă n-ai venit la Isus, marele Doctor, pentru a fi tămăduit. Evanghelia harului îi cheamă atât pe cei virtuoși, cât și pe infractori – toți sunt vinovați din fire; **și tu!** Toți sunt chemați să păsească cu povara vinei lor în lumina lui Dumnezeu, ca să le fie luat tot ce le apasă conștiința și ce îi desparte de Dumnezeu. Și pe tine te cheamă astăzi harul, Dumnezeu vrea să te păzească de judecată, Isus vrea să-ți ia **vina**. Și pentru tine trebuie să devină aceasta un adevăr: „„Veniți acum să ne judecăm”, zice Domnul. „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna”” (Isaia 1,18).

Nr. 47 CUM GĂSESC PACE?

„El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre.
Pedeapsa care ne dă pacea
era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați.” (Isaia 53,5)

Dintre marile spirite ale națiunii franceze face parte foarte admiratul scriitor și poet Jean Jacques Rousseau, care a exercitat o mare influență asupra dezvoltării poporului francez. Acest bărbat strălucitor de talentat, care voia să facă din dragostea universală de oameni punctul central al învățăturilor lui, a murit în 02.07.1778 – prin suicid, cum se crede – în locul pe care i l-a dăruit un prieten bogat ca loc de înmormântare. El a lăsat în urmă o operă de patru volume sub titlul „**Confesiuni**”, care a fost tipărită abia după moartea lui. În această carte, care este scrisă cu durerea cea mai amară, bărbatul foarte admirat a dezvăluit **tainele conștiinței lui** – această carte nu se poate citi fără o adâncă milă pentru autor. Multe acuzații au fost ridicate pe baza acestei cărți împotriva marelui bărbat ingenios. El stă de mult înaintea lui Dumnezeu; oamenii nu sunt chemați să-l condamne. Cele patru volume de „Confesiuni” ale lui Rousseau n-au putut să dea pace inimii lui, el a sfârșit tot în disperare, conștiința lui n-a ajuns la odihnă. Mărturisirile lui n-au oferit decât dovada că **păcatul lui** era acela care îl apăsa, care-l făcea nefericit, în timp ce în admirația oamenilor părea să fie mare și fericit. Și la el se referă cuvântul: „**Ei nu cunosc calea păcii!**” (Isaia 59,8.) Dar ție și-a ieșit în cale acest text și îți spune drumul – nu amâna să intri pe el, ca să găsești pacea. N-o vei găsi – cum gândesc mulți – printr-o mărturisire a vinei tale; o găsești numai sub crucea de la Golgota, **prin privirea cu credință spre Mielul junghiat**. „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29.)

Cât de nenorocit, cât de nefericit îl face vina pe cel vinovat! Citește de exemplu următoarea notiță din ziar:

În anul 1887 a fost săvârșită o spargere în casa de bani a casei șomerilor din C., în Rastenburg, de către un locatar al casei, rămas necunoscut pe atunci; cu ocazia spargerii, acestuia i-a căzut în mâini o sumă de 180 de mărci. În anul 1904, după scurgerea a 17 ani, hoțul a trimis înapoi banii furați, cu următoarea scrisoare anonimă: Vă trimit înapoi prin mandat poștal cele 180 de mărci sustrate de mine la vremea aceea din casieria colonială și vă rog, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să-mi iertați nedreptatea comisă. **Furtul nu mi-a dat pace, așa că am răbdat atâta timp de foame și am economisit, până când am putut în sfârșit să-mi ușurez conștiința prin restituirea sumei furate.**”

Deci este neapărat necesar ca fiecare să înțeleagă: **Mărturisirea nu aduce iertare și pace.** Sigur că mărturisirea sinceră a vinei este ceva plăcut lui Dumnezeu, pentru că El este adevărul. Acoperirea și negarea păcatului este **minciună**; mărturisirea vinei constituie astfel în fapt întoarcerea vinovatului spre lumină. Dar atunci mai lipsește aici apucarea cu credință a harului. De aceea este așa de important a face cunoscut tuturor oamenilor acest adevăr prețios: **că Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ, ca prin jertfa Lui pe crucea de pe Golgota să șteargă vina fiecăruia care crede.** Problema vinei trebuie pusă în ordine într-un asemenea mod, încât **Dumnezeu s-o declare în ordine.** Până nu se întâmplă aceasta, nu va exista nici pace, nici adevărata fericire a inimii. Acum întrebi: Da, dar cum va fi pusă în ordine? Lasă-mă să-ți răspund: ea a fost pusă în ordine pe crucea de pe Golgota pentru oricine care crede. Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce în judecata dreaptă asupra vinei noastre. Păcatul nostru a stat pe capul Lui fără vină. El a fost Mielul lui Dumnezeu, care a fost jertfit pe altarul crucii. Sângele Lui a curs spre ispășire pentru toți vinovații care caută adăpost la El, crezând, care cu inimi sincere recunosc aceste două lucruri: 1. Vina proprie prin care ei sunt păcătoși pierduți înaintea Dumnezeului drept, ajunși pe mâna judecății; 2. Jertfa deplin valabilă a Fiului lui Dumnezeu, prin al cărui sânge a fost făcută o ispășire desăvârșită.

A fost o vreme a trezirii și a binecuvântării, cum și acum putem vedea aproape și departe, prin harul lui Dumnezeu. Sute de suflete în țară, aici și acolo, L-au acceptat pe Hristos, pe Fiul lui Dumnezeu, ca Mântuitorul și Domnul lor. Și căpitanul unui vapor comercial, domnul D., s-a recunoscut în lumina lui Dumnezeu ca un păcătos osândit, care era pe drumul spre pierzare. Din adâncul sufletului său a venit strigătul: „**Ce să fac ca să fiu mântuit?**” Atât de mult progresase lucrarea lui Dumnezeu în sufletul lui. Dar încă nu-și dăduse seama și nu înțelesese că lucrarea Domnului Isus, săvârșită la cruce, a corespuns deplin cerințelor drepte ale lui Dumnezeu față de păcat. El și-a văzut numai păcatele lui și pretențiile serioase ale unui Dumnezeu sfânt și drept. Suferința lui interioară creștea aproape spre disperare; în sufletul lui striga: Unde să fug de fața Ta? Nelegiuirea mea este prea mare pentru a fi iertată! În această stare s-a dus căpitanul D. într-o seară, cu soția lui, la o adunare unde trebuia să fie vestită Evanghelia. Martorul lui Isus încerca să arate limpede sufletelor cum toți oamenii, pe baza comportamentului lor, sunt pierduți și vinovați înaintea lui Dumnezeu, dar cum Dumnezeu, care este bogat în îndurare, nu dorește moartea și veșnica pierzare a păcătosului, ci să fie salvat, să se întoarcă și să găsească viața eternă. Căpitanul nostru asculta atent. Că era vinovat și pierdut, că a meritat mânie și judecată din partea lui Dumnezeu, aceasta o recunoștea din inimă. Dar părea că nu poate înțelege dragostea și harul lui Dumnezeu. El vedea în Dumnezeu numai pe Judecătorul drept, dar nu pe „Dumnezeul-Mântuitor”, care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți. După terminarea adunării, vorbitorul s-a îndreptat spre căpitan și l-a întrebat: „**Dragă domnule căpitan, sunteți mântuit?**” – „Nu”, a fost răspunsul, „și mă tem că pentru mine nu există salvare.” – „N-ați fi bucuros dacă în seara aceasta Domnul Isus ar lua păcatele dumneavoastră asupra Lui și în fața ochilor sfinți ai lui Dumnezeu le-ar ispăși și le-ar îndepărta?” – „O, dacă s-ar întâmpla aceasta, atunci aș fi omul cel mai fericit, căci păcatele mele mi-au devenit o povară pe care aproape nu mai pot s-o port!” – „Da, dar atunci trebuie să vă spun, domnule căpitan, Hristos nu mai poate să ia păcatele

dumneavoastră asupra Lui, **nu în seara aceasta, nici mâine seară, nici anul viitor!**" Când căpitanul a auzit aceste cuvinte, s-a întors spre soția lui: „Vino, Elisabeth, să mergem; ni s-a spus că Hristos niciodată n-o să poată să ne ia și să ne poarte păcatele!" – „Stați, domnule căpitan!" l-a întrerupt evanghelistul. „Ceea ce voiam să vă spun, am rostit abia pe jumătate. Citiți împreună cu mine aceste fragmente din Cuvântul lui Dumnezeu!" Și cu acestea, domnul M. a deschis primul pasaj, 1 Petru 2,24 și a citit rar și răspicat: „**care a purtat El Însuși păcatele noastre în trupul Său pe lemn!**" – „Ia Hristos păcatele noastre asupra Lui dacă devenim credincioși?" – „Firește că abia atunci poate să le ia," a spus căpitanul. „Dar ascultați, dragă prietene, ce spune Cuvântul lui Dumnezeu aici: **care a purtat El Însuși păcatele noastre în trupul Său pe lemn!** Oare când a fost Domnul Isus la cruce?" – „Acum aproape 1900 de ani", a răspuns căpitanul. „Ei, bine, domnule căpitan, care veniți în seara aceasta, în chinul dumneavoastră sufletească la Isus, ascultați, vă rog, dacă Domnul Isus acolo, pe cruce, acum aproape 1900 de ani v-a luat păcatele asupra Lui, le-a purtat și le-a ispășit, poate El în seara aceasta să le mai ia încă o dată asupra Lui?" Atunci s-a făcut dintr-odată lumină în sufletul bărbatului și a exclamat: „O, acum văd: **El mi-a purtat păcatele; s-a petrecut acolo la cruce!**" Lacrimi de bucurie au curs pe obrajii bărbatului; acum avea pace, „pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos".

Poate unuia sau altuia îi merge la fel ca aceluia căpitan. Dumnezeu ți-a arătat vina și păcatele în lumina Lui, iar tu strigi din adâncul sufletului după har și mântuire. Dar poate că aștepti ca Domnul Isus să-ți ia păcatele asupra Lui. Sau poate crezi că trebuie să-ți pui singur păcatele asupra Lui și te temi mereu că încă n-ai recunoscut un păcat sau altul și nu l-ai pus asupra Lui. Astfel nu vei ajunge niciodată la pace, ci vei fi tot mai nefericit, da, în cele din urmă vei fi disperat de tot. Ascultă astăzi ce-ți spune Cuvântul lui Dumnezeu! El nu-ți spune nici că Domnul **va mai** lua păcatele tale asupra Lui și nici că tu trebuie să le pui asupra Lui, ci Sfânta Scriptură îți arată limpede și deslușit, **că Domnul Isus deja a purtat și a ispășit păcatele pentru cei nelegiuți și pierduți.** Acum poate să vină oricine care caută iertare și mântuire și poate recunoaște că totul este pregătit, că Dumnezeu îl primește pe păcătosul pregătit de pocăință și-l îndreptățește pe oricine care are credință în Isus Hristos (Romani 3,26). Atunci poți preamări împreună cu toți credincioșii: „**Pedeapsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați.** Noi rătăceam toți ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui (a Domnului Isus) nelegiuirea noastră a tuturor." Nu este aceasta de ajuns pentru pacea ta?

Nr. 48 UN CUVÂNT ȘI EFECTELE LUI

„Tot așa și cuvântul Meu, care iese din gura Mea,
nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face ce **Îmi este plăcut și va împlini lucrul
pentru care l-am trimis.**" (Isaia 55,11)

Un martor devotat al Domnului Isus, care de câțiva ani a plecat acasă, dr. Baedeker, povestește: „Am ajuns într-o regiune a Angliei și am văzut acolo pe câmp un grâu care arăta cu totul altfel decât îl vezi în mod obișnuit. Spicele erau mult mai pline decât am văzut până acum. L-am întrebat pe însoțitorul meu ce este și mi-a spus că este „**grâul mumiei**". Ce este acesta? „Da, grâul mumiei." Mi s-a povestit că la o mumie regală (mumiile sunt cadavre îmbalsămate ale egiptenilor, vechi de mii de ani) care a fost descoperită în Egipt, s-a găsit o mică provizie de boabe de grâu. Aceste boabe au fost, după datina egipteană, date morților, îngropate odată cu ei.

Cadavrul regesc a fost adus din mormântul egiptean într-un muzeu din Londra. Un fermier a primit de acolo câteva boabe. Vor mai da acestea rod? El le-a pus într-un vas cu pământ; într-adevăr, au răsărit paie care au dat roade. Acest rod a fost semănat și aceasta s-a continuat o vreme și astfel se face că am văzut câmpuri întinse cu „grâul mumiei”. – Bobul de grâu trebuie pus în pământ dacă trebuie să aducă rod; dacă rămâne la cei morți, nu aduce nimic. Și Cuvântul lui Dumnezeu este un bob de sămânță; el trebuie pus în ogorul inimii omenești pentru a aduce rod. Putem fi siguri că nu este fără rezultat. Puneți-l numai înăuntru și va răsări.” Despre un asemenea bob de sămânță dumnezeiască vreau să povestesc, care a stat mult timp în groapă și după aceea tot a mai dat rod minunat; dar n-a stat într-un sicriu regesc egiptean, ci în cizma unui ucenic de meșteșugar german.

Acesta a venit într-un sat și a întrebat de un pantofar. I s-a arătat drumul. A intrat în casa mică pentru a pune să i se pingească cizmele. Pantofarul s-a apucat imediat de treabă, pentru a-l ajuta pe călător să fie curând iar pe picioare. Atunci a descoperit în una din cizme o foaie veche tipărită, pe care ucenicul meșteșugar a primit-o undeva și a băgat-o în talpa cizmei pentru încălzirea piciorului. Meșterul a despăturit hârtia și a citit-o. Inima lui a fost impresionată în chip minunat. Era vestea bună despre Mântuitorul păcătoșilor, care a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut, istoria veche și totuși veșnic nouă, care a devenit pentru nenumărați oameni un izvor de viață veșnică. Bătrânul pantofar o auzise suficient de des, dar niciodată nu l-a impresionat așa. Duhul lui Dumnezeu i-a arătat viața lui împovărată de vină, multele locuri întunecoase ale trecutului său. Acum înțelegea crucea de pe Golgota, unde Fiul lui Dumnezeu a suferit pentru vina lui și a purtat pedeapsa lui. Bătuse ora harului pentru acest bărbat, în care dintr-un om fără pace a devenit un copil preafelic al lui Dumnezeu. Ucenicul meșteșugar a plecat curând mai departe cu cizmele lui proaspăt pingelitate, dar și bătrânul pantofar al satului și-a văzut de drum plin de bucurie - el a mers împreună cu copiii lui Dumnezeu pe drumul urmării lui Isus. Ochii lui străluceau și gura lui revărsa mulțumire și laudă. Păcatele lui nu mai zăceau pe conștiința lui, și nu mai erau nici în cărțile judecății lui Dumnezeu; au fost șterse pentru totdeauna cu sângele lui Isus. El devenise copil și moștenitor în casa Tatălui. – N-a durat mult și în sat au fost biruiți alții prin mărturia Evangheliei, care venea de pe buzele pantofarului convertit. Astfel, tractatul din cizma ucenicului meșteșugar a devenit bobul de sămânță pentru o adunare creștină vie, care a crescut în acel ținut. În felul acesta inimile oamenilor au ajuns acolo la pace, bețivii au fost eliberați din lanțurile viciului lor, ura și cearta au sfârșit prin împăcare, Numele Isus a fost proslăvit. Bobul de sămânță a fost mic, neînsemnat, pierdut - **dar ce mare a fost secerișul!**

Un soldat a scris de curând următoarea scrisoare: „După ce acum șase ani am ajuns la Nürnberg, în călătoria pentru specializare, ședeam duminică, 17 mai 1903 la masa de prânz și căutam în ziar o ocazie pentru lecții de dans. Atunci privirea mi-a căzut pe un anunț prin care se făcea cunoscut că după-amiază va avea loc o adunare de evanghelizare în „curtea saxonă”. Atunci m-am gândit: Acolo ai putea să mergi odată și să ascuți ce se spune. Ca subiect al prelegerii era anunțat: **„Cum ajunge inima ta la liniște și pace?”** După mâncare am vizitat un coleg; când apoi am vrut să mă duc la locuința mea, m-am rătăcit în marele oraș. Pe drum m-am gândit iar la anunț. Dar uitasem demult unde trebuia să aibă loc prelegerea; păi, ce-mi păsa de prelegere? M-am întors indiferent și am privit într-o vitrină; atunci un tânăr de vârsta mea mi-a întins o invitație la aceeași adunare de evanghelizare. Aceasta mi s-a părut totuși surprinzător și am mers îndată cu el. De fapt, mintea mea era orientată spre a cunoaște cu adevărat vesela viață bavareză. Dar impresia pe care mi-a făcut-o acest tânăr serios și totuși prietenos, a fost de-a dreptul uimitoare: niciodată nu-mi ieșise în cale un om de felul acesta, care, după cum reieșea din cuvintele lui, credea într-adevăr în Dumnezeu, în Isus, în Mântuitorul înviat.

Adunarea a început. Vorbitorul, un om matur, povestea despre cum numai credința este cea care te face copil al lui Dumnezeu, credința în sângele vărsat al lui Isus Hristos. Lucrul acesta a fost explicat printr-un exemplu despre un criminal, care și-a pus capul pe eșafod fericit și sigur

de mântuire. Aici am clătinat din cap. Cu toate acestea s-a petrecut în mine ceva minunat: mi-au căzut ca niște solzi de pe ochi și nu știam nici eu ce se petrece cu mine. Când mai târziu am fost acasă, în cămăruța mea liniștită, mi-a intrat un sentiment în piept, în inimă, despre care până atunci n-am avut nici o bănuială. O liniște, o pace așa cum nu poate exista nimic mai bun. Leacul pe care l-am aflat aici a avut deodată un efect minunat, tămăduitor. Da, m-a ajutat; începând de atunci am știut: **Isus a împlinit deja totul pentru mine! Sunt mântuit prin sângele Mielului.** Toată lumea îmi apărea într-o altă lumină și a survenit o dorință după minunatul Cuvânt al lui Dumnezeu, căreia nu m-am putut împotrivi. Ce minunată a devenit acum viața mea! De atunci au trecut câțiva ani. Zi de zi am putut experimenta cât de mult ne iubește Dumnezeu și ne dăruiește totul în Fiul Său. Acum sunt în al doilea an în uniforma de soldat și pot să spun că este minunat să fii soldat dacă ești creștin.”

Ce prezentare frumoasă face această scrisoare despre semnificația cuvântului: „Căci după cum ploaia și zăpada se coboară din ceruri și nu se mai întorc, ci udă pământul și-l fac să rodească și să înmugurească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui care mănâncă, **tot așa și cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face ce Îmi este plăcut și va împlini lucrul pentru care l-am trimis.**” Cei șase ani pe care acest bărbat tânăr i-a trăit de atunci sunt precis o dovadă bună că acea mare transformare a vieții sale n-a fost o aparență înșelătoare, nu un foc de paie – ci o reînnoire a vieții, adevărată, dăruită de Dumnezeu.

N-a fost aceasta ciudat, că același om care a vrut să savureze plăcerea lumii, a apucat dintr-odată într-o altă direcție a vieții? S-a întâmplat cu el ceea ce a spus cândva Domnul: „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3,8). Cuvântul dumnezeiesc, **sămânța nașterii din nou** căzuse în inima acestui om, Duhul Sfânt a făcut acest cuvânt viu prin minunata și tainica Lui guvernare – astfel s-a născut în acest om o viață nouă, **viață din Dumnezeu.** Acel pe atunci ucenic meșteșugar a primit **viața veșnică** prin harul lui Dumnezeu, iar astăzi, când slujea ca soldat în al doilea an, lăuda harul ca un mărturisitor al lui Isus Hristos în uniforma împărătească. El a putut să spună camarazilor lui cum ajung inimile lor la liniște și pace, pentru că el însuși a aflat și a trăit lucrul acesta. Deschide-ți inima pentru vestea harului – atunci cuvântul dumnezeiesc va produce și în tine: **viața veșnică.**

Nr. 49 RUGĂCIUNILE UNEI MAME

„O, adâncul bogăției înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” (Romani 11,33)

Pe medici îi considerăm în general oameni chibzuiți, practici. Pe drept. Ei îi văd pe oameni în perioadele de boală și de dureri; atunci privesc adânc în realitatea inimii omenești și a familiilor. Așa că în mod obișnuit mărturia unui medic exercită un efect deosebit de convingător asupra majorității oamenilor. Aici povestește acum un medic cea mai decisivă întâmplare a propriei sale vieți:

Mama mea a fost o creștină serioasă; ea s-a rugat mult pentru mântuirea mea veșnică, da, s-a luptat cu Dumnezeu. Ea spera, cu toate că pe din afară nu părea să fie vreo nădejde, că într-o zi mă voi prăbuși sub puterea Evangheliei și că mă voi întoarce la Dumnezeu. Nădejdea ei era pusă în Domnul, și nu în mine, căci ea a recunoscut în mine deja de timpuriu, de când eram băiat, firea mea: neastâmpărată, nepăsătoare, ba chiar ușuratică.

Astfel am plecat din casa părinților mei, intrând în viață, **ca să devin medic.** Deja în primii ani ai profesiei mele am pornit în jos din punct de vedere moral. De Dumnezeul mamei mele

nu m-am interesat, nu, L-am izgonit din gândurile mele pe cât mi-a fost posibil. Cu cât am ajuns mai departe în meseria mea, cu atât mai mult m-am îndepărtat de Dumnezeu și de calea credinței, pentru care a vrut mama mea să mă crească. Da, **faptele mele rele, umblarea mea ruptă de Dumnezeu au făcut din mine un om decăzut din punct de vedere moral, cu toate că în meseria mea făceam lucruri bune, cu toate că treceam cu bine examenele profesionale ale carierei mele și cu toate că mi se prevedea un viitor strălucit.** Cei mai desfrânați studenți de la medicină erau prietenii mei. În viața aceasta libertină se întâmpla de multe ori că trebuia să vând sau să amanetez obiectele cele mai necesare, pentru a continua jocul, cum am spus. **Astfel am vândut într-o zi, pe câțiva groși, Biblia pe care odinioară mi-a pus-o mama în mână,** când am intrat în viață ca tânăr. La vremea aceea, despre care povestesc aici, eram medic într-un spital. Acolo am văzut nenorocirea omenească în toate formele imaginabile – dar n-am văzut numai nenorocire, am văzut și răbdare, supunere față de voia lui Dumnezeu, **am văzut oameni suferind în pacea lui Dumnezeu și murind în bucurie și nădejde.** De fiecare dată când găseam acolo, în saloanele de spital creștini adevărați, care priveau spre veșnicie în pacea lui Dumnezeu, inimii mele i se aducea aminte de viața exemplară trăită de mama mea în fața mea. Eu însumi am fost convins de acea putere a harului lui Dumnezeu, prin care sunt sfințite doliul și durerea, inima este înviorată, casa este binecuvântată.

Într-o zi a fost adus în spital un zidar rănit grav; omul se prăbușise de pe scară de la o înălțime considerabilă; el a dus mortar sus și când un fuscel al scării s-a rupt, s-a prăbușit în adânc cu o forță mare sub greutatea lui. Starea lui era deznădăjduită. N-am putut face nimic pentru el, decât să-i alinăm durerile mari, atât cât am izbutit.

Bărbatul era absolut conștient și știa că trebuie să moară. Nu aveam nici un motiv să-i ascund adevărul și i-am spus: Cam încă o săptămână. „Încă atât de mult?” a exclamat el. „Am crezut că voi sfârși mai repede, dar El o știe cel mai bine.” – „Da, poate și **eu** o știu cel mai bine”, am spus eu blând, „cred că veți mai trăi o săptămână.” – El a zâmbit și a răspuns: „Da, domnul meu, eu mă refer la cu totul altceva.” L-am întrebat dacă are prieteni pe care să-i chemăm aici. A clătinat din cap și a spus: „Sunt singur pe lume.” A cerut totuși să fie anunțate de accidentul lui gazdele dintr-o pensiune din apropiere, ca să vină doamna căreia îi mai datora bani. Doamna a venit de două sau de trei ori în orele când eu nu eram în spital.

Previziunea mea s-a împlinit. Bărbatul a mai trăit o săptămână, apoi a murit. În timpul acestei săptămâni l-am văzut zilnic de mai multe ori, dar numai puține cuvinte i-au ieșit de pe buze. Dar mi-a atras atenția o liniște deosebită și o expresie de pace preafericită pe fața lui. Aceasta m-a uimit cu atât mai mult, cu cât durerile lui trebuie să fi fost din când în când insuportabile. După ce a murit, moștenirea lăsată a trebuit să fie pusă în ordine sub supravegherea mea. „Ce să facem cu aceasta, domnule doctor?” a întrebat sora medicală, ținând o carte în sus. „Ce este aceea?” – „Biblia sărmanului om! Gazda lui a adus-o când l-a vizitat a doua oară. Până la sfârșit a citit din ea, ori de câte ori a putut citi; dacă nu putea citi, o păstra sub pernă.”

Imediat am recunoscut Biblia care fusese cândva a mea, pe care o vândusem în zilele nelegiuirii mele. Numele meu mai era trecut în ea, scris de mâna scumpei mele mame, cu citatul din Scriptură pe care îl scrisese dedesubt. Mi-am ascuns emoția. „Cartea nu are o importanță mare; o voi lua eu.” Astfel am luat Biblia acasă; nu mai avea valoare în bani; mai multe pagini erau rupte, mai multe foi erau desprinse, cartea era murdară.

Evident că această Biblie a fost foarte folosită în puținii ani de când am dat-o din mâini. Aproape fiecare pagină avea sublinieri și adnotări – făcute aici cu pana, acolo cu creionul. Se vedea deslușit cu ce atenție și cu ce râvnă fusese citită această Biblie și câte din citatele subliniate îi fuseseră acestui om mângâiere în vremurile de încercare și de greutate. Puterea acestui Cuvânt al lui Dumnezeu l-a purtat pe acest om prin timp până în veșnicie și i-a îndreptat

inima spre slava cerească. Nu-i de mirare că a fost așa de liniștit și de fericit în durerile lui. Într-adevăr, a fost sărac și fără prieteni în lumea aceasta, dar lucrul acesta mi-a fost limpede, că a devenit moștenitor al Împărăției pe care Dumnezeu a promis-o aceluia care Îl iubesc.

Această minunată providență a lui Dumnezeu, cu care Dumnezeu oricărui har a vorbit inimii și conștiinței mele, a făcut din această întâmplare punctul de cotitură al vieții mele. Conștiința mea trezită m-a mînat pînă în pragul disperării; am văzut munții vinei mele și a durat zile în șir pînă am putut să înțeleg și să apuc pentru mine aceasta: „O, adevărat și cu totul demn de primit este cuvîntul acesta: „Hristos Isus a venit în lume ca să mîntuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu” (1 Timotei 1,15).

Acum știu că rugăciunile de credință ale mamei mele și-au atins ținta. Biblia mea regăsită îmi este mai scumpă decât toată biblioteca; Evanghelia pe care o conține a fost și ea pentru mine: puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede (compară cu Romani 1,16).

Cît de minunate sunt căile lui Dumnezeu! O mamă credincioasă se luptă pentru mîntuirea fiului ei, pe care-l vede încolăcit de lume și de păcat. Dar el a vîndut pe un preț de nimic lucrul cel mai scump pe care mama lui i l-a dat să-l aibă în viață cu el. Această Biblie a slujit unui om simplu, necunoscut, ca mîngâietor și îndrumător. Moartea plină de pace a acestui sărman zidar a devenit, prin regăsirea Bibliei, ciocanul lui Dumnezeu pentru a zdrobi inima dură a acestui fiu căutat mult timp, pentru a-i trezi conștiința, pentru a-l conduce în lumina lui Dumnezeu, ca să găsească astfel credință și pace. „O, adîncul bogăției înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu! Cît de nepătrunse sunt judecățile Lui și cît de neînțelese sunt căile Lui!”

Există și în amintirea ta figura unei mame care se roagă? Ai mers și tu pe căile păcatului, cu toate că știai că te cheamă harul? Dar oricine ai fi, înțelege taina aceasta: la acel medic nu dragostea mamei a fost cea prin care a fost mîntuit, ci harul lui Dumnezeu și dragostea Mîntuitorului. Dragostea, rugăciunile și lacrimile unei mame sunt o putere enormă, dar mai înaltă decât cerul și mai adîncă este dragostea Fiului lui Dumnezeu, jertfa lui de pe cruce, mâinile Lui întinse spre tine. El te caută pe tine, cel pierdut, te cheamă pe tine, cel rătăcit, da, El a murit pentru tine. Deschide-ți inima pentru El!

Nr. 50 FERICIREA LUMII

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămîne în veac.” (1 Ioan 2,15-17)

Domnul S. W. D. era proprietarul marelui „Frances Hotel” din San Francisco. Puțin înainte de cutremurul din aprilie 1906, prin care a fost distrus strălucitorul oraș al păcatului, el a călătorit în Europa pentru a-și revedea numeroasele rude din orașul München. Își părăsise patria ca om tânăr, pentru a-și căuta norocul în Lumea Nouă și după părerea lui chiar și l-a găsit. Splendidul „Frances Hotel” de douăsprezece etaje, înconjurat de un parc, ca și un magazin imens și o mare fabrică de porțelan confirmau succesele bărbatului de-acum sexagenar. De mult i-a fost dor, dar acum a izbutit să savureze un an întreg odihna departe de activitatea afacerii și să respire aer german. Tocmai își invitase rudele la o cină somptuoasă. Într-o descriere entuziastă i-a rugat să-i trimită și pe fiii lor tineri afară, în Lumea Nouă, care era plină de fericire pentru oamenii capabili. Atunci a intrat un servitor în sală cu o telegramă. O rudă a deschis-o, a citit-o și a băgat-o în buzunar, tăcînd. Ospățul festiv nu trebuia tulburat. Omul bogat a primit abia în dimineața următoare conținutul depeșei: mîndrul lui hotel zăcea în dărîmături, marele lui magazin a

devenit o ruină; odată cu fabrica lui de porțelan și cu depozitul ei s-au făcut cioburi 8-9 milioane. Ce lovitură zguduitoare pentru acest om!

Acest om de afaceri capabil, plin de succes și-a întemeiat viitorul, atât cât pot oamenii, pe o bază solidă. El avea, așa cum spun oamenii, **un adăpost sigur pentru o bătrânețe fără griji**. Dar Dumnezeu l-a făcut să afle, și odată cu el pe toți locuitorii pământului, că fericirea pământească și bogăția nu oferă nici o siguranță pentru viitor. Posesiunea unei averi nu este un loc de salvare în care inima poate să spună în pace: am găsit fericirea adevărată, indestructibilă! Cei mai mulți oameni nu bănuiesc câte agitații, greutate, dezamăgiri, supărări sunt legate de posesiunea și de administrarea unei averi și a unei afaceri așa de mari. Un om bogat, căruia i s-a urât să fie fericit cu marea lui avere, a spus: „O, nu spuneți așa! Uitați aici o scrisoare în care cineva mă amenință cu moartea, dacă nu-i trimit cât mai curând 5000 de mărci. Oriunde aș fi, sunt urmărit pentru bani. Nu, banii nu aduce o viață fericită celor care îi au.”

De ce se revarsă cetele de oameni astfel spre așa-numitele distracții? Unii vor să uite, alții vor să se amuze, mulți alții cred că lucrul acesta dă o viață foarte plăcută. Ei le privesc ca ore fericite când stau la circ, la teatru, la cârciumă, la șantan. Aceste manifestări, care ocupă un spațiu mare în ziare și pe stâlpii de afișaj, îi atrag pe oameni – tineretul se aruncă în ele. Întrebarea care revine în fiecare duminică este: Ce întreprindem astăzi? Cum ne amuzăm? Nu se spune, și cu toate acestea este așa: vor să uite de Dumnezeu și de veșnicie. Dar aceasta nu este așa numai la cei bogați; întreabă-i pe muncitorii și pe muncitoarele de fabrică din marile orașe, unde-și duc salariul; mulți îți vor spune că muncesc și trăiesc pentru distracție. Pentru Cuvântul lui Dumnezeu, pentru aducerea aminte de veșnicie nu rămâne loc – numai dacă Dumnezeu face o inimă, prin încercări grave, să se intereseze de Dumnezeu. Distracțiile și amuzamentele sunt o putere uriașă ca să-i țină pe oameni tare în puterea vrăjmașului.

O femeie tânără, amabilă, care se simțea de multe ori suferindă, se întâlnea cu creștini adevărați, cu copii ai lui Dumnezeu radiind de fericire. Ea spunea: „Sunt măritată abia de câteva luni, viața mea este plină cu cele mai interesante lucruri, cu baluri, cu anturaje, cu concerte și așa mai departe, dar cu toate acestea **sunt nefericită**.” Această femeie a exprimat o taină adânc simțită a sufletului ei. Cine ar fi crezut: proaspăt căsătorită, bogată, savurând toate distracțiile - și pe lângă aceasta: nefericită! Ea a auzit acum o mărturie limpede a credinței; a auzit: Noi suntem fericiți și aceasta este taina fericirii: **Îl cunoaștem pe Isus și avem pace cu Dumnezeu prin credința în El**. El ne dă ceea ce lumea nu v-a dat niciodată și nu vă va putea da niciodată, căci sfârșitul oricărei plăceri a lumii este suferința veșnică.” Această femeie a mărturisit atunci: „Nimeni n-a vorbit niciodată cu mine așa. **Aș vrea să-L am pe Hristos al dumneavoastră, dar iubesc lumea și cu toate că adesea sunt așa de nefericită, nu pot totuși să renunț la ea**. Ea a fost avertizată, i s-a spus răspicat că sfârșitul veșnic al acelora care-L resping pe Hristos este pierzarea în iad. Pe lângă aceasta știa că suferința ei trupească avea un caracter grav. Și totuși, toate au fost zadarnice. Ea a fost și a rămas înșelată și legată de **pofta lucrurilor pământești**. Puțin după aceea i s-a apropiat moartea. I se arătase ușa spre mântuirea veșnică și spre pace. Isus spune: „Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit, va intra și va ieși și va găsi pășune” (Ioan 10,9). Ușa era larg deschisă, dar ea n-a pășit prin ea. **Tu ai pășit prin ea?** Este de neînțeles cum lucrurile neînsemnate ale lumii țin prizoniere inimile oamenilor.

Ce este aceea pe care oamenii o numesc „fericire”? Bogăția, sănătatea, fericirea de familie, plăcerea vieții și distracția, o casă frumoasă, toalete elegante. Dar nu aceasta este fericirea. De câte ori nu se scufundă cei mai bogați dintre bogați în cea mai deznădăjduită disperare, așa încât nu mai vor să trăiască pentru că și-au pierdut încrederea că vor mai fi vreodată fericiți. Astfel s-a aruncat acum câțiva ani o femeie tânără, de 20 de ani, de pe podul Alsenbrücke din Berlin, în râul Spree și și-a pus astfel capăt vieții. Într-adevăr, a fost scoasă afară încă vie, dar a murit în timpul transportului. Această femeie tânără a fost cea mai bogată moștenitoare din Berlin; ea trăia, așa cum relatau ziarele, într-o căsnicie fericită alături de un bărbat deștept, distins. Ea

găsise **fericirea lumii**, dar această fericire este o mare iluzie, căci ea nu le dă oamenilor pacea; nu există nici o consolare când omul trăiește dezamăgiri din partea lucrurilor pe care le iubea; nu există nici o mângâiere în ziua suferinței și a nădejdlor spulberate. De aceea avertizează Cuvântul lui Dumnezeu: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.”

De curând am stat la mormântul unui bărbat, care în floarea vârstei, în ciuda inteligenței, a educației, a bogăției, a nobleței de caracter a sfârșit în disperare. Întâi a căutat fericirea de a fi ofițer – a renunțat la meseria de căpitan de cavalerie. Apoi a încercat cu serioase studii științifice – a rămas nesatisfăcut. Starea lui nemulțumită, felul lui de a fi nesatisfăcut și-au pus amprenta pe toată viața și ființa lui. Dar părinții doreau așa de mult să-și vadă fiul fericit! Atunci tatăl i-a cumpărat o moșie mare și frumoasă în provincia natală, dar după câțiva ani s-a terminat și acolo cu orice nădejde. Mormântul lui este o predică zguduitoare despre cuvântul: „Oricui bea din apa aceasta (apa acestei lumi, cu pofta, onoarea, desfătarea, avutul, succesul ei) îi va fi iarăși sete. Dar oricui bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ci apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el izvor de apă, țâșnind în viața veșnică” (Ioan 4,13-14). O, înțelege acest adevăr, că izvorul fericirii se găsește numai la Isus. Nu bea apa acestei lumi – **vino la Isus, bea apa vieții veșnice!** Pricepe acest adevăr, că fericirea ta nu este de găsit decât în persoana slăvitului Mântuitor Isus, care a venit din cer și a suferit și a murit pe cruce ca să te mântuiască pe tine. El vrea să te tragă la inima Lui. Adu-I povara păcatului tău, pune-ți viitorul în mâinile Lui credincioase și atunci vei vedea că poți spune: „**Sunt fericit în Domnul!**”

Nr. 51 PUTEREA HARULUI

„Unde s-a înmulțit păcatul, acolo
harul s-a înmulțit și mai mult.” (Romani 5,20)

Dumnezeu poate să vorbească oamenilor în multe feluri. El folosește pentru aceasta furtunile mării, războaiele, cutremurele, crizele comerciale cu marile lor pierderi de avere. Altor oameni Dumnezeu le vorbește prin morți subite sau prin boli. Altă dată oamenii înțeleg limbajul lui Dumnezeu prin ascultarea rugăciunilor, prin ocrotiri minunate sau prin șperietura unui accident de tren - cine ar putea enumera mijloacele și căile prin care Dumnezeul veșnic zguduie inimile și conștiințele omenești și îi silește pe păcătoși să se smerească în țărână înaintea Dumnezeului prezent și sfânt!? Dumnezeu Își descoperă adesea puterea harului, deoarece prin Cuvântul Său și prin Duhul Său îi convinge pe batjocoritori, pe păcătoși, pe tăgăduitorii lui Dumnezeu astfel, încât se prăbușesc și devin mărturisitori ai Celui răstignit. Demult, binecuvântatul Whitefield (a trăit între 1714-1770) a predicat într-o biserică rurală. Un violonist, pe nume Skinner, și-a propus să deranjeze predica prin cântatul amuzant la vioară. Împreună cu câțiva prieteni a pus o scară la fereastră și a urcat pe ea cu vioara lui. Prin fereastra deschisă îl vedea și-l auzea pe martorul lui Isus, cum stătea rugându-se în fața mării adunări. Această rugăciune l-a vrăjit pe batjocoritor; însă când Whitefield și-a deschis Biblia, Skinner a vrut să înceapă să cânte. Dar cuvintele Scripturii, pe care a trebuit să le audă, i-au pătruns în inimă, așa că n-a îndrăznit. Apoi, când Whitefield a vorbit despre dragostea lui Dumnezeu pentru păcătoșii vinovați, disprețuitorul a fost biruit. El a coborât zdrobit și umilit de pe aceeași scară pe care urcase ca batjocoritor și a mărturisit că Isus l-a învins.

Dintre marii batjocoritori și dușmani ai credincioșilor făcea parte muncitorul de fabrică, H., fiu al unor părinți credincioși din Siegerland. El însuși povestește:

Deja ca băiat am avut prieteni care ațâtau permanent în mine focul vrăjmașiei față de Dumnezeu; rugămintele și stăruințele mamei mele credincioase n-au ajutat la nimic. Prezența tatălui meu ar fi pus poate bariere preocupării mele rele; dar pentru că acesta în decursul întregii săptămâni era ocupat în E., un sat situat cam la o distanță de o oră și jumătate și se întorcea numai sâmbăta, așa se face că eu primeam pedeapsă numai o dată pe săptămână și pentru aceasta puteam, așa cum credeam eu, să păcătuiesc iar alte șapte zile. Dar îndeletnicirea mea de până atunci nu mi se părea nici pe departe destul de rea. Doream fierbinte să am mai multă libertate și câștig ca să pot să beau neîngrădit, căci aceasta făceam, tot mai îndelungat, tot mai mult. Dar de unde să fac rost acum de bani pentru băut? Pentru că nu mi s-au dat de bunăvoie, i-am furat de oriunde s-a putut. Conștiința neliniștită am redus-o la tăcere și când tatăl meu observa furtul, nu recunoșteam nimic. Urmam îndărătnic panta înclinată, dar în presupusa mea libertate eram un sărman sclav al lui satan și al păcatului. În răutatea mea am călcat în picioare tot ce era bun și nici nu m-am mai supus regulamentului casei. Atunci părinții mei s-au văzut nevoiți, din cauza exemplului meu rău și de dragul binelui surorilor și al fraților mei, să mă dea afară din casă. Li se rupea inima. Dar în ceea ce mă privea, n-a curs nici o lacrimă de emoție și nici un gând de căință nu s-a iscat în lăuntru meu, ba mai mult, m-am bucurat că acum eram propriul meu stăpân, ca fiul pierdut. Banii mi i-am risipit tot ca acela, deoarece trăiam desfrânat. Chiar dacă promisesem mamei să las băutura, n-am putut să-mi țin promisiunea; tot mai tare și mai tare mă încătușa vrăjmașul în lanțuri de fier. Dar s-a întâmplat uneori că am plâns amarnic pentru nenorocirea mea, dar nu exista putere în mine să-mi schimb drumul. Deja vedeam cum încetul cu încetul mă voi distruge de tot.

Apoi am auzit într-o zi printre străini, că mama mea a murit. Firește că moartea ei m-a afectat o clipă, dar nu mi-am schimbat drumul; și totuși știam cât de mult m-a iubit și m-a purtat pe mâni de rugăciune, câtă mâhnire și câte lacrimi i-am pricinuit. Puțin după moartea ei am venit acasă total slăbit. Tatăl meu m-a primit, dar m-a izgonit iar când a descoperit că nu puteam lăsa băutul. Drumul m-a dus la E. Maistrul-șef al fabricii în care lucrase tatăl meu m-a văzut într-o zi, mi-a dat de lucru și a obținut cu multă greutate o împăcare între mine și tatăl meu. Din salariul pe care îl câștigam primeam o anumită sumă, dar mult prea puțin pentru a-mi satisface pofta de băut. Așa că, spre mâhnirea în continuare a tatălui meu, înveseleam pentru bani societatea satului cu scamatorii și jucatul de farse.

În această vreme s-a convertit unul dintre prietenii mei. Puțin înainte ne întreținuserăm despre purtarea noastră nelegiuită și amândoi ne-am pronunțat rușinați că n-o mai putem duce așa. Iar și iar pătrundea câte o rază a dragostei îndurătoare și a harului lui Dumnezeu în inima mea întunecată și au început să se iște în mine sentimente de căință adevărată. Dar oricât de mult îmi detestam viața, îmi lipsea orice putere să fug de satan și de slujirea lui. „O, nenorocitul de mine,” a trebuit să strig, cum se spune în Cuvântul lui Dumnezeu, „Cine mă va scăpa de acest trup de moarte?” Dar Dumnezeu are putere și căi chiar și pentru cei nelegiuiți. El nu obosește, El îl iubește pe om prea mult ca să nu meargă pe urma lui. Cu o dragoste de neînțeles ne-a purtat pe noi, creaturi nefolositoare, cu răbdare și îndelungă-răbdare. Da, **„El nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să trăiască!”** Aceasta am aflat-o și eu. Dar măsura răutății mele încă nu era plină. Cine ar crede, când mi s-a povestit despre convertirea prietenului meu, am adăugat ca posedat de vrăjmaș, batjocorind: „Să-i fie de bine, iar mie și mai bine!” O vreme m-am ferit din calea prietenului meu, când am observat cum caută un prilej să vorbească cu mine. Când s-a apropiat vremea carnavalului cu nebuniile lui, prietenul meu și-a luat inima-n dinți și a venit la mine. Mi-a prezentat purtarea mea nelegiuită și mi-a adus aminte cum am deplâns odată amândoi viața noastră pierdută. Dar eu nu voiam să știu nimic despre aceasta, m-am smuls de lângă el, pentru a-l ironiza pe el și cuvintele lui în cercul tovarășilor mei de muncă. Dar așa cum vântul suflă încotro vrea, dar nu știi de unde vine și unde se duce, așa m-a prins dintr-odată Duhul lui Dumnezeu și m-a aruncat în țărână, cu sentimentul îngrozitoare vini a păcatului meu. – Niciodată nu voi uita acest ceas. Era tocmai ora douăsprezece la amiază. În câteva

minute Dumnezeu mi-a trecut prin fața ochilor toată viața îngrozitoare, păcătoasă. M-am simțit de parcă eram deja în iad. Conștiința mea trezită străbătea cu iuțea fulgerului toată vremea tinereții mele; tot mai grea și mai înaltă se clădea vina. Unde să mă duc? Eventual să fug din acest loc unde m-a întâlnit Dumnezeu în sfințenia și în dreptatea Lui? Acum am înțeles și eu ce spune Scriptura: „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor!” „El este încet la mânie și mare în bunătate”, dar „**Grozav lucru este să cazi în mâna Dumnezeului celui viu!**” – Da, pe veci îngrozitor pentru oricine moare în păcatele lui și este pierdut pe veci de veci. Scriptura mărturisește: „Și fumul chinului lor se va înălța în vecii vecilor.” Da, aceasta era partea mea sigură și dreaptă înaintea lui Dumnezeu. O, cine citește aceste rânduri și nu este mântuit, acela să caute să fugă de mânia viitoare!

Acum zăceam literalmente la podea în tremur continuu și mă zbăteam în mare chin sufletesc după ajutor și pace, ca un îngropat sub dărâmături, după lumină și aer. Tovarășii mei se învâreau în jurul meu și vedeau spaima inimii mele și lupta mea, dar nu înțelegeau nimic din ele și-și băteau joc de mine. Unul chiar a adus o găleată cu apă, pentru a mi-o turna în cap. Dar eu, care nu ascultam batjocura lor, ci m-am aruncat în brațele Aceluia care a murit pentru cei nelegiuți și cei pierduți, în care începeam să am încredere că a sângerat pe cruce, a suferit și a adus o jertfă veșnică, deplin valabilă și pentru toate păcatele mele, mă agățam de Răscumpărătorul meu ca unul care se îneacă. I-am mărturisit totul, iar El mi-a ascultat rugăciunea, mi-a dăruit iertare și pace. Deodată mi-a fost limpede că Dumnezeu m-a primit și m-a mântuit prin Isus, pe mine, marele păcătos. Ce bucurie! M-am ridicat și am mărturisit deschis: „**Am găsit pace în Isus; El a iertat toate păcatele mele!**”

Mărturisirea mea i-a afectat pe tovarășii mei ca o lovitură fermecată; s-au împrăștiat ca pleava vânturată. Dar eu eram fericit și mă bucuram că eram salvat. Da, „**Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit**” (Psalmul 32,1). Și cum în cer este bucurie pentru un păcătos care se pocăiește, așa este și pe pământ. Printre cei care s-au bucurat primii pe pământ împreună cu mine au fost, bineînțeles, prietenul meu și bunul meu tată. Acesta nici n-a vrut să creadă când a auzit vestea bună că sunt convertit, dar când și-a dat seama cum m-a smerit și m-a salvat puterea harului, atunci a fost profund impresionat și a exclamat: „**O, Doamne, acum voi muri cu plăcere, căci fiul meu trăiește!**”

Aceeași putere minunată a harului care m-a mântuit, m-a păzit de atunci, ba chiar m-a călăuzit devotat și m-a binecuvântat deja atâția ani. O, ce parte preafericită și minunată să stai sub blândul toiag al bunului și marelui Păstor și să umbli pe căile Lui spre **lauda harului Său puternic!**

Până aici mărturia acestui păcătos iertat. Cât de nemărginită este puterea salvatoare a harului! Oricine ai fi: pleacă-te în fața singurului Mântuitor, în fața lui Isus! El te caută și pe tine. Lasă razele luminii Sale și ale dragostei Sale să lumineze în inima și în conștiința ta! Smerește-te, crezând, în fața Aceluia care a purtat pe cruce blestemul păcatelor tale! Atunci vei fi mântuit și tu, pentru a mărturisi ca un copil preafericit al lui Dumnezeu, ce a făcut Domnul pentru tine. Atunci vor spune și buzele tale: „**Unde s-a înmulțit păcatul, acolo arul s-a înmulțit și mai mult.**”

Nr. 52 ÎN ÎMPĂRĂȚIA ÎNȘELĂCIUNII

„Oricine este din adevăr ascultă glasul meu.” (Ioan 18,37)

În unul din marile noastre ziare au fost comunicate acum câțeva vreme, prin martori de încredere, două întâmplări: O societate corală stătea în gară pregătită pentru o călătorie de canto. Atunci a venit un copil îmbrăcat sărăcăcios, l-a căutat pe tatăl lui îmbrăcat în frac și cu joben, care stătea printre cântăreți și i-a spus încet: „Tată, să-i mai lași mamei 70 de pfenigi pentru o pâine neagră.” Directorul formației, care a aflat de incident, a fost așa de înțelept, încât l-a trimis acasă pe cântărețul care era într-adevăr bun la cântat, dar care era un tată de familie rău. – O altă formație se întorcea acasă premiată, dintr-o călătorie de canto de trei zile. La gară, întâmpinată de fete îmbrăcate în alb, onorată de autorități printr-un discurs, cântăreții au pornit spre localul societății lor, unde se sărbătoresc victoriile societății cu vin renan și cu șampanie. Atunci s-a strecurat prin sală un băiat palid, prost hrănit, la tatăl lui, care i-a dat foarte mărinimos o înghițitură de vin. Băiatul i-a șoptit încet: „Tată, mama m-a trimis să-mi dai doi groși pentru grăsimi de rinichi; pentru deseară vrea să prăjească niște cartofi!”

Te rog, imaginează-ți aceste coruri cum cântă în admirația tuturor cântecele lor pe patru voci despre: dragoste, primăvară, fericire și speranță, cum sunt sărbătoriți, cât sunt de veseli în clinchetul paharelor și imaginează-ți cum femeile palide duc lipsă acasă cu copiii lor, cum au nevoie zilnic de un curaj nou; ele duc povara vieții numai de dragul copiilor lor. De aici îți dai seama că această viață pământească nu este decât o împărăție a înșelăciunii, a minciunii. Înșelătorul este satan, tatăl minciunii, stăpânul veacului acestuia; cei înșelați sunt oamenii, care prin aparența iluzorie de: bucurie, fericire, succes și lauda oamenilor se lasă orbiți și nu văd câte: nevoi, durere, jale, disperare și lacrimi sunt ascunse după perdea.

Iată o casă frumoasă, înconjurată de grădini înfloritoare. Nu-i lipsește nimic; vizitii, slujitori și echipaje, bucătar și grădinar, totul îi stă la dispoziție; teatru și concerte, vânatoare și călătorii – orice are chef, poate avea. Cu toate că nu se economisește la nimic, averea crește an de an. Tu crezi că aici locuiește fericirea. Ah, nu! Acești părinți au un fiu, dar fiul nu-și iubește părinții, iar părinții nu-l înțeleg pe fiu, cu toate că îi dau totul. Deoarece acasă nu merge treaba, este trimis într-o școală din străinătate. De acolo vine acasă nemulțumit, nefericit, deznădăjduit; vrea să se împuște; se rănește grav, dar rămâne conștient. Atunci rănitul grav este dus la spital; tatăl l-a mai văzut o dată, dar pacea și împăcarea nu sunt găsite. Apoi fiul moare. Mama și tata pășesc prin încăperile vaste ale casei elegante – ce gol este totul, ce singuratic! Aici lipsește ceva, ca și când soarele n-ar putea să lumineze înăuntru. Anii trec și viața devine așa de serioasă și existența este așa de goală, de zadarnică, de fără rost! Iată, prietene, aceasta nu se poate observa din afara casei și a echipajelor. „Aparența înșeală!” Tu însuți trăiești într-o lume a înșelăciunii.

Un bărbat bogat suferea de mai mulți ani de o boală a măduvei spinării, care treptat îl lipsea tot mai mult de mișcarea liberă. Dar în vara lui 1909 a sperat să obțină în urma sfatului medical, printr-un tratament în D., putere nouă și o stagnare a bolii lui. Dar foarte curând a simțit în timpul tratamentului o slăbire, în loc de creștere a puterilor lui. El și-a zis că acest tratament nu avea nici un rezultat. Dar medicul balneolog, care îl trata acolo și care i-a prescris felul băilor, l-a asigurat că acestea sunt numai consecințe momentane, pentru că băile sunt istovitoare. Când bolnavul a trebuit să plece, medicul a spus: „Fiți convins că efectul bun va urma în câteva zile. Sunt sigur că veți câștiga noi puteri și vă veți întoarce aici în această toamnă pentru o a doua cură, ca să măriți efectul.” În timp ce medicul balneolog spunea acestea, el îi scrisese deja medicului de familie al pacientului următoarea scrisoare: „Vă trimit bolnavul înapoi fără nici un rezultat; aceasta nici nu poate fi altfel în cazul caracterului fără speranțe al bolii.” Ce impertinență a înșelăciunii, ce împietrire a conștiinței trebuie să ai ca să minți așa! Acest bolnav n-a vrut să fie mințit; el mărturisise medicului balneolog că este un creștin, care nu voia să fie înșelat prin asemenea iluzie. Orice credincios care stă clar înaintea lui Dumnezeu va spune:

„Domnule doctor, vă rog să-mi spuneți tot adevărul despre orice. Sunt creștin, nu mă tem de nimic, viața mea aparține Domnului. El a decis asupra zilelor și asupra puterii mele. Sunt în pacea adâncă a lui Dumnezeu, nu trebuie să credeți că mă sperie o informație nefavorabilă.” Dar acest medic balneolog era obișnuit așa, că oamenii voiau să fie înșelați, încât i se părea imposibil să spună adevărul; el era așa de tare în puterea tatălui minciunii, că trebuia să mintă.

Învață de aici cât de adevărat este proverbul: „Lumea vrea să fie înșelată”. Și într-adevăr, este înșelată. În această lume, creștinii credincioși au fost așezați ca martori ai adevărului. Pentru oamenii care își au patria în lumea înșelăciunii este extrem de important să primească noțiuni clare despre aceea, **că adevăratul creștinism îl eliberează pe om de sub puterea stăpânului minciunii și-l mută într-o altă Împărăție, în Împărăția luminii și a adevărului.** Copiii lumii nu pot gândi că există într-adevăr această viață în lumina lui Dumnezeu, în pace, în nădejdea sigură a slavei și că copiii lui Dumnezeu au un Mântuitor **la care nu sunt niciodată înșelați.** Numai cine prin privirea credinței spre Isus găsește: viața veșnică, siguranța harului lui Dumnezeu, pentru cine moștenirea din ceruri a devenit o realitate, numai acela privește în pace și în preafelicită nădejde înainte, în ținutul slavei, unde este patria lui veșnică. Acolo nu mai există nici înșelăciune, nici amăgire, nici minciună – acolo totul este adevăr. Despre această nădejde minunată a copiilor lui Dumnezeu, Cuvântul spune: „Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos dintre cei morți, la o nădejde vie și la o moștenire nestricăcioasă și nepătată și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi.” (1 Petru 1,3-4.)

Dacă pe pământ ești sărac sau bogat, sănătos sau bolnav, aceasta este valabil numai pentru un timp scurt, dar dacă ești pentru veșnicie un moștenitor întâi-născut sau un dezmoștenit din propria ta vină, un pierdut și un vinovat – ce deosebire enormă, incomensurabilă în înălțimea și în adâncimea ei! O, de-ai putea înțelege fericirea de a umbla pe pământ sub harul Tatălui ca un copil împăcat al lui Dumnezeu și de a primi sus la Dumnezeu, în casa Tatălui, prețioasa ta moștenire!

Un prieten povestea: De curând am văzut un marinar murind. Niciodată nu voi uita această scenă impresionantă, care s-a petrecut la ceasul miezului nopții pe întinsul ocean. Atunci am simțit și eu: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta!” (Geneza 28,16.) Când m-am apropiat de marinar, el mi-a spus: „Spuneți-i mamei mele că mor cu încrederea fermă într-o fericită înviere! Am încredere deplină în îndurarea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus. Spuneți-i mamei mele cum mi-am început ultima călătorie și ce pace dulce am gustat în această clipă solemnă! Da, mi se apropie sfârșitul, simt deja fiorul morții, dar nădejdea vieții veșnice este puterea mea. O, ce Mântuitor mare, ce Mântuitor puternic este Domnul Isus Hristos! El îl mântuiește pe cel mai mare păcătos. Rămâneți cu bine, rămâneți cu bine!” Apoi s-a întors spre un marinar care l-a îngrijit cu devotament pe tot parcursul bolii lui: „Dragul meu Johannes, ne vom revedea în cer?” – „Da, prin harul lui Dumnezeu!” a răspuns camaradul lui. Un zâmbet fericit a însuflețit trăsăturile muribundului. Ultimele lui cuvinte au fost acestea: „Cerul este deja deschis pentru un păcătos cum am fost eu. Isus a mers acolo înaintea mea pentru a-mi pregăti un loc; și mama mea va veni și ea acolo!” Apoi a adormit în Domnul.

Iată aici un om care părăsește această lume a înșelăciunii ca martor al adevărului. Acest bărbat a fost aici pe pământ un marinar simplu, necunoscut; îl vom vedea sus în veșnicie ca moștenitor în casa Tatălui. **Dar tu, prietene, vei fi și tu acolo?** Dacă vrei lucrul acesta, trebuie să vii în lumina adevărului cu inima ta fără pace și cu păcatul tău. Domnul a spus odinioară către înșelătorul Pilat din Pont: „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” Iată, prietene, aceasta este valabil și pentru tine. Trebuie să vii cu tot trecutul tău în lumina adevărului și să-ți construiești tot viitorul pe Cuvântul adevărului.

Nr. 53 UNDE GĂSESC FERICIREA?

„Ce folosește unui om să câștige toată lumea,
dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?”
(Marcu 8,36-37)

Un martor al lui Isus a fost chemat într-o stațiune balneară, pentru a-i arăta acolo calea spre pace unui bărbat bolnav în trup și-n suflet. El povestește: „Când într-o zi mă plimbam singur, liniștit, am fost deodată strigat la un colț de un domn bătrân, care m-a rugat să mă așez puțin lângă el. El a spus: „Dragă domnule X., cum vă invidiez că sunteți mereu așa de vesel și de fericit!” Da, am spus eu, mulțumesc Domnului, pot să fiu fericit, **căci Domnul meu este așa de bun!** Dar de ce nu sunteți **dumneavoastră** fericit? La început n-a vrut să vorbească. În cele din urmă am întrebat dacă este bogat. Atunci a spus că da, că este proprietarul mai multor fabrici. Curând s-a dovedit că era zgârcit. A început ca om sărac, iar acum era un bărbat bogat, dar foarte nefericit. Am ingenuncheat împreună cu el și l-am rugat pe Domnul să-l dezlege în această clipă pe săracul om bogat de înșelăciunea lăcomiei și să-i arate marea vină a păcatului său. Domnul m-a ascultat în dragostea Lui îndurătoare. Bătrânul s-a prăbușit în ceasul acela înaintea lui Dumnezeu ca un păcătos vinovat; el a fost transformat în Zacheu (citește Luca 19,8). Multă vină a pășit în fața ochilor săi; el întreba mereu: „Ce să fac?” Domnul mi-a dat răspunsul prin Duhul Său și astfel a fost achitat un munte întreg de câștig necinstit. Un bilet de bancă după altul au urmat în aceste zile și când în sfârșit a fost rezolvat ultimul și cel mai greu punct, atunci a răsărit soarele pentru el și pacea lui Dumnezeu a venit peste el, așa cum n-a cunoscut-o niciodată. Din gura lui se revărsau mulțumire și adorare. El s-a întors din stațiune așa de schimbat, că soția și copiii încă nu-l văzuseră pe tată niciodată așa. Pacea lui s-a înmulțit ca un râu de apă și astfel, după puțin timp omul a plecat acasă ca unul **care a găsit fericirea în Isus.**”

O prințesă tânără și bogată simțea adânc golul inimii ei. Ea trăia într-un castel, la rude împărătești, care au introdus „în lume” tânăra fata care tocmai crescuse, adică în acel circuit de: sindrofii, distracții, călătorii, teatre, baluri etc., care pentru multe fete înseamnă conținutul vieții lor. Dar acestei prințese îi lipsea un lucru: nu știa pe nimeni care o iubea cu adevărat. Era nefericită, deznădăjduită, părinții ei muriseră de timpuriu. Lumea și pofta ei nu-i puteau face inima fericită. Dar ea avea în serviciul ei personal o cameristă care era radiu de fericită, un copil al lui Dumnezeu care Îl cunoștea și Îl iubea pe Isus. Aceasta i-a putut spune cum poți deveni fericit, nu prin coroane, castele, perle, pietre prețioase, ci prin dragostea lui Isus, care face inima fericită, care înțelege orice tristețe și poate mângâia în orice suferință.

Dar această prințesă, care a recunoscut așa de bine iluzia acestei lumi și era convinsă că slujnica ei poseda adevărata fericire, n-a venit la Isus, la Mântuitorul, pentru a găsi viață și pace. A rămas în lume, s-a măritat curând cu un om de lume, tânăr și superficial, de neam împărătesc. Așa că acum trăia mai departe acea viață pustie, nesatisfăcută a copiilor lumii, acea viață în care unul îl înșală pe celălalt cu falsa aparență că el este fericit. Ea n-a izbutit să ajungă la acea hotărâre de voință: Dacă există această fericire adevărată, **atunci trebuie s-o am!**

Acum ascultă **tu** la ce ești chemat: vino astăzi cu toată vina vieții tale, cu toată povara conștiinței tale, cu tot ce te apasă, la Isus, care te cheamă! „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!” (Matei 11,28.) Dar acum înțelege bine: Domnul nu vrea să spună că tu trebuie să zici suspinând: Ah, vreau într-adevăr să devin fericit! Nu, El te cheamă pentru aceasta, ca tu să te recunoști ca un păcătos vinovat, pierdut și să-L recunoști pe El, care a purtat pe crucea de pe Golgota tot blestemul, toată pedeapsa pentru cei vinovați și pierduți. Predă-I, crezând, păcatele tale și trecutul tău, voința ta și viitorul tău; atunci toată viața ta va fi una nouă. Atunci inima ta va primi pace, siguranța harului, vei primi **viața veșnică – aceasta este fericirea adevărată.**

Despre strălucirea, despre pofta, despre aurul lumii, Cuvântul spune: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” Omul trăiește veșnic; ce agonisește pe pământ, în timpul acesta grăbit, i se sfărâmă în mâini; murind, lasă în urmă: putere, bogăție, plăcere și glorie, pentru a pași acolo unde va fi testată valoarea adevărată și veșnică a vieții sale, cu adevărul și dreptatea dumnezeiască. Dumnezeu întreabă: **Ce folosește unui om să câștige toată lumea? și istoria omenirii răspunde: Nimic!**

În înfloritoarea vale a râului Mosel se înalță din pădure și podgorii o cetate splendidă. Turnul ei puternic cu statuia uriașă a sfântului Cristofor luminează până departe în ținut. Un om bogat și cultivat a pus să se ridice o cetate din ruinele ei. Milioane au fost băgate în construcția acestui castel, apoi proprietarul s-a mutat în sălile vaste împreună cu soția lui, care, inteligentă și amabilă, cândva curtată de mulți – era acum a lui. Ea era mama unor copii scumpi – nu locuia atunci fericirea în această cetate minunată? Ah, această femeie a rupt jurământul de credință față de soțul ei, și-a părăsit soțul și copiii, iar proprietarul castelului, îmbătrânit, a scris pe zidul sălii festive strigătul de disperare al inimii lui:

Nu-ți dori nicicând o prea mare fericire, nici o soție prea frumoasă!
S-ar putea ca-n mânia Lui, Dumnezeu pe-amândouă să ți le dăruiască.

„Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” – Tu, omule creat după chipul lui Dumnezeu, tu ești făcut pentru veșnicie, vei trăi veșnic. Dar desigur, noi toți suntem din fire chipul deteriorat al lui Dumnezeu, născuți păcătoși, prinși sub puterea întunericului; de sub această putere trebuie să fim eliberați înainte de orice. Într-acolo se îndreaptă dorul nostru adânc: „Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu. Când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?” Isus a venit ca să ne răscumpere din blestemul vinei, să ne elibereze din lanț, să ne ducă în casa Tatălui la veșnica bucurie. **Să trăiești veșnic înseamnă să te bucuri veșnic.**

Firește că și cei care rămân sub blestemul păcatului vor avea o existență veșnică – dar își au existența în locul morții veșnice, în chinul fără nădejde. Împovărați cu blestemul păcatului, oamenii de pe calea cea largă, fiii veacului acestuia, se grăbesc spre porțile pierzării; **ei își pierd sufletul.** - Nu numai sinucigașii și criminalii îndărătnici își pierd sufletul, nu, **ci toți cei care Îl resping pe Isus.** „Cel care păcătuiește împotriva mea își rănește sufletul; toți cei care mă urăsc iubesc moartea.” (Proverbe 8,36.) Ce le folosește că pentru un timp scurt au gustat: puterea, onoarea, plăcerea? Ei lasă totul în urmă. Ai citit mai înainte despre acea prințesă care se simțea așa de nefericită în lume, care avea înaintea ei și adevărata fericire a copiilor lui Dumnezeu, dar care nu și-a deschis totuși inima Domnului pentru a găsi pace. Acum privește o altă imagine:

„**Copilul meu a fost fericit!**” Aceasta a fost mărturia unei mame la mormântul fiicei ei, plecată de timpuriu acasă.

În marele spital din Bremen, la pansarea unei răni s-a ales cu o hemoragie care a luat forte repede un curs mortal. Când și-a simțit sfârșitul aproape, a trimis dincolo, în salonul de spital, în care îngrijise mai mult timp bolnavii și a pus să li se ceară acestora iertare pentru tot ce le-a greșit și a omis. Atunci a fost printre bolnavi o mare emoție și aproape în unanimitate a urmat de pe buzele lor răspunsul: „Nu ne-a greșit cu nimic – n-a neglijat nimic față de noi.” Mama și-a îngrijit personal fiica în ultimele ei ore și unul dintre ultimele cuvinte ale muribundeii a fost mulțumirea către Domnul ei pentru marele har, că i-a permis să moară în slujba Lui. „Doar nu este nimic altceva decât har ceea ce luăm de la Tine, credinciosule Mântuitor,” așa a spus. Era impresionant cum mama vorbea cu fiica ei în dialectul german de jos și îi ura succes în fericita ei plecare acasă. Nu s-a putut vedea dacă erau propriu-zis lacrimi de bucurie sau de durere, cele printre care ea însăși a închis ochii fiicei ei. Ea a povestit după aceea: „Fiica mea nu mi-a scris niciodată o altfel de scrisoare decât plină de fericire și bucurie.”

De ce a fost așa de fericită fata aceasta? De unde venea acest râu de bucurie? **Ea aparținea Domnului, trăia pentru Isus!** El, marele Prieten minunat, a purtat-o prin viață. Soarele harului Său lumina ceas de ceas în inima ei. Dragostea Lui transforma orice muncă în bucurie; oriunde mergea și stătea, știa că Domnul era cu ea, Isus cel atotputernic, cel veșnic credincios. Da, la El este fericirea desăvârșită, de nezdruccinat – acolo se găsește ea pentru toți oamenii - **și pentru tine!** El îți ia ceea ce te face nefericit: **vina păcatului și povara grijilor** și-ți dă ceea ce te face fericit: **pace și viața veșnică.**